

Giới thiệu Hồng Nhan

Bạn đọc yêu thích thể loại truyện ngôn tình yêu thích những câu chuyện này bởi lẽ chính trong truyện Hồng Nhan bạn đọc sẽ được trải nghiệm những cung bậc cảm xúc khác nhau của tình yêu. Bên cạnh những truyện đầy sức hút như: Cô Vợ Tổng Giám Đốc Xinh Đẹp Của Tôi, Yêu Thêm Lần Nữa,... thì đây cũng là chuyện tình đầy màu sắc, đầy những cung bậc cảm xúc khác nhau.

Hắn từng nói “Ta thà phụ cả thiên hạ cũng sẽ không phụ nàng”

Hắn từng nói “Tại thiên nguyện tác tỵ dục điều

Tại địa nguyện vị liên lý chi”

Đến cuối cùng, cả thiên hạ hắn chỉ phụ mình nàng. Đến cuối cùng, nàng hóa ra chỉ là vật hy sinh cho người con gái khác. Khi yêu say đắm, nào có ai ngờ rằng “Thiên trường địa cửu hữu thi tận” Truyện nhẹ nhàng, lắng đọng lại đem đến cho bạn đọc một góc nhìn mới mẻ của tình yêu.

Nếu lúc ở đình Phượng Vũ hắn dừng nói những lời tổn thương nàng thì nàng sẽ không phải chết uất ức như vậy, sẽ không cho rằng cả đời nàng đều bị người ta lừa dối. Tiêu Phàm nắm chặt bông hoa đào trong tay, cảm giác mềm mịn này đúng là cánh hoa. Hắn vui sướng mỉm cười, nàng có phải vẫn đợi hắn không? Máu từ khoe miệng tiếp tục ứa ra. Hắn mệt mỏi gục xuống, cảm thấy nỗi đau đớn đang dần trở nên mơ hồ.

Tuyết vẫn không ngừng rơi. Những bông tuyết trắng tinh phủ lên cơ thể hắn, che đi những vết máu đỏ đang dần thấm lại. Hoa đào khoe sắc giữa trời đông lạnh giá, những cánh hoa bay theo gió, rơi xuống mặt đất tựa như những giọt nước mắt. Mời bạn đón đọc truyện ngôn tình đặc sắc này.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Vũ Tuyên Đế năm thứ 6, bầu trời Diêm quốc đột nhiên xuất hiện chòm sao Hắc Mẩu Đon. Các nhà tiên tri đều vô cùng hoảng sợ, cho rằng đó là điềm báo yêu nghiệt sắp xuất hiện, ngày tận số của Tế gia đang tới.

- Hoàng thượng, theo tính toán của chúng thần, yêu nghiệt này sẽ ra đời vào cuối tháng giêng, là một nữ nhi vô cùng xinh đẹp. Nhan sắc của nó sẽ khiến thiên hạ đại loạn, chính là hồng nhan họa thủy.

Lúc ấy trong hậu cung có Châu quý phi đang mang thai, dự kiến thời gian sinh nở sẽ vào tháng giêng. Khắp nơi đều đồn đại rằng đứa trẻ trong bụng Châu quý phi chính là yêu nghiệt hại nước.

Ngày 21 tháng giêng, Châu quý phi đau bụng chuyển dạ, chòm sao Hắc Mẩu Đon đột nhiên lấp lánh rực rỡ trên nóc điện Chiêu Dương. Các nhà tiên tri đều khẳng định hài tử sắp chào đời kia là yêu nghiệt chuyển thế, cầu xin hoàng thượng ban rượu độc cho quý phi, không nên để yêu nghiệt ra đời. Đế vương không chấp thuận.

Ngày 22 tháng giêng, cả Diêm quốc lo sợ chờ đợi, Châu quý phi vẫn chưa sinh được.

Ngày 23 tháng giêng, Châu quý phi hạ sinh một hoàng tử

- Các ngươi là một lũ vô dụng, tiên đoán bậy bạ, nói nhảm của trẫm là yêu nghiệt. Châu quý phi hạ sinh hoàng tử, vậy yêu nghiệt đang ở đâu? – Vũ Tuyên Đế nổi cơn thịnh nộ.

Đám quan lại sợ hãi, liên tục dập đầu xin tha tội. Hoàng thượng ra lệnh tổng tất cả vào ngục, chờ ngày xét hỏi. Qua một đêm, năm vị quan tiên tri đều uống thuốc độc tự sát trong nhà lao, một lời cũng chưa khai.

Vũ Tuyên Đế năm Minh Đạo thứ mười, thất hoàng tử Tế Tuyết mới 2 tuổi đã được phong vương, đất phong là toàn bộ phương bắc rộng lớn.

Một tháng sau khi sắc phong, Tuyết vương cùng Châu quý phi rời khỏi kinh thành tới Hàn Băng cung.

Không ai hiểu lý do thật sự đằng sau thánh chỉ của Vũ Tuyên Đế, còn ông ta lại không hiểu vì sao Châu quý phi xin ông ra một đạo thánh chỉ như vậy, chỉ có bà đỡ cho Châu quý phi đêm ấy biết sự thật, hài tử kia là một bé gái.

Phương bắc lạnh lẽo khắc nghiệt nguyên bản vốn là một tiểu quốc gọi là nước Thương. Sau khi Diêm quốc trở nên hùng mạnh đã thôn tính luôn cả nước láng giềng, nhưng vì nơi này đất đai cằn cỗi, khí hậu khắc nghiệt nên hầu như bị lãng quên. Khắp cả Thương quốc khi xưa đã bị quân đội Diêm quốc tàn phá, thứ duy nhất còn sót lại là Hàn Băng cung xa hoa. Tương truyền rằng tòa cung điện này được xây dựng trong suốt 57 năm, tiêu tốn gần như toàn bộ nhân lực và vật lực của Thương quốc.

Kể từ sau khi Châu quý phi đến phương bắc, bà đã tạo nên một kì tích mà không ai ngờ đến. Dưới lòng đất hoang vu là những mỏ đá quý, vàng bạc với trữ lượng khổng lồ. Phương bắc từ chốn lạnh lẽo không người trở thành nơi nhộn nhịp buôn bán, khai thác. Người ta đồn đại rằng Hàn Băng cung có một kho tàng khổng lồ, vàng bạc châu báu trong đó có thể mua cả một quốc gia.

Lụa trắng bay, tóc xanh lay động

Dung mạo người đẹp tựa tranh

*Phút giây thoáng qua chỉ có thể lặng lẽ nhìn nhau, lòng rối bời **

Thiếu niên áo trắng vuốt nhẹ cánh hoa lan. Đôi đồng tử màu xám lạnh lẽo chú mục vào cây hoa như thể đó là tạo vật cuối cùng còn sót lại trên thế gian này.

- Bẩm vương gia, năm tên sát thủ đều đã tự vẫn.- Nam tử áo đen cung kính nói.

Tể Tuyết không rời mắt khỏi cây hoa, đôi môi đỏ mọng nhếch lên.

- Đốt chúng thành tro làm thức ăn cho Hắc Lan.

Con gió lạnh buốt thổi qua mang theo thứ hương thơm ngào ngạt đầy mê hoặc, phảng phất trong đó là mùi của chết chóc.

Mái tóc đen óng mượt như tơ khẽ lay động. Nàng đột nhiên bẻ gãy một cánh hoa, chất dịch đỏ sẫm rỉ ra từ vết gãy, rơi xuống nền đá, vỡ tung ra thành những chấm nhỏ li ti, dính lên đôi giày màu trắng.

Mã Dững quỳ xuống, định lau đi vết bẩn thì một giọng nói quyến rũ vang lên.

- Mã tướng quân, những thứ dính bẩn điện hạ sẽ không dùng lần thứ hai đâu, lau đi cũng chẳng để làm gì.

Nam tử yêu nghiệt bước lại gần, đôi mắt hoa đào liếc về phía mấy nha hoàn đang đứng hầu khiến các nàng đỏ mặt, ngượng ngùng cúi đầu.

Tể Tuyết hừ nhẹ, gã Tiêu yêu nghiệt này mỗi lần xuất hiện tức là sắp có chuyện trời long đất lở.

- Hương Thảo, mang cho ta đôi giày khác !

Nha hoàn Hương Thảo giật mình, vội vã rời khỏi băng viên. Mã Dững đặt chiếc ghế bọc nhung ấm áp lại gần Tể Tuyết, nàng nhẹ nhàng ngồi xuống, thoải mái tựa lưng vào ghế.

- Tiêu Phàm, có chuyện thì nói, không có thì mau biến về mấy cái kĩ viện của ngươi, đừng làm phiền bản vương.

Tiêu Phàm bất mãn nhìn thiếu niên dung mạo tuyệt diệu đang ngồi, hờn dỗi nói.

- Tuyết vương điện hạ, ta tới là có ý tốt nha, sóng ngầm ở kinh thành sắp trở thành sóng thần rồi, ngươi vẫn còn thảnh thơi như vậy...

Mã Dững cẩn thận tháo bỏ đôi giày dính bẩn, thay bằng giày mới. Hành động cung kính như đang chạm vào bảo vật khiến người ta có cảm giác hân không phải đang hầu hạ mà đang nâng niu một thứ đồ dễ vỡ.

- Liên quan gì đến ta.

Nàng đã nhận tước vương, đồng nghĩa với việc từ bỏ hoàng vị. Đám hoàng tử sinh trưởng trong cung lòng dạ thâm sâu khó lường, nàng căn bản không phải là đối thủ của họ. Nếu lỡ bất cẩn để lộ thân phận nữ nhi thì ngay cả tính mạng cũng mất, nói gì tới danh lợi.

Tiêu Phàm nở nụ cười quyến rũ đến thần tiên cũng phải động lòng.

- Tể Tuyết, ngươi rốt cục ngu ngốc thực hay giả vờ ngu ngốc. Ngươi tưởng nhận tước vương rồi thì mấy chuyện đầu đá đó thiếu phần ngươi sao ? Nếu ngươi là tên vương gia nghèo rớt mồng tơi thì ai thèm chú ý chứ, nhưng ngươi lại làm chủ cái mỏ vàng phương bắc, người trong thiên hạ đã sớm coi Hàn Băng cung là quốc khố của quốc khố. Các vị hoàng tử ai cũng sợ ngươi câu kết với kẻ địch của mình, làm chỗ dựa về tiền bạc cho họ. Trận sóng thần này ngươi chạy không thoát đâu.

Bàn tay đặt trên thành ghế hơi xiết lại. Tên họ Tiêu chết dẫm ! Mấy chuyện phức tạp nàng đã gác sang một bên để đầu óc thảnh thơi vài ngày, hán lại còn sợ thiên hạ chưa đủ loạn tới đây làm phiền nàng.

- Ta tự biết cân nhắc. Nếu không còn gì nữa thì ngươi mau rút khỏi cung điện của ta đi, tránh để đám cung nữ vì ngươi mà đánh nhau như lần trước.

Trên đời này kẻ nào nói chỉ có hồng nhan mới gây họa đích thực là nói láo. Ai dám bảo nam sắc không gây họa. Cứ nhìn tên yêu nghiệt Tiêu Phàm thì biết, lần đầu hán xuất hiện ở Hàn Băng cung, nó tì lớn nhỏ đều vì hán mà hỗn xiêu phách lạc. Tiết trời rét đến đóng băng cả nước mà mấy cung nữ dám ăn mặc khêu gợi để câu dẫn hán. Kết quả là kẻ nọ xúc xiểm kẻ kia, đánh nhau đến loạn cả trời đất.

- Tể Tuyết, sao ngươi lúc nào cũng mang bộ mặt vô cảm đó ra tiếp ta vậy ? Ta quan tâm ngươi nên mới tới báo tin nha.- Tiêu Phàm làm ra vẻ bị tổn

thương sâu sắc.

- Ta thấy kĩ viện chưa thỏa mãn được người nên tới chỗ ta trêu hoa ghẹo nguyệt thì có.

- Oan uổng quá !

- Nha đầu Ngâm Tâm lần trước qua lại với người sau đó liền có thai, người không định bảo ta người và nó mới chỉ nắm tay chứ.

Tiêu Phàm toát mồ hôi lạnh. Thế này là sao ? Tiêu công tử hẳn một đời phong lưu lại có ngày phải đồ vô cho kẻ khác. Thế có trời đất hẳn cùng lắm mới sỡ soạn nha hoàn kia chút chút, còn chưa đến bước cuối cùng. Cái thai kia tuyệt đối không phải của hắn.

- Bọn ta rất trong sáng. Không tin người cứ hỏi Ngâm Tâm mà xem.

- Khỏi cần phiền phức, nó chết rồi.- Nàng thân nhiên nói.

Hắn khẽ rung mình, cơn gió vừa thổi qua không hiểu vì sao lại lạnh buốt đến tận tâm can. Đứa trẻ nhân hậu năm xưa và Tuyết vương lĩnh khóc hôm nay vốn dĩ không còn là một người. Thời gian và quyền lực đã thay đổi nàng.

Ánh mắt hắn chợt chạm vào cái nhìn màu xám lạnh lẽo của nàng. Lần đầu tiên nàng nhận thấy sự bối rối trong đôi mắt hoa đào là loi của hắn.

Nhiều năm về trước, nàng từng cứu sống một đứa trẻ bị đám thợ mỏ đánh đập, đứa trẻ ấy chính là Tiêu Phàm. Hắn biết rõ chuyện khi xưa nàng đã quên nhưng hắn vẫn khắc ghi trong lòng. Uống của người một ngụm nước thì phải đáp đền bằng cả một dòng sông, đạo lý này hắn rất hiểu. Điều duy nhất hắn không hiểu là ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt nàng đã đi đâu mất. Những gì hắn nhìn thấy bây giờ chỉ còn là màu xám lạnh lẽo như băng.

* trích Tinh hoa phù mộng

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Đời người phải khóc bao nhiêu lần mới có thể cạn lệ

*Đời người phải rơi bao nhiêu lệ trái tim mới thôi tan vỡ **

- Sư đệ, bức họa này của đệ thật quá đẹp. Sư phụ xem xong chắc sẽ mừng đến rơi nước mắt.- Diệp Lương tấm tắc khen.

Tề Tuyết nhìn lại bức tranh, cau mày hỏi.

- Huynh thấy đẹp ở chỗ nào ?

- À... – Diệp Lương đưa tay lên cảm bắt chuyển động tác vuốt râu của sư phụ, chợt nhớ ra là mình không hề có râu.- Cái chổi đệ vẽ vô cùng tinh tế, ngay cả hoa văn trên cán chổi cũng rất cầu kì.

Người nào đó nhếch miệng cười lạnh, Diệp Lương lập tức im bặt.

- Ta vẽ thiếu nữ xoắn tóc mà huynh nhìn thành cây chổi, còn dám mở miệng khen đẹp.

Tề Tuyết giận dữ trừng mắt, hai má trắng nõn ửng hồng, đôi môi hơi cong lên vô cùng đáng yêu. Diệp Lương ngăn người nhìn sư đệ mới 12 tuổi mà dung mạo đã nghiêng nước nghiêng thành.

- A... có thể là hôm nay ta quên ăn sáng nên hoa mắt nhìn nhầm. Xem kĩ thì cây... à thiếu nữ này rất đẹp, dáng người mảnh mai, tóc dài tung bay, đúng là tuyệt sắc giai nhân. – Hắn vội vã chống chế.

- Sư huynh à, ta nói thật nhé, bức tranh đó ta vẽ cây liễu đấy.

Diệp Lương há hốc miệng, sau đó lại tiếp tục nịnh hót.

- Ai, đệ xem ta nói chuẩn không, đệ quả thực là bậc kì tài, vẽ cây liễu mà uyển chuyển duyên dáng như thiếu nữ xoắn tóc. Ha ha !

Đúng là lưỡi không xương nhiều đường lắt léo. Trên đời này chỉ cần có tiền bạc và quyền lực thì ai nấy đều ton hót xu nịnh, muốn tìm một người thật lòng

với mình chẳng khác nào đáy biển mò kim. Tề Tuyết càng lúc càng giận dữ. Khi trước sư huynh đầu phải loại người mồm mép bợ đỡ như vậy, vì sao hắn đột nhiên quay ngoắt thái độ, từ một người điệu dáng trầm tĩnh thành tên nịnh thần, nàng làm gì cũng tăng bốc lên chín tầng mây.

Đôi mắt xám nheo lại như vàng trắng khuyết màu bạc, hễ nàng có biểu hiện này tức là có kẻ không may sắp hứng phải cơn phun trào của núi lửa.

- Mắt của sư huynh thật sự là bảo vật hiếm có. Ta chỉ tùy tiện nguyệt ngọc vài nét để thử bút mà ngươi lại nhìn ra nhiều thứ sinh động như vậy. Ngươi nói xem ta có nên khoét mắt ngươi ra để trưng bày không ?

Đến lúc này thì Diệp Lương triệt để câm lặng. Hắn vốn dĩ muốn làm sư đệ vui vẻ, không ngờ lại chữa lợn lành thành lợn què.

“Bộp !” Bức vẽ mà hắn vừa khen bị vo viên, ném thẳng vào người hắn. Tề Tuyết quát lên.

- Diệp Lương, thật ra ngươi muốn gì ? Vàng bạc, của cải ta đều có thể cho ngươi, ngươi không cần giống đám người xảo trá lừa lọc đó ngày ngày tăng bốc ta.

Nàng nói xong liền bỏ đi. Diệp Lương hốt hoảng đuổi theo, hắn nắm lấy tay nàng, vội vã giải thích.

- Sư đệ, ngươi hiểu lầm rồi, ta không phải vì mấy thứ đó.

- Vậy tại sao ngươi lại thay đổi ?

- Ta... – Hắn chần chừ, không biết phải mở miệng thế nào.

Tề Tuyết nóng nảy hất tay hắn. Nàng đúng là điên rồi nên mới cho rằng hắn khác những kẻ kia.

Vòng tay mạnh mẽ bất ngờ ôm lấy nàng. Cả người Tề Tuyết rơi vào vòng ngực ấm áp của Diệp Lương.

- Đừng giận, không phải như ngươi nghĩ đâu ! Vì gần đây ngươi luôn lạnh nhạt với ta, ta cứ tưởng do ta hay nói mấy lời khó nghe làm ngươi bức mình.

Mùi hương thơm mát như hoa sen từ trên người hắn vẫn vít quanh nàng. Trái tim Tề Tuyết đột nhiên đập cuồng loạn. Gần gũi đến thế, nàng tưởng như có thể cảm nhận được hơi thở gấp gáp của hắn.

Thời gian vừa rồi đúng là nàng rất hay gắt gỏng với hắn. Đương nhiên không phải vì hắn ăn ngay nói thật. Cái chính là hắn và con gái của sư phụ – Tô Nhiêu – càng ngày càng thân thiết, hở ra là quấn quýt lấy nhau.

Được rồi, nàng thừa nhận mình ích kỉ, nhỏ nhen. Nàng không thích hắn thân mật với người khác. Nàng khó chịu, rất rất khó chịu.

- Sư đệ, ta sai rồi, tha lỗi cho ta !

- Ngươi có lỗi gì ?

- Ta...- Hắn nghĩ mãi mà không biết mình sai ở đâu. Nếu sư đệ không giận hắn vì mấy lời thẳng thắn thì rốt cục là vì chuyện gì ?- ...ta thật sự không biết, mà thôi, bất kể là lỗi gì cũng đều là do ta, ta trăm sai ngàn sai, ngươi bỏ qua cho ta có được không ?

Cái tên ngốc này, ngay cả mình mắc lỗi gì cũng chẳng rõ còn chạy theo xin lỗi nàng.

- Muốn ta bỏ qua cũng được nhưng huynh phải hứa với ta một chuyện.

Diệp Lương mặt mũi hớn hở.

- Được, ta hứa !

- Sau này tránh xa Tô Nhiêu một chút.

- Hà, thế là sao ?- Miệng hắn há to đến mức có thể nhét nguyên cả quả trứng vịt.

- Sao ? Ngươi không nhớ ?- Nàng đành giọng.

Hắn tức thì lắc đầu.

- Không, không, có gì mà không nhớ, sẽ theo lời ngươi !

Tề Tuyết hài lòng vòng tay ôm lấy thắt lưng hắn, thoải mái tựa đầu vào ngực Diệp Lương.

Tô sư phụ đứng từ xa nhìn hai đệ đệ ôm ấp nhau, trong lòng không khỏi chấn động. Ông được Châu quý phi mời về Hàn Băng cung dạy học cho Tề Tuyết đã hai năm. Suốt chừng ấy thời gian, Tề Tuyết và Diệp Lương đều rất thân thiết, cái chính là mức độ thân thiết của chúng ngày càng quá đà. Đường đường nam tử hán sao có thể ôm ấp nhau giữa thanh thiên bạch nhật thế kia !

Hai đứa trẻ ấy, một cao lớn khôi ngô, phong tư tài mạo khó ai bì kịp ; một mỹ lệ hơn người, chỉ nụ cười cũng có thể khiến nước nghiêng thành đổ. Dù chúng không sinh ra trong nhà đế vương, không phải huynh đệ thì tình cảm kinh hải thể tục kia cũng không thể tiếp diễn.

Những ngày sau đó, Tô sư phụ tìm cách tách Tế Tuyết và Diệp Lương ra xa nhau. Nếu nàng rảnh rỗi thì hẳn phải theo sư phụ làm việc lật vật. Ngược lại, khi hẳn được nghỉ ngơi thì sư phụ lại ép nàng cùng bàn luận chuyện quốc gia đại sự.

Tế Tuyết trở nên vô cùng khó chịu. Nàng đâu phải đứa ngốc, dụng ý của sư phụ nàng đã sớm nhận ra. Nhưng lão sư phụ chẳng phải lo thừa hay sao. Bấy giờ thân phận của nàng vẫn phải giấu diếm, đợi đến khi nàng trưởng thành, chuyện yêu nghiệt khi xưa chìm vào quên lãng, nàng cùng sư huynh sẽ sống bình lặng bên nhau.

Tiếc rằng thế gian vật đổi sao dời, lòng người nông sâu khó biết.

Mười bốn tuổi, dung mạo nàng nghiêng nước nghiêng thành. Đệ nhất danh họa Lương Đông Vân, người đã từng vẽ tranh cho không biết bao nhiêu mỹ nữ trong thiên hạ cũng phải thốt lên:

- Vương gia quả thực đã thu hết tinh hoa của trời đất.

Cốt cách thanh tao như mai trắng, nhan sắc diễm lệ trời sinh, chỉ một cái liếc mắt cũng có thể câu hồn đoạt phách. Đó là tác phẩm ưng ý nhất của Lương Đông Vân. Ông ta luôn mang theo bên người, dù ai trả giá bao nhiêu cũng không bán. Ngày ấy Tế Tuyết không ngờ rằng, chỉ vì bức họa đó mà cuộc đời nàng lại một lần nữa rơi vào tuyệt vọng.

Hương hoa sen thoang thoảng bay khắp phòng gợi nhắc đến mùa hè phương nam nơi kinh thành ấm áp. Châu quý phi một thân y phục giản dị, lại càng làm nổi bật thêm vẻ thanh lệ động lòng người.

- Ngũ hoàng tử, người ở đây đã 4 năm rồi, đến khi nào mới chịu rời đi đây?- giọng nói của bà vô cùng nhẹ nhàng nhưng lại mang theo vài phần sắc lạnh.

Diệp Lương bình thân đáp lời:

- Xem ra quý phi đã biết từ lâu, Diệc Hàn quả thực đã múa rìu qua mắt thợ.- Hắn mỉm cười hiền lành – Con và thất đệ tình cảm thân thiết, quý phi muốn con rời đi chẳng phải là khiến thất đệ đau lòng sao?

Châu quý phi lạnh lùng nhìn hắn. Bốn năm trước khi hắn theo Tô sư phụ đến Hàn Băng cung bà đã sớm nhận ra, cho dù mười năm không gặp thì cặp mắt của hắn – cặp mắt trong trẻo giống hệt Lãnh Tố Yên luôn khắc sâu trong lòng bà. Nếu không phải nữ nhân ngoan độc ấy mua chuộc đám quan tiên tri ngu xuẩn thêu dệt truyền thuyết hoang đường kia để hãm hại mẫu tử bà thì sao Tế Tuyết suýt chút nữa đã không thể ra đời.

Hoàng cung Diêm quốc ngày ấy, kể từ lúc tiến cung, Châu Tử Lâm một mình nhận hết ba ngàn ân sủng. Sự yêu thương của Vũ Tuyên Đế với bà cũng chính là nguyên nhân của mọi tai họa, bất kể phi tần nào có con trai đều lo sợ rằng hoàng thượng sẽ chọn nhi tử của bà làm thái tử. Đứa trẻ đang nằm trong bụng mẹ đã phải hứng chịu biết bao lời gièm pha, nào là yêu nghiệt, là hồ li chuyển thế. Năm lần bảy lượt các đại thần gây sức ép với Vũ Tuyên Đế, xin ông ban thuốc phá thai cho Châu quý phi.

Mỗi ngày trôi qua Châu Tử Lâm đều như sống trong địa ngục, bà biết rõ sinh linh nhỏ bé này sẽ không bao giờ được yên ổn. Nếu là con gái thì lập tức sẽ bị giết chết, nếu là con trai thì sớm muộn gì cũng bị hậu cung này hại chết. Lối thoát duy nhất là phải mau chóng rời khỏi chốn kinh thành thị phi này.

Tối tận khi an toàn ở Hàn Băng cung bà mới biết mọi sóng gió đều là quỷ kế của Lãnh Tố Yên. Thật không thể ngờ rằng người đàn bà xinh đẹp dịu dàng, đôi mắt trong veo không nhiễm chút bụi trần ấy lại là kẻ tâm cơ thâm hiểm. Ngũ hoàng tử cũng vậy, đôi mắt của hắn giống hệt mẹ hắn, vẻ ngoài nho nhã ôn nhu chẳng qua để che giấu con ác quỷ hung tàn bên trong.

- Ngũ hoàng tử, người đừng mong có thể làm hại con ta. Nếu ngày mai người không rời khỏi Hàn Băng cung thì chớ trách ta độc ác.

Bà vốn định quan sát xem mẹ con Lãnh Tố Yên có quỷ kế gì, lại không ngờ rằng càng ngày Tế Tuyết và Diệc Hàn càng thân thiết, làm bạn mà xấu xa thì còn đáng sợ hơn kẻ thù trực diện, không thể để hắn có cơ hội làm hại con bà.

- Sẽ theo ý của quý phi. – Diệc Hàn mềm mỏng nói.

Đêm hôm ấy, trời nổi giông bão. Những tia chớp rạch ngang bầu trời khiến cho mọi vật đang chìm trong màn đêm bị bao phủ bởi thứ ánh sáng xanh lè ma quái. Tế Tuyết giật mình tỉnh giấc, có thứ gì đó làm tim nàng quặn thắt. Một nỗi sợ hãi vô cớ lan ra toàn thân. Nàng chạy ra khỏi phòng, vô thức hướng về phía Hàn Nguyệt các.

Bầu không khí chết chóc bao trùm không gian tĩnh lặng. Những lính canh nằm dài trên nền đất lạnh ngắt, máu tràn ra từ cơ thể họ đọng lại thành vũng màu đỏ sẫm.

Hộ vệ theo sau Tế Tuyết định hô báo động thì nàng lập tức ngăn lại. Mẫu phi còn ở bên trong, tuyệt đối không thể manh động, tránh làm thích khách trong lúc chó còng đứt gài làm hại mẫu phi.

Nàng cố bước đi thật nhẹ nhàng, càng gần đến phòng của mẫu phi, trái tim nàng đập càng mạnh.

Giọng nói như từ địa ngục vọng về phát ra từ căn phòng đóng kín cửa làm nàng toát mồ hôi lạnh.

- Châu quý phi, ta hỏi bà lần cuối, Phục Sinh đan và bản đồ đến Bát Từ thành giấu ở đâu?

- Người quả nhiên cũng giống mẹ người, bề ngoài thiện lương mà lòng dạ thì toàn rắn rết. Muốn lấy bảo vật của Hàn Băng cung, đừng hòng!

Trái tim Tế Tuyết nện mạnh vào lồng ngực. Hồng rồi, mẫu phi chọc giận thích khách, hẳn phát điên nhất định sẽ giết người.

Nàng phát tay ra hiệu, một loạt thị vệ đập cửa xông vào

- Bắt lấy thích khách! – Tiếng quát vang vọng khắp cung điện.

Tất cả đều đã quá trễ. Thanh kiếm sáng choang đâm xuyên ngực Châu quý phi. Tên thích khách thậm chí không hề nghĩ tới chuyện giữ bà làm con tin. Hắn khinh thường liếc đám thị vệ vừa xông vào. Cặp mắt trong trẻo không nhiễm chút tạp chất nhìn thẳng vào đôi đồng tử màu xám đang tràn đầy kinh sợ.

Nàng không dám tin. Kề mặc áo đen đứng kia dù có bị mấy lớp khăn nàng cũng nhận ra. Cặp mắt ấy, cặp mắt từng dịu dàng sưởi ấm trái tim nàng, cặp mắt của nam tử tuấn tú thiện lương mà nàng muốn ở cạnh cả đời.

Thì ra những thứ đáng ghê sợ nhất, xấu xa nhất lại luôn ẩn trong cái vỏ bọc đẹp đẽ đầy mê hoặc.

Diệp Hàn nhảy ra ngoài cửa sổ, biến mất vào màn đêm u tối. Kể từ đó, không một ai biết tin tức gì về vị sư huynh Diệp Lương của Tuyết vương gia.

- Bẩm vương gia, trời sắp có bão, xin vương gia bảo trọng ngọc thể. –Hương Thảo thấp giọng nói, nếu nghe kĩ có thể nhận ra nàng đang run rẩy.

Từ sau đêm kinh hoàng 3 năm về trước, Tế Tuyết ghét nhất những ngày mưa bão. Cứ mỗi khi trời âm u mưa gió nàng gần như biến thành một con người khác, không còn là Tuyết vương lạnh lùng trầm lặng. Nàng giống như từ thần đang trực chờ đoạt mệnh.

Hàn Nguyệt các trở thành cấm địa trong cung. Mỗi năm Tế Tuyết đều đến đó vào ngày giỗ của Châu quý phi, đứng trầm mặc trong căn phòng mà mẫu thân từng sống. Nàng muốn nhớ thật kĩ, nhớ rằng mẫu phi đã chết như thế nào, nhớ rằng vì lòng tin mù quáng của nàng mà người thân yêu nhất đã phải trả giá bằng mạng sống.

Người ta nói nàng lãnh khốc vô tình, mẫu thân mất đi mà không nhỏ một giọt nước mắt. Không ai biết những đêm sau đó nàng cuộn mình trong chăn, để mặc lệ rơi ướt gối.

Những giọt nước mắt đó với nàng là sự yếu đuối và nhu nhược, không thể để người khác nhìn thấy. Nàng muốn khóc cho hết, khóc cạn kiệt nước mắt. Như vậy, cho dù sau này bị tổn thương đến đâu cũng không bao giờ rơi lệ nữa.

Tim của nàng nhất định phải lạnh hơn băng, cứng hơn đá. Sau này không một ai có thể làm nó tan vỡ thêm lần nữa.

*phần này trích từ bài Lạc hoa

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Đợi chờ triền miên cho muôn ngàn cánh bướm qua đi

Cô độc dựa vào thành lang như thuở đầu ta gặp gỡ

Nước sông chảy trong đêm xuân đã muộn

*Mà nỗi tương tư mãi khôn nguôi.**

Đúng như lời Tiêu Phàm, một tuần sau Tế Tuyết nhận được thánh chỉ tuyên nàng hồi kinh.

Đã 15 năm Tế Tuyết và Vũ Tuyên Đế không gặp mặt, nàng đối với ông hoàn toàn xa lạ. Người mà nàng thật sự chờ mong là kẻ khác.

Lãnh Tổ Yên, Tế Diệp Hàn. Oán hận của nàng chỉ có thể kết thúc bằng máu và nước mắt của họ.

Điện Chiêu Dương ngập tràn trong ánh sáng rực rỡ. Suốt nhiều năm qua, kể từ khi Châu quý phi rời khỏi kinh thành, Vũ Tuyên Đế chưa từng ban Chiêu Dương điện cho bất kì phi tần nào khác.

Tế Tuyết nhìn căn phòng xa hoa, những món đồ bằng vàng tinh xảo, rèm che làm bằng vải cao cấp. Đây chính là cuộc sống của nàng và mẫu phi trước kia. Khi thực nàng chẳng cảm thấy chút thân quen gì ở nơi này, cũng chẳng có gì mất mát. So với hoàng cung, sự xa hoa của Hàn Băng cung tuyệt đối không thua kém.

Mã Dĩnh mang vẻ mặt căng thẳng bước vào.

- Vương gia, ngũ hoàng tử cầu kiến.

Đôi mắt xám lạnh lúng lóe lên một tia tàn nhẫn. Nàng mỉm cười nhìn Mã Dĩnh.

- Mọi việc thế nào rồi?

- Bẩm vương gia, tất cả đều đã xong.

Bàn tay nàng xiết chặt lại. Nợ máu phải trả bằng máu. 3 năm qua, chưa bao giờ nàng ngừng nghĩ đến ngày hôm nay, cái ngày mà những kẻ thương tổn nàng chịu trừng phạt.

Nam tử áo lam điềm tĩnh ngắm nhìn bức tranh vẽ ánh trăng trong nước. Bên góc tranh còn đề một bài thơ.

Du du nhất biệt dĩ tam thiên

Tương vọng, tương tư minh nguyệt thiên

Tràng đoan thanh niên vọng minh nguyệt

Biệt lai tam thập lục hồi viên

Diệp Hàn nở nụ cười, rõ ràng là hận hấn đến xương tủy mà lại đề một bài thơ tràn đầy tình cảm. Hồi viên mà nàng mong chờ có lẽ chính là ngày lấy mạng hấn. Ba năm qua không chỉ hấn nhớ đến nàng, chắc chắn nàng chưa từng quên hấn, từng giây từng phút đều mong gặp lại hấn.

Cảm giác thỏa mãn và vui sướng lan đến từng tế bào trên cơ thể Diệp Hàn, thì ra khiến cho một người hận mình thấu xương cũng có thể mang lại khoái lạc lớn như vậy. Hận và yêu chỉ cách nhau có một sợi chỉ mỏng manh. Nàng càng hận hấn tức là càng yêu hấn. Hấn muốn suốt đời suốt kiếp này trong lòng nàng chỉ có bóng hình của hấn.

Dáng vẻ xem tranh của Diệp Hàn rất đẹp. Gương mặt tuấn mỹ nhìn nghiêng càng làm nổi bật chiếc mũi cao và thẳng, đôi môi hơi cong lên, toát ra sự dịu dàng đầy mê hoặc. Cặp mắt trong veo không nhiễm chút bụi trần giống hệt như lần đầu tiên nàng gặp hấn. Nếu không có đêm ấy, nàng sẽ không bao giờ biết đằng sau vỏ bọc đẹp đẽ kia hấn có bao nhiêu điên loạn.

- Ngũ hoàng huynh, đã lâu không gặp. –Nàng hòa nhã nói.

Hấn im lặng ngắm nàng. Sau 3 năm xa cách, nàng ngày càng xinh đẹp. Nếu đóng băng nàng trong một khối băng thật lớn thì nàng sẽ mãi mãi xinh đẹp như vậy, không bao giờ già đi, mãi mãi ở cạnh hấn.

- Thất đệ, mấy năm qua ta quả thực rất nhớ ngươi. –Hấn cười hiền lành.

Nghe những lời ấy nàng chỉ muốn lập tức đâm chết hấn, nhưng đối với hấn mà nói, chết vẫn còn quá nhẹ, nàng muốn hấn thống khổ đến tận cùng, muốn hấn sống không bằng chết.

- Ta đúng là có phúc lớn nên mới được Ngũ huynh để mắt.

Tế Diệp Hàn không bận tâm tới lời nói mỉa mai của nàng. Hấn chăm chú nhìn bức tranh rồi buông một câu.

- Tại sao lại là ánh trăng trong nước?

Nàng bình thản đáp:

- Những thứ trước đây từng có hóa ra đều là ảo ảnh, giống như vầng trăng trong nước, chạm vào liền tan vỡ. Mà đến khi vỡ rồi mới hay rằng bên dưới làn nước kia toàn bùn lầy nhơ bẩn.

- Hoa sen thanh khiết chính là mọc lên từ bùn nhơ.

- Mọc từ bùn không nhất thiết là hoa sen, cỏ độc chẳng phải cũng vậy sao?

Hấn cười nhạt, miệng lưỡi nàng vẫn sắc bén như xưa. Cặp mắt trong veo của hấn chợt thoáng qua một tia âm trầm.

- Thực ra, ta vẫn luôn chờ đến ngày này.

- Ta biết, người cố tình để Tô sư phụ lại chính là muốn ta điều tra ra thân phận thực sự của người. – nàng lạnh lùng nói

Hắn đột nhiên dùng ánh mắt tràn đầy nhu tình nhìn nàng.

- Nếu còn có kiếp sau, người sẽ gặp lại ta chứ?

Tề Tuyết thoáng kinh ngạc, đây là cái tình thế quỷ dị gì? Hắn giết mẫu thân nàng, lừa gạt nàng, một kiếp gặp hắn còn chưa đủ hay sao.

- Tốt nhất là vạn kiếp cũng đừng liên quan.

Diệp Hàn mỉm cười, hướng mắt về bài thơ trong tranh. Hắn đưa tay chạm nhẹ lên những chữ viết trên giấy. Suốt đời này cơ hội ôm nàng như xưa cũng không còn nữa. Giữa nàng và hắn, cuối cùng chỉ có thể là hận.

Tại một trang viên lớn ở ngoại ô kinh thành.

Tề Tuyết đưa ly rượu lên, môi nàng chỉ hơi chạm vào thứ chất lỏng cay xè. Đôi mắt xám lạnh nhạt liếc nhìn đám vương tôn quý tộc đang cạn hết ly này đến ly khác. Dù sao nàng cũng là nữ nhân, từ lượng thực sự không thể đo được với mấy con ma men này.

Một đoàn vũ nữ từ từ bước vào căn phòng trống lẽ, ai cũng quấn quanh mình những tấm áo choàng lớn. Mọi người tò mò nhìn màn biểu diễn sắp tới.

Tiếng nhạc nổi lên, tức thì tất cả họ đồng loạt thoát bỏ áo khoác, lộ ra thân hình nóng bỏng. Tề Tuyết thiếu chút nữa kêu lên vì kinh ngạc. Hai mươi mấy nữ nhân này cư nhiên không một mảnh vải trên thân. Tiếng xuyết xoa của đám đàn ông xung quanh khiến dạ dày nàng quặn thắt, dấy lên từng cơn buồn nôn vì kinh tởm.

Những thân thể trắng nõn liên tục uốn éo theo tiếng nhạc, phô bày ra mọi loại tư thế đầy khiêu khích.

Mắt nàng chột hoa lên. Nàng thích màu trắng, nhưng cái sắc trắng đang lượn lờ trước mặt lại làm nàng liên tưởng đến một bầy bạch xà nhưng nhúc nhúc.

Các vũ nữ lần lượt chia nhau ùa đến bên cạnh quan khách. Người đẹp nhất trong số họ - Tú Châu - nhẹ nhàng ngồi xuống gần Tề Tuyết.

- Vương gia, Tú Châu kính vương gia một ly. - Nàng dùng ánh mắt kiều mị nhìn Tề Tuyết, đôi môi căng mọng như quả anh đào khiến người ta chỉ muốn cắn lên.

Từ hoàng tử Tề Khắc cười lớn.

- Thất đệ, xem ra Nhị ca cũng thật coi trọng đệ đó. Tú Châu bình thường chỉ phục vụ riêng một mình Nhị ca, đệ đứng là có phúc!

Tề Tuyết vẫn ngồi im như tượng, khuôn mặt lạnh lùng không chút biểu tình. Nàng mở to đôi mắt đẹp, nhìn chằm chằm vào ly rượu trên tay mỹ nữ nhưng không hề có ý muốn đón lấy.

Nhị hoàng tử Tề Ly dùng ánh mắt sắc bén quan sát nàng. Môi khẽ nhếch lên một nụ cười tà ác. Hắn lớn tiếng gọi Tú Châu.

- Tú Châu, người làm gì khiến vương gia mất hứng?

- Thiếp không dám! - Tú Châu sợ hãi quỳ xuống.

Tề Ly phát nhẹ tay áo. Hai thị vệ lập tức túm lấy tay nàng ta kéo ra ngoài.

Tiếng cười cợt trong phòng nhất thời im bật. Tề Tuyết cảm thấy bầu không khí lúc này còn đầy mùi ô uế đột nhiên lại tràn đầy sợ hãi.

Không lâu sau, tiếng la hét thất thanh của Tú Châu vang lên. Tề Tuyết mơ hồ nhận ra ánh mắt của tất cả mọi người đều đang hướng về mình.

Thân thể đầy vết roi của Tú Châu bị kéo lê vào phòng. Làn da trắng nõn bây giờ chằng chịt lằn đỏ, có những chỗ lộ ra cả một mảng thịt hồng, máu rỉ ra từ những vết thương sâu hoắm.

Tề Ly cầm ly rượu đến gần Tú Châu. Hắn nghiêng cái ly, từ từ rót rượu vào những vết thương hở của nàng ta. Rượu mạnh làm cho cả người Tú Châu bỗng rất đau đớn, khuôn mặt xinh đẹp giàn dụa nước mắt.

- Điện hạ, xin điện hạ khai ân, thiếp biết tội rồi. - Nàng ta không ngừng khóc lóc cầu xin.

Nhị hoàng tử không hề động lòng, rót hết ly này đến ly khác xuống thân thể đang quần quai trên nền đất. Tú Châu hướng ánh mắt van nài về phía Tề Tuyết.

Tề Tuyết vẫn im lặng, hàng mi dày đen bóng, cong vút hơi run rẩy. Nàng khẽ cụp mắt xuống, cố gắng không để cảnh tàn nhẫn trước mắt làm run sợ. Nữ nhân kia chẳng có lỗi làm gì, nhưng nếu nàng giúp cô ấy cũng có nghĩa là nàng để lộ sự yếu đuối trước Tề Ly. Bọn họ e sợ nàng một phần vì cái danh lãnh khốc vương gia, chỉ cần bắt cần một chút, kẻ âm hiểm như Tề Ly chắc chắn sẽ nhận thấy nàng chẳng qua chỉ có cái vỏ lạnh lùng.

Tú Châu gần như đã ngất xỉu vì không chịu nổi đau đớn. Tề Tuyết biết rất rõ Tề Ly đang dần mất mình. Hắn mời nàng đến đây là có ý muốn nàng gia

nhập phe phái của hần, thái độ lạnh nhạt bài xích của nàng cũng giống như một lời từ chối.

Tề Ly quét ánh mắt sắc bén như chim ưng rình mồi về phía nàng. Đôi đồng tử màu xám không chút sợ hãi đáp lại cái nhìn của hần. Hần muốn cảnh cáo nàng, muốn cho nàng biết chống lại hần sẽ thế thảm vô cùng. Vậy thì nàng càng phải cho hần thấy nàng tuyệt đối sẽ không ủng hộ hần làm hoàng đế.

Bữa tiệc kết thúc làm ai nấy đều nhẹ nhõm. Suốt buổi họ phải căng thẳng theo dõi một ngọn núi lửa phun trào với một khối băng vĩnh cửu lườn nhau muốn rách nát, chẳng còn tâm trạng đâu mà vui thú. Đến lúc Tề Ly tức giận ném vỡ ly rượu rồi bỏ đi thì cuộc đấu mới chấm dứt. Những kẻ thân quen với Nhị hoàng tử đều biết con hổ nằm trong hang đã bị chọc giận, ngày tháng sắp tới của vị vương gia xinh đẹp kia chắc chắn sẽ đầy giông bão.

Diệc Hàn ngồi trong căn phòng đặc biệt của Tùy Hương lâu, rượu và thức ăn trên bàn đã nguội lạnh từ lâu mà hần không hề động đến. Đôi mắt trong veo nhìn xuống con đường tấp nập người qua lại, một người hát rong ngồi ở góc đường cất tiếng hát.

Phương bắc có giai nhân

Duy mình nàng tuyết sắc

Liếc nhìn thành quách xiêu

Ngoảnh đầu nước nghiêng ngả

Màng chi thành nước đổ

Giai nhân gặp mấy lần

(bài này là Giai nhân ca)

Bài ca mang giai điệu kì lạ này Diệc Hàn chưa từng nghe. Hần vẫy tay gọi chủ lâu vẫn luôn túc trực trong phòng.

- Kè hát rong kia đang hát gì vậy?

Chủ lâu là một người đàn ông đã ngoài ngũ tuần, cơ thể to béo nặng nề, vừa thấy hần gọi liền xun xoe chạy đến.

- Bẩm Ngũ hoàng tử, đó là bài Giai nhân ca đang rất thịnh hành. Cách đây không lâu ở Ngọc Hương viện mới xuất hiện một đại mỹ nhân đến từ phương bắc, lấy tên là Dạ Quỳnh. Nghe nói cô nương này nhan sắc diễm lệ, cười một cái liền khuynh thành, cười 2 cái thì khuynh quốc, cười đến lần thứ 3 thì đất trời điên đảo. Giai nhân ca chính là nói về cô ấy.

Diệc Hàn nhấp một ngụm rượu, lạnh lùng nhìn ra ngoài cửa sổ. Đối với mấy tin tức kiểu này hần hoàn toàn không có hứng thú.

- Tiểu nhân nghe đồn rằng Dạ Quỳnh cô nương vô cùng bí ẩn, rất ít khi để người ta thấy mặt. Ngay cả Nhị hoàng tử sẵn sàng bỏ ra một vạn lượng chỉ để gặp mặt đối ẩm mà cũng bị từ chối.

- Hừ, một thanh lâu nhỏ nhoi mà dám đắc tội với Nhị hoàng tử sao?

Chủ quán chột nhìn ngó xung quanh, sau đó nhỏ giọng nói như sợ người khác nghe lén.

- Ngũ điện hạ, ngài không biết đấy thôi, một kỹ viện tầm thường đương nhiên không dám làm mất lòng hoàng gia. Nhưng bọn họ có người chống lưng, cáo mượn oai hùm, bây giờ rất lớn mật.

Diệc Hàn thấy tin này khá hay ho, ở chốn kinh thành này kẻ nào lại có uy thế lớn hơn cả Tề Ly.

- Tiểu nhân được nghe một tin mật, kim chủ của Dạ Quỳnh cô nương chính là Tuyết vương gia.

- Tề Tuyết? Không thể nào! –Giọng hần đột nhiên cao lên.

Ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng Diệc Hàn hiểu rõ điều này rất có thể là thật. Tề Ly ngông cuồng tàn bạo, mẫu thân hần là Trương hoàng hậu, bác hần là Bình Tây nguyên soái, có chỗ dựa vững chắc như thế thì ai dám trực tiếp đối đầu với hần.

Tề Tuyết làm chủ cả phương bắc rộng lớn, của cải trong tay gấp mấy lần quốc khố, những năm gần đây mỗi khi ngân sách thiếu hụt đều phải nhờ đến Tuyết vương, cho nên đối với triều đình vai vế của nàng không hề nhỏ. Năm xưa Châu quý phi lại từng là phi tần được Vũ Tuyên đế 3 năm độc sủng hoàng thượng vì thế cũng rất yêu mến Tề Tuyết.

Thực lực của hai người họ đúng là rất cân bằng.

Chỉ có điều hần không tin nàng lại có hứng thú với nữ tử thanh lâu kia.

*trích từ Ngộ hận đình ca

Chương 4

Vì một câu hát, máu nhuộm nổi cô đơn

Vì một giấc mộng, vứt bỏ giang sơn

Vì một tấm lòng, yêu đến biệt ly mới tương ngộ

Vì một giọt nước mắt, lẫn lộn hận thù (**)

Người đàn bà to béo, mặt trát đầy phấn, vừa đi vừa cười nói:

- Ngũ hoàng tử, ngài thật may mắn đó! Dạ Quỳnh bình thường rất kỹ tính, ngoại trừ Tuyết vương gia cô ấy không hề tiếp vị khách nào khác, ngay cả Nhị hoàng tử cũng bị từ chối.

Diệp Hàn ném ra cái nhìn sắc lạnh như dao làm tú bà sợ tái mặt. Hắn bắt mắt bước về phía căn phòng đằng trước. Đường đường là một hoàng tử mà lại may mắn mới được gặp một kỹ nữ, đúng là nực cười. Hắn thật hiếu kỳ, rốt cục nữ nhân trong kia là thần thánh phương nào lại có thể khiến Tể Tuyết chú ý như vậy.

Đám hộ vệ theo đến cửa thì tú bà đột ngột nói:

- Ngũ hoàng tử, Dạ Quỳnh cô nương không thích bị nhiều người làm phiền.

- Được, các người ở ngoài chờ ta! –Hắn ra mệnh lệnh với cận vệ đằng sau.

Một mình Tể Diệp Hàn tiến vào phòng. Nơi này bài trí trang nhã, khắp nơi là mảnh lụa màu trắng, không gian có chút lạnh lẽo giống như một lễ tang. Từng cơn gió thổi bay những tấm rèm, mang theo mùi hương ngào ngạt đầy mê hoặc.

Bên cửa sổ, ánh trăng vàng nhạt treo lừng lờ trên bầu trời, phủ lên thân hình mảnh mai của thiếu nữ một màu bàng bạc. Nàng đứng quay lưng về phía hắn. Mái tóc đen dài như thác đổ xuống khẽ lay động trong gió. Tà áo trắng phieu dạt như đôi cánh, thật giống với tiên tử trong tranh.

Tể Tuyết lắng nghe tiếng bước chân đang ngày một gần. Cuối cùng hắn đã tới.

- Ngũ hoàng tử, chờ người cũng thật vất vả. –Nàng xoay người lại đối diện với hắn.

Trong mắt Diệp Hàn thoáng qua một tia kinh ngạc, hắn muốn nói gì đó nhưng lại không thể mở miệng. Cả cơ thể đều tê liệt. Mùi hương ngào ngạt vẫn ngập tràn khắp nơi.

Nàng nhẹ nhàng hỏi:

- Cảm thấy thế nào? Không thể cử động, không thể nói chuyện, đầu óc lại vẫn thanh tỉnh, người bây giờ có phải đang nếm thử cảm giác của một phế nhân không?

- Yên tâm đi, thứ mà người hít phải chỉ là hương của Hắc lan thôi. Hơn một canh giờ nữa cơ thể người sẽ thích nghi với nó, không bị tê liệt nữa. –Nàng dừng lại, khoé môi giương lên nụ cười lạnh đến thấu xương. –Có điều tới lúc ấy người thật sự đã là một phế nhân rồi.

Mã Dừng từ trong góc khuất bước ra, kéo Diệp Hàn ngã xuống sàn. Hắn rút một thanh đoản kiếm từ tay áo, lạnh lùng cắt đứt gân tay chân của Diệp Hàn. Vết cắt rất ngọt, chỉ mảnh bằng sợi chỉ, máu đỏ tươi thi nhau tứa ra, chảy thành từng dòng trên nền nhà.

Đôi mắt xám không hề rời khỏi gương mặt lấm tấm mồ hôi của Diệp Hàn. Nàng biết hắn đau tới xương cốt, chính là cảm giác này, cảm giác bị thương tổn mà không thể phản kháng. Nàng muốn hắn trải qua đau đớn như mẫu thân nàng ngày ấy.

Thật kì lạ! Kiểm tra ràng cửa lên thân thể hắn mà nàng lại thấy giống như đang cửa lên người nàng, rất đau, đau tới mức nàng muốn bật khóc.

Tể Tuyết nửa ngồi nửa quỳ bên cạnh Diệp Hàn, đôi mắt trong veo của hắn mờ đi vì đau đớn. Nàng chạm lên gương mặt hắn, ngón tay khẽ run lên khi nhìn nàng. Nhiều năm trước, lúc hắn còn là Diệp Lương, nàng còn là sư đệ của hắn, không thể ngờ rằng lại có ngày này.

- Tể Diệp Hàn, năm đó người lừa gạt ta, giết mẫu phi ta đều vì muốn có được bảo vật của Hàn Băng cung, muốn ngai vàng của Diêm quốc. Bây giờ người chỉ là một phế nhân, hoàng vị kia người mãi mãi cũng đừng mong giành được. Suốt phần đời còn lại người sẽ phải thống khổ mà nhìn kẻ khác ngồi

vào vị trí người thêm khát. –Nàng lạnh lùng nói.

Mã Dững ngửi mùi hương đã nhạt trong không khí, lên tiếng cảnh báo:

- Vương gia, hết thời gian rồi, phải đi ngay thôi!

Ánh mắt Diệc Hàn dõi theo thân ảnh màu trắng biến mất bên ngoài cửa sổ. Đây không phải là kết cục hắn chờ đợi. Nếu mẫu phi hắn nhìn thấy hắn bây giờ, thấy hắn không còn khả năng để bà ngồi vào vị trí thái hậu, không biết bà sẽ tức giận đến mức nào.

Đêm ấy, cả kinh thành náo loạn. Ngũ hoàng tử bị người ta ám sát, kẻ tình nghi là kĩ nữ thanh lâu nổi tiếng Dạ Quỳnh. Quân lính khám xét khắp nơi, đèn đuốc sáng rực như ban ngày.

Tề Tuyết ngồi thu mình vào góc giường, ngọn nến chấp chôn tạo thành những hình thù kì dị trên vách. Nàng cứ ngồi thế mãi, đôi mắt trống rỗng nhìn vào khoảng không vô định.

- Nếu đã muốn báo thù vì sao không giết hắn. Người để hắn sống không sợ hắn sẽ tố cáo người sao? –Tiêu Phàm khó hiểu nói. Mấy ngày nay hắn lên đi theo nàng, những việc nàng làm hắn đều biết. Nhưng cho dù nàng hận Ngũ hoàng tử đến mấy, muốn hành hạ hắn khổ sở thì để hắn sống vẫn là quá mức mạo hiểm.

Nàng còn mặc nguyên bộ quần áo lúc ở thanh lâu, mái tóc hơi rối, khuôn mặt xinh đẹp nhợt nhạt không chút sinh khí, ánh mắt trống rỗng vô hồn. Rất lâu sau dường như nàng mới giải nghĩa được câu hỏi của Tiêu Phàm, môi nàng chỉ mấp máy vài tiếng:

- Ta không quan tâm.

Hắn thở dài thương cảm. Nàng đã sống quá lâu trong thù hận, lâu đến nỗi nàng chỉ quan tâm đến sự tồn tại của Tề Diệc Hàn, lâu đến mức nàng dường như vì hắn mà sống.

Nàng đột nhiên nhìn thẳng vào mắt hắn, hỏi một câu hoàn toàn không ăn nhập.

- Tiêu Phàm, người thấy ta giống cái gì ?

Hắn nghi hoặc không hiểu câu hỏi của nàng, sau đó ngồi xuống cạnh giường, ngữ khí vô cùng nghiêm túc.

- Người là nữ ! –Đó không phải là câu hỏi mà là một lời khẳng định.

Nàng dường như chẳng hề quan tâm việc bí mật của mình đã bị hắn phát hiện, vẫn tiếp tục nhắc lại một cách máy móc.

- Ta giống cái gì ?

Hắn im lặng không đáp. Nàng lại tự độc thoại :

- Có phải ta rất giống một con ác quỷ không, ta làm ra chuyện đáng sợ như thế, chắc chắn nhìn ta giống hệt một con quỷ.

- Tề Tuyết, không thể quay đầu lại được nữa. –Hắn nắm lấy vai nàng, kiên định nói.

Nàng đang sợ hãi, có lẽ là cả tự trách nữa, đến cuối cùng hóa ra vẻ lạnh lùng chỉ là cái vỏ bọc bên ngoài, nàng vẫn chỉ là một cô gái nhỏ yếu đuối. Nàng hận Diệc Hàn thấu xương nhưng lại không thể chịu đựng được việc chính mình thương tổn hắn.

Tề Tuyết dờ dẩn gật đầu, miệng lẩm bẩm :

- Đúng, không thể quay lại được nữa !

Nàng phát tay ý bảo Tiêu Phàm ra ngoài, bây giờ nàng thật sự rất mệt, chỉ muốn ngủ một giấc dài. Hắn cũng không nói thêm gì, lặng lẽ ra khỏi phòng.

Đợi nàng ngủ say, hắn nhanh chóng rời đi, đột nhập vào Hồng Liên điện. Tiêu Phàm muốn nhân cơ hội Diệc Hàn chưa tỉnh lại giết người diệt khẩu. Nếu để chuyện đêm nay lộ ra Tề Tuyết nhất định sẽ khó thoát.

Nhưng hắn thực không ngờ đến bên cạnh Tề Diệc Hàn lại có lăm cao thủ như vậy, ngay cả Kiếm Ma Liêu Du cũng là hộ vệ của Ngũ hoàng tử.

- Chết tiệt! –Hắn giấu mình trong tán phong dày đặc, tay ép chặt vết thương đang chảy máu. Đúng là trộm gà không thành còn mất thêm nắm gạo. Tiêu Phàm lo lắng nhìn sắc trời đang chuyển màu, qua đêm nay, khả năng giấu kín chuyện này sẽ càng khó hơn.

Sang giờ dần, canh phòng có phần lơ lửng Tiêu Phàm mới trốn thoát khỏi Hồng Liên điện. Hắn vội vã băng bó vết thương rồi đi tìm Mã Dững. Võ công của tên mặt đen này không tầm thường, nếu ám sát Tề Diệc Hàn thất bại thì ít nhất bọn họ cũng phải chuẩn bị kế hoạch đưa Tề Tuyết chạy trốn.

Không ngờ hắn tìm cả nửa ngày cũng không thấy bóng dáng Mã Dững. Tất cả cận vệ đều nói Mã tướng quân rời đi từ đêm qua, đến giờ vẫn chưa quay lại. Tiêu Phàm bức mình tới nỗi gặp ai cũng muốn gây sự. Hắn cảm thấy lúc này tốt nhất là đưa Tề Tuyết trốn đi, có điều dựa vào phản ứng của nàng đêm qua thì xem chừng khó mà thực hiện được.

Tể Tuyệt ngủ liền hai ngày mới tỉnh dậy, đúng lúc Đồng công công đến tuyên ý chỉ của hoàng thượng, gọi nàng tới Bạch Lộ cung. Tiêu Phàm lo lắng nhìn Tể Tuyệt, lại thấy nàng vô cùng bình thản, hoàn toàn không còn vẻ hoảng loạn của đêm trước. Hắn tức giận nói:

- Tuyệt vương gia, ngươi làm ơn để bộ mặt của ngươi có chút biểu cảm được không! Ta thật không biết ngươi nghĩ gì nữa.

Nàng chăm chú nhìn hắn, nhìn một cách vô cùng nghiêm túc làm Tiêu Phàm đỏ mặt.

- Được rồi, Tiêu công tử ta tuân mệnh tuyệt luân, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, người không cần dùng ánh mắt si mê đó nhìn ta đâu.

Không tin nổi cái kẻ mặt dày chuyên tán tỉnh phụ nữ, trẻ không tha già không thương như hắn mà cũng biết ngượng, nàng bật cười.

Thế nào là một nụ cười có thể khuyh đảo thiên hạ, cuối cùng Tiêu Phàm cũng được tận mắt chứng kiến.

Quan hệ giữa nàng và hắn bắt đầu hết sức kì lạ. Hơn một năm trước hắn đột nhiên xuất hiện ở Hàn Băng cung, khắp người toàn mùi son phấn của phụ nữ, đáng vẻ vô cùng giống vừa mới chui ra từ kĩ viện. Lần ấy hắn chỉ nói đúng một câu: “Tể Tuyệt, bảy ngày nữa mở vàng phía đông sẽ bị đánh úp, người nên cẩn trọng!” sau đó liền biến mất. Nàng nửa tin nửa ngờ, cho người chuẩn bị sẵn mai phục. Đúng là Hắc báo son trại đến đó định tập kích bất ngờ, nhờ có tin tức của Tiêu Phàm mà thiệt hại giảm thiểu tới mức thấp nhất. Lúc nàng còn đang suy ngẫm xem hắn là cao nhân phương nào, tại sao lại ra tay giúp mình thì phát hiện Tiêu yêu nghiệt kia chưa hề rời khỏi Hàn Băng cung. Mấy ngày qua hắn đều “vui vẻ” với đám nha hoàn trong lúc nàng bận rộn đối phó với Hắc báo.

Từ đó, cứ mỗi khi có chuyện hắn đều xuất hiện báo trước cho nàng. Thân phận của Tiêu Phàm tới giờ nàng vẫn hoàn toàn chưa điều tra được, chỉ biết hắn có vô số bằng hữu trong cả chính đạo lẫn hắc đạo. Những người thân thiết với hắn cũng không biết gì nhiều về xuất thân của hắn.

Hắn đối với nàng thế nào, nàng không dám chắc. Tuy hắn luôn giúp nàng nhưng ai có thể đảm bảo đó là thật lòng. Người ở cạnh nàng bốn năm, gần gũi như máu thịt còn lừa gạt nàng. Tiêu Phàm tính tình phong lưu, thân thế bí hiểm, nàng chưa bao giờ đặt vào hắn quá nhiều tin tưởng.

Nhưng lúc này, nhìn hắn vì mình mà lo lắng không yên, nàng thật lòng muốn tin hắn, tin rằng hắn tìm đến nàng không phải vì bảo vật mà Hàn Băng cung cất giấu.

- Chúng ta làm bằng hữu nhé!

Tiêu Phàm ngăn người, không nghĩ vào lúc nước sôi lửa bỏng nàng còn tâm trạng nói mấy lời này.

Thấy hắn im lặng, nàng hơi thất vọng. Cái miệng xinh xắn dẫu ra rất giống trẻ con. Thật là mắt mặt quá, lần đầu tiên trong đời mở miệng đề nghị kết bằng hữu lại bị người ta lạnh nhạt!

- Ta thấy kết bằng hữu không hay lắm. – Tiêu Phàm nhăn mày suy nghĩ. – Bằng hữu của ta nhiều như ruồi muỗi ấy.

So sánh bằng hữu với ruồi muỗi, ý tưởng kết thân với hắn trong đầu nàng triệt để tiêu tan, có điên mới gia nhập vào hàng ngũ ruồi muỗi như hắn.

- À, nhưng ta còn chưa lấy vợ nha, hay chúng ta kết làm phu thê. – Hắn hết sức tự nhiên nói, y như chuyện đó chẳng khác gì ra chợ mua rau.

Tể Tuyệt trợn trừng mắt, cảm thấy nói chuyện nghiêm túc với tên yêu nghiệt chuyên mê hoặc phụ nữ này đúng là vô ích. Nàng quay người bỏ đi, không quên ném lại một câu:

- Ta không hứng thú làm vợ của ruồi muỗi.

Bạch Lộ cung

Vũ Tuyên đế ngồi trên ghế vàng, xung quanh là các vị hoàng tử. Lãnh quý phi đứng cạnh ông, khuôn mặt thanh lệ tràn đầy đau xót, chốc chốc lại lấy khăn tay chấm nước mắt.

- Tuyệt, Lãnh quý phi nói chính con đã cho người cắt đứt gân tay và gân chân của Diệc Hàn, khiến nó biến thành tàn phế. Con có biện minh gì không? – Vũ Tuyên đế trầm giọng nói. Trên mặt ông mang theo biểu tình bất đắc dĩ, có lẽ chính ông cũng không tin vào chuyện này.

- Phụ hoàng, nhi thần và Ngũ huynh là huynh đệ ruột thịt, hà cớ gì nhi thần lại ra tay tàn độc như vậy. Nhi thần không rõ ai dám xàm ngôn trước mặt phụ hoàng, nhưng kẻ đó rõ ràng có ý hãm hại nhi thần. – Tể Tuyệt rất hiền ngang chối bay mọi tội lỗi.

Tể Diệc Hàn và Lãnh Tổ Yên còn chưa chết, nàng tuyệt đối không thể chết trước bọn họ. Nàng nhất định phải tận mắt chứng kiến kế hoạch Lãnh Tổ Yên cả đời dày công vất vả thực hiện sụp đổ, con trai bà ta không thể làm Hoàng đế, nàng xem bà ta như thế nào chịu đựng nổi vị trí Thái hậu kia rơi vào tay người khác.

Tiêu Phàm đứng một bên âm thầm cảm thán. Những kẻ sinh ra trong nhà đế vương bản lĩnh gian trá quả nhiên vượt xa người thường, nói dối không chớp mắt, cho dù gây ra chuyện động trời cũng có thể phui tay sạch sẽ bằng câu “có kẻ hãm hại”. Tể Tuyệt ngày hôm trước còn thất hồn lạc phách, đến bây giờ lại bình thản giống như mọi chuyện chưa từng phát sinh.

- Hoàng thượng, Tuyệt vương gia chính là hung thủ ám hại Diệc Hàn. Hắn tung tin đồn về kĩ nữ Dạ Quỳnh, lừa gạt Diệc Hàn đến đó rồi cho người cắt

gân nó. –Lãnh quý phi phần nộ nói, chiếc khăn bị vò nát trong lòng tay.

Tể Tuyết mở to đôi mắt xám, lạnh lùng nhìn người đàn bà ngoan độc này buộc tội nàng.

- Lãnh quý phi, nếu thần muốn hãm hại Ngũ hoàng tử, tại sao còn để mạng sống cho huynh ấy. Như thế có khác nào thả hổ về rừng.

- Người muốn tra tấn nó, muốn nó thân tàn ma dại, thống khổ đến chết. Người... đồ lòng lang dạ sói, đúng là nghiệt chủng của tiện nhân Châu Tử Lâm!
–Lãnh Tổ Yên trở nên vô cùng kích động. Công sức bao năm qua của bà ta đã đổ sông đổ biển. Khi xưa Châu Tử Lâm cướp hết ân sủng của Hoàng thượng, bây giờ con trai à lại hủy hoại Diệc Hàn. Diệc Hàn, nó là cơ hội duy nhất để bà ngồi lên vị trí Thái hậu. Đưa con thông minh tuấn tú, đưa con hoàn mỹ của bà đã bị con yêu nghiệt kia biến thành tàn phế. Thời khắc này Lãnh Tổ Yên hận đến mức chỉ muốn lập tức bóp chết Tế Tuyết.

Hình tượng người phụ nữ hiền thực đoan trang của Lãnh quý phi phút chốc sụp đổ. Giác mơ quyền lực tan thành bọt sóng khiến bà ta mất hết lí trí, buông lời nhục mạ Tế Tuyết.

- Châu Tử Lâm là yêu nghiệt, người cũng là yêu nghiệt! Lũ cầm thú các người sẽ bị trừng phạt!

Mọi người trong Bạch Lộ cung kinh ngạc chứng kiến Lãnh quý phi hiền dịu cao quý biến thành người đàn bà chanh chua ác độc.

- Câm miệng! –Vũ Tuyên đế giận dữ quát lên.

Tể Tuyết nói khẽ, giọng hơi khàn đi.

- Xin phụ hoàng bớt giận, Lãnh quý phi là quá mức đau lòng nên mới lỡ lời. –Dáng vẻ nàng thật giống đứa trẻ chịu oan khuất. –Quý phi hiểu nhầm nhi thần, nhi thần không oán trách. Nhưng mẫu phi đã yên nghỉ dưới suối vàng, những lời của Lãnh quý phi có khác nào làm nhục vong linh của mẫu phi. Phận làm con mà lại để mẫu thân chịu tội nhục, nhi thần vô cùng hổ thẹn.

Lời này quả nhiên đánh trúng chỗ đau của Vũ Tuyên đế. Ông đối với Châu Tử Lâm vẫn luôn vương vấn chưa quên, bây giờ Lãnh Tổ Yên lại lộ ra bộ mặt xấu xa, đối với bà ta ông chỉ thêm chán ghét.

- Lãnh quý phi, nếu nàng có bằng chứng buộc tội thì đưa ra, nếu không có thì chớ buông lời xằng bậy!

- Hoàng thượng, thần thiếp có nhân chứng!

Tể Tuyết và Tiêu Phàm đều giật mình. Bà ta lấy đâu ra nhân chứng?

Dự cảm của nàng rất xấu, nhân chứng mà Lãnh Tổ Yên nói đến chắc chắn không phải Tế Diệc Hàn. Nếu là hắn, nàng hoàn toàn có khả năng đối phó. Xét đến cùng hắn chỉ có lời nói suông mà thôi, ai sẽ tin rằng Tuyết vương gia cao cao tại thượng, đường đường một nam tử hán lại giả dạng kĩ nữ thanh lâu để ám hại Ngũ hoàng tử, chỉ cần nàng kiên quyết phủ nhận thì Vũ Tuyên đế cũng sẽ không dễ dàng kết tội nàng.

Mã Dững từ ngoài bước vào, khuôn mặt cứng ngắc như đá. Hắn không nhìn Tế Tuyết, chỉ lẳng lặng quỳ xuống bái kiến Hoàng đế.

- Mã tướng quân, Lãnh quý phi nói khanh tận mắt chứng kiến Tuyết vương hãm hại Ngũ hoàng tử, có thật hay không? –Sắc mặt Vũ Tuyên đế rất xấu.

- Bẩm Hoàng thượng, đúng là như vậy, chính tội thần đã cắt đứt gân tay và gân chân của Ngũ hoàng tử ngay trước mặt Tuyết vương.

Mã Dững dứt lời, cả Bạch Lộ cung chìm vào im lặng. Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Tế Tuyết.

Nàng vẫn lạnh lùng đứng đó, ngay cả một tia hoảng loạn cũng không lộ ra. Lúc này nàng chỉ thấy tức cười, thật đúng là bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình phía sau. Nàng tính kế Diệc Hàn, lại đồng thời bị người ta tính kế. Mã Dững tuyệt đối không phải người của Lãnh Tổ Yên. Đến tội cùng là ai lòng dạ thâm sâu như vậy, an bài hắn ở cạnh nàng chín năm, đợi đến thời cơ này, một hòn đá ném chết hai con chim, loại bỏ được cả Diệc Hàn và nàng.

- Tế Tuyết, Mã Dững là thuộc hạ thân cận nhất của người, lời hắn nói ra người còn chối cãi sao? –Lãnh quý phi bắt được điểm yếu của nàng, vẻ mặt vô cùng hả hê.

Bà ta nói không sai, nhân chứng này của bà ta quả thực đã cho nàng một cú chí mạng.

Tiêu Phàm quan sát toàn bộ Bạch Lộ cung, thầm tính xem nên đưa Tế Tuyết trốn tạm vào đâu. Cái tên Mã Dững chết tiệt, ăn cây táo rào cây sung, vào thời khắc quan trọng lại quay ra cắn bậy. Vốn dĩ Tế Diệc Hàn còn sống đã khó giải quyết, giờ thêm cả tên mặt đen này làm nhân chứng, đúng là chó cắn áo rách.

Lục hoàng tử Tế Khắc đột nhiên lên tiếng:

- Phụ hoàng, không thể chỉ dựa vào lời nói của Mã Dững đã kết tội Thất đệ, nhi thần thấy cứ nên chờ Ngũ huynh tỉnh lại mới có thể khẳng định được.

Lời này không biết là định giúp nàng hay hại nàng.

- Hoàng thượng, dù Diệc Hàn có tỉnh lại thì nó cũng sẽ nói như Mã Dững thôi, xin hoàng thượng hãy trừng trị kẻ ác độc kia! –Lãnh quý phi vừa nói vừa khóc, dáng vẻ vô cùng đáng thương.

- Người đầu, tạm thời nhốt Tuyết vương gia vào thiên lao, chờ điều tra rõ ràng sẽ luận tội. –Vũ Tuyên để ra lệnh, đôi mắt rỗng trở nên âm u như bầu trời trước cơn bão.

Khi Tế Tuyết cảm thấy chuyện này khó mà cứu vãn thì Diệc Hàn xuất hiện.

Hắn không thể đi lại, không thể cử động nên phải cho hạ nhân bế lên Bạch Lộ cung. Nam tử tuấn lãng tài hoa khi xưa nay chỉ còn là một phế nhân, ngay cả việc nhỏ nhất cũng không tự làm được.

Lãnh Tổ Yên khóc đến xé ruột xé gan. Vũ Tuyên để cũng không nén nổi đau xót.

Tế Tuyết khẽ nhắm mắt lại. Nàng không muốn nhìn hắn, không muốn bị đôi mắt trong veo của hắn làm đau đớn.

Vũ Tuyên để hỏi hắn những lời Mã Dững nói có phải là sự thật không. Diệc Hàn trầm mặc một hồi, hắn nhìn mẫu phi đang chờ đợi câu trả lời, kiên quyết nói:

- Không phải! Đêm ấy người con gặp ở thanh lâu không phải là Thất đệ.

Từ lúc bị triệu gọi, đứng trước sự truy hỏi của Vũ Tuyên để, sự nhục mạ của Lãnh Tổ Yên, sự phản bội của Mã Dững, nàng vẫn vững vàng như khối băng ngàn năm trên đỉnh Tuyết sơn. Vậy mà chỉ một câu nói của Tế Diệc Hàn lại khiến nàng run rẩy.

Vì sao? Vì sao hắn phải bảo vệ nàng?

Lãnh quý phi tức giận nhào đến, vằn mắt với hắn.

- Ngươi điên rồi sao, ngươi nói bậy bạ gì vậy? Chính nó đã hãm hại ngươi. Tên thuộc hạ kia đã cắt đứt gân ngươi ngay trước mặt nó. Tất cả là do nó sắp xếp, do nó chủ mưu. Là nó, chính là nó!

- Mẫu phi, không phải, thật sự không phải là đệ ấy! –Diệc Hàn hét lên.

Dường như tất cả sức lực của hắn đều dồn vào đoạn đối thoại vừa rồi, khuôn mặt tái nhợt không còn huyết sắc, đôi mắt trong veo giống như bị phủ một lớp sương mù. Hắn mệt mỏi liếc về phía Mã Dững rồi nói.

- Kia, cũng không phải người đã cắt gân con. Kẻ đó thấp bé gầy gò, không cao lớn như vậy.

Người bình thường ở trước mặt Vũ Tuyên để đều bị long uy của ông làm cho khiếp đảm, nhưng mấy đứa con của ông thì hết đứa này đến đứa khác thay nhau nói dối, giả giả thật thật chẳng biết đầu mà lường.

- Nếu vậy Mã tướng quân vì sao lại nói dối, vu oan cho Thất đệ? –Lục hoàng tử Tế Khắc lên tiếng. Hắn quét mắt qua Diệc Hàn và Tế Tuyết rồi quay về phía Mã Dững. –Mã tướng quân, ai đã sai ngươi làm vậy?

Mã Dững đột ngột dập đầu.

- Hoàng thượng, tội thần nhận lệnh từ người khác để hãm hại Tuyết vương gia.

- Ai, kẻ nào lại dám to gan như thế? –Vũ Tuyên để giận dữ đứng bật dậy.

- Bẩm hoàng thượng, là Nhị hoàng tử ra lệnh cho tội thần.

Mọi chuyện phút chốc rối tinh rối mù. Tiêu Phàm chỉ đứng một bên cũng thấy nhức cả đầu. Hắn thầm thông cảm cho Hoàng đế, bị mấy đứa con xoay vòng xoay như thế chắc ông ta cũng muốn phát điên.

Tế Ly đang ngồi ung dung xem người gặp họa thì phút chốc bị lôi vào màn diễn. Hắn hơi tái mặt đi, sau đó rất nhanh hiểu ra sự tình, mình rõ ràng đã bị người ta đem làm thế thân.

- Phụ hoàng minh xét, Mã Dững kia đặt điều xằng bậy, nhi thần tuyệt đối không làm việc này.

Tế Tuyết nhủ thầm trong bụng, cái này không phải Tế Ly làm, mấy trò của hắn còn kinh tởm hơn nhiều.

Phân bua tranh cãi cả nửa ngày cũng chưa xong, cuối cùng Vũ Tuyên để hạ lệnh bắt giam Mã Dững để điều tra cho rõ. Về phần Nhị hoàng tử tạm thời vẫn bình an vô sự. Dù sao thì Mã Dững lúc trước đổ tội cho Tế Tuyết, lúc sau lại nói là Tế Ly, lời khai của hắn không đáng tin cậy.

- Ngươi nói xem, Ngũ hoàng tử vì sao lại bao che cho ngươi? –Tiêu Phàm nghĩ mãi vẫn chưa hiểu vấn đề này, cục diện trên Bạch Lộ cung chỉ vì một câu nói của Diệc Hàn mà đột ngột thay đổi.

Nàng im lặng không đáp. Vì sao hắn bao che nàng, nói thật chính nàng cũng không biết.

- Tối nay ta muốn đến Hồng Liên điện gặp hần.

Tiêu Phàm thở dài, vết thương trên vai đột nhiên nhói đau.

Trái với dự đoán của hần, lần đột nhập này vô cùng dễ dàng. Toàn bộ các cao thủ đều biến mất không dấu vết. Hai người nhanh chóng tìm được nơi ở của Tế Diệc Hàn. Kì lạ là quanh phòng hần không có lấy một người hầu hay lính gác, hoang vắng như chỗ không người.

- Tế Tuyết, đừng vào! Ta thấy có gì đó rất quỷ dị. –Tiêu Phàm nhìn cánh cửa phòng dán chữ “hĩ” thì nghi ngại. Ngũ hoàng tử bị thương, việc sinh hoạt không thể tự chăm lo vậy mà quanh đây quá mức vắng vẻ, thêm nữa chỗ nào cũng chẳng đèn kết hoa. Nếu chẳng phải không gian im ắng dọa người thì nhất định sẽ tưởng nhầm nơi này có hi sự.

Nàng nhìn cánh cửa gỗ một hồi rồi kiên quyết đẩy cửa bước vào.

- Ở ngoài chờ ta!

Bên trong phòng trần ngập sắc đỏ, bày biện thật giống phòng tân hôn. Nàng kinh ngạc đi về phía giường, Diệc Hàn mặc hi phục đỏ chói đang ngồi tựa vào đầu giường. Hần hướng nàng mỉm cười.

- Tuyết, chờ ngươi cũng thực vất vả!

Nàng muốn hỏi hần hôm nay hần thành thân với ai, rốt cục là hần muốn bày trò gì, cuối cùng lại nghĩ đấy chẳng phải chuyện của mình.

- Vì sao ở Bạch Lộ cung ngươi lại bao che cho ta?

Đôi mắt hần sáng quắc một cách khác thường. Hần dường như không mấy ngạc nhiên về chuyện nàng tìm đến hần.

- Ngươi muốn nói đến việc nào, việc ngươi hại ta hay việc ngươi là nữ nhân?

Nàng giật mình lùi về phía sau, cố gắng trấn tĩnh. Hần làm sao có thể không biết chứ, bốn năm bên nhau, Diệc Hàn cũng không phải tên ngốc như Lương Sơn Bá mà người mình ôm trong lòng là nam hay nữ cũng chẳng rõ.

- Nếu ta nói ngay từ lần gặp đầu tiên ta đã bị ngươi làm rung động ngươi có tin không? –giọng nói trầm ấm của hần vang lên làm bầu không khí trong phòng trở nên vô cùng ấm muội

Nàng cười giễu cợt.

- Vậy sao, ta thấy sự rung động của ngươi xem ra không đủ mạnh. Nếu thật sự thích ta thì ngươi đã không giết mẫu phi ta.

Hần chẳng buồn để ý đến thái độ của nàng, dù sao hần đã sớm đoán được nàng nhất định sẽ không tin.

Bảy năm trước, khi hần 14 tuổi, cuộc đấu đá trong cung vô cùng quyết liệt. Chỉ trong một tháng, Thái tử và Tam hoàng tử đột ngột qua đời mà lí do đều rất đáng ngờ. Mẫu phi tính kế đưa hần đến Hàn Băng cung, một là để lánh tạm khỏi kinh thành, hai là muốn thăm dò mẫu tử Châu Tử Lâm, ba là tìm Phục Sinh đan và bản đồ đến Bất Tử thành –hai bảo vật mà chỉ cần có chúng là có được cả thiên hạ.

Chẳng ngờ rằng, bảo vật lấy không xong, tìm lại bị đánh cắp. Một khắc ấy, khi nàng nhìn hần nở nụ cười rực rỡ tựa mặt trời, hần liền biết tâm đã không còn thuộc về mình nữa.

Đời này bọn họ vĩnh viễn chỉ có thể là nghiệt duyên.

Trước khi tới phương bắc, hần không thể ngờ rằng hần lại yêu nàng, yêu đến điên dại.

Vì nàng, giấc mộng đế vương hần đã sớm buông tay.

Nếu có thể lựa chọn, hần chẳng thà sinh ra làm một kẻ nghèo hèn tầm thường, như thế ít nhất cũng còn cơ hội tơ tưởng đến nàng. Nhưng hần là Ngũ hoàng tử, là huynh muội ruột thịt với nàng. Trên đời này, kẻ không có tư cách yêu nàng nhất chính là hần.

Giá mà hần có thể buông tay, tiếc rằng bàn tay ấy hần vốn không thể buông ra.

- Ta không muốn ngươi quên ta. Ta yêu ngươi !

Hai người đều rơi vào trầm mặc. Hần đột nhiên thổ lộ như vậy khiến nàng bất ngờ.

- Đó là lí do ngươi giết mẫu phi của ta, để ta vĩnh viễn nhớ ngươi sao? –nàng khó khăn mở miệng.

- Phải, ta muốn ngươi hận ta, hận tới xương tủy. Ta nhất định phải khoét vết thương thật sâu trong lòng ngươi, sâu tới mức không thể lành được. Như thế ngươi sẽ không bao giờ quên ta.

Tề Tuyết choáng váng không thốt nên lời.

Trên đời này vì sao lại có thứ tình yêu đáng sợ đến vậy. Thứ tình yêu tội lỗi ấy đã hủy hoại hắn, hủy hoại cả nàng.

Hắn quá điên loạn, cũng quá cố chấp. Hắn không thể chịu đựng nổi hai chữ loạn luân nhưng lại càng không thể buông xuống đoạn tình cảm đã trở thành máu thịt.

Thiếu niên với đôi mắt trong veo từng nói với nàng: “Dù sống hay chết, ta nhất định sẽ ở bên ngươi” cuối cùng lại dùng cách độc ác nhất để thương tổn nàng, để bắt nàng khắc ghi hình ảnh của hắn.

Tình yêu này quá nặng nề, nàng không sao gánh nổi.

Nếu có thể quay ngược thời gian, nàng tình nguyện để hai người vĩnh viễn dừng gặp mặt. Hắn là Ngũ hoàng tử, nàng là Tuyết vương gia. Cả đời này chỉ có thể làm huynh đệ.

Lời hứa bên nhau khi xưa đã nhuộm đầy máu tanh, lại là máu của người thân nhất. Kiếp này, dù sống hay chết họ cũng không thể ở cạnh nhau.

Yêu đến tận cùng, oán hận cũng đành từ bỏ hẹn ước.

Đôi nền đỏ tân hôn đã cháy hơn một nửa, sáp nến chảy xuống như những giọt lệ, đọng thành một khối màu đỏ rực.

Hắn hỏi nàng, về mặt có chút kì quái:

– Niệm tình ta đã giữ bí mật cho ngươi, ngươi cùng ta uống một li rượu được chứ?

Nàng gật đầu. Diệc Hàn không thể tự uống, nàng chậm chạp rót rượu rồi đưa lên môi hắn. Hắn uống rất từ tốn, giống như đây là lần uống rượu cuối cùng.

Khi nàng cầm chiếc ly sóng sánh thứ chất lỏng trong suốt lên, Diệc Hàn đột nhiên lên tiếng.

- Đừng uống, trong rượu có độc!

Nàng giật mình nhìn hắn, phút chốc hiểu ra tất cả. Vì sao hắn lại bao che cho nàng trên đại diện, vì sao hắn lại chăng đèn kết hoa ở đây. Hắn muốn chính tay giết nàng, muốn hai người họ cùng chết.

- Không sai, độc là do ta sai người bỏ vào. –hắn bình tĩnh nhìn nàng. Nhiều năm nay hắn vẫn luôn đoán được suy nghĩ của nàng.

Nhưng rốt cục hắn nghĩ gì nàng chưa bao giờ đoán được.

- Tề Tuyết, ngồi cạnh ta được không? –Ngữ khí của hắn rất mềm mại.

Hắn vừa định giết nàng, kéo nàng xuống địa ngục cùng hắn, vậy mà khắc cuối cùng lại buông tay. Nàng cảm thấy Diệc Hàn giống như mặt nước hồ ban đêm, nhìn xuống chỉ thấy hình ảnh phản chiếu của ánh trăng và tinh tú, còn bên dưới làn nước ấy có gì nàng đành chịu.

Tề Tuyết chậm chạp tiến đến giường rồi ngồi xuống.

Diệc Hàn gục đầu lên vai nàng, mỉm cười hiền lành.

- Thật là... ta quả nhiên vẫn chưa đủ nhẫn tâm, vẫn không nỡ ra tay với nàng.

Môi hắn trở nên tím tái, sắc mặt càng lúc càng nhợt nhạt.

- Nàng có từng yêu ta không?

Nàng gật đầu.

- Đã từng rất yêu. Nếu không yêu ngươi ta cũng sẽ không hận ngươi đến vậy.

Hắn mãi nguyện nợ nọ cười. Giả như nàng và hắn không chung một dòng máu, giả như đừng sinh ra trong nhà đế vương, đừng vướng vào âm mưu quyền lực, hắn sẽ cùng nàng du sơn ngoạn thủy, vĩnh viễn bên nhau.

Mẫu phi của hắn nói rất đúng, muốn làm anh hùng thì không được yếu lòng, không bao giờ quay đầu hối hận. Nhưng người xưa chẳng nói “anh hùng nan quá mỹ nhân quan” ư, so với việc có được thiên hạ, lưu danh sử sách, hắn lại càng mong có được nàng.

- Tuyết, đời kiếp sau, dù làm thân trâu ngựa ta cũng muốn đi cùng nàng đến chân trời góc biển.

Tay nàng vô thức ôm chặt lấy hắn, cảm thấy nhịp thở đang chậm dần. Trái tim từng đập mạnh mẽ trong lồng ngực cũng trở nên yên lặng. Đôi mắt trong veo ấy sẽ không bao giờ mở ra nữa, không bao giờ nhìn nàng nữa. Giọt lệ từ khóe mắt lăn chậm chậm xuống gò má.

Nàng nhẹ nhàng gạt đi nước mắt trên gương mặt hần, là nước mắt của nàng hay của hần cũng chẳng rõ.

Từng tự hứa dù đau đớn đến đâu cũng không bao giờ khóc, cuối cùng nàng lại vì người mình hận nhất mà rơi lệ.

Tể Diệc Hần, người thắng rồi. Người dùng cách này để ép ta nhớ đến người, người thật sự thắng rồi.

Tiêu Phàm nhìn đám người hầu đang tới gần, vội xông vào phòng gỡ Tế Tuyết ra khỏi Diệc Hần.

- Đi thôi, nán lại nhất định sẽ bị phát hiện!

Nàng túm chặt lấy thi thể đang lạnh dần của Diệc Hần, kiên quyết không buông. Người thân nhất của nàng đã chết, người nàng yêu nhất cũng hận nhất đã chết. Tại sao chỉ mình nàng còn sống, mình nàng đơn độc?

“Chát!” – Cái tát của Tiêu Phàm in lên mặt Tế Tuyết dấu tay đỏ chói. Nàng sững sờ nhìn hần, đôi mắt tràn ngập hoang mang cùng mệt mỏi.

- Tế Tuyết, đầu người có phải toàn bã đậu không? Chuyện đến nước này là người tự chọn, thù do người báo, người do người hại, hối hận cũng muộn rồi. Đừng để cái chết của mẫu thân người và Tế Diệc Hần uổng phí!

Hần nói xong liền ôm lấy nàng, dùng khinh công lặn vào bóng đêm.

Trở về Chiêu Dương điện Tiêu Phàm mới nhận ra ngực mình ướt đầm nước mắt, có thể nhìn thấy Tuyết vương gia lãnh khóc rơi lệ hần cũng thật có phúc khí.

Tế Tuyết đột nhiên chạy khỏi điện, hướng về đại lao. Nàng giống như người điên đi khắp các xà lim tìm Mã Dững, sau cùng thấy hần ngồi lặng lẽ trong góc tối xem một vật gì đó.

- Mã Dững! –Nàng khàn giọng gọi hần.

Hần giật mình, ngẩn người nhìn nàng, khi xác định đây không phải là mơ mới cuống quýt đứng dậy.

- Vương gia! –Hần lo lắng hỏi nàng –Sao gia lại khóc, ai đã đánh gia?

Nàng lắc đầu không trả lời.

- Mở cửa phòng giam, mau lên!

Cai ngục bị nàng quát sợ đến hồn phi phách tán, loay hoay mãi mới mở nổi chiếc khóa bằng sắt to đùng.

- Người đi đi! –Nàng bảo Mã Dững.

- Vương gia... –Hần nghi hoặc không tin nổi vào tai mình.

- Đi đi, đời này kiếp này ta không muốn thấy mặt người nữa, người đi ngay đi!

Cai ngục đứng một bên hoảng hốt nói:

- Vương gia, Mã Dững là trọng phạm, không thể thả hần!

- Hoàng thượng trách tội đã có ta gánh vác.

Mã Dững bị nàng nắm tay bước ra khỏi xà lim. Năm tên cai ngục khác chạy đến ngăn lại.

- Xin vương gia đừng làm khó chúng tiểu nhân. Hoàng thượng đã có lệnh phải canh giữ Mã Dững nghiêm ngặt, tránh để kẻ đứng sau hần giết người diệt khẩu. Ai tiếp cận hần đều là nghi phạm. Nay vương gia không những tiếp cận hần còn muốn thả hần đi bọn tiểu nhân thật sự không dám tuân theo.

Tế Tuyết nhìn khuôn mặt ngăm đen của Mã Dững. Hần đã theo nàng chín năm, từng vì nàng vào sinh ra tử. Cho dù những việc hần làm đều theo lệnh của một người khác, cho dù hần đối với nàng đều là hư tình giả ý, nàng không phải không oán hần, chỉ là nàng biết chín năm qua, tình ý nhất định có phần là thật.

- Đi đi, bọn họ dù sao cũng không ngăn nổi người! –Nàng cười nhẹ, buông bàn tay to lớn của hần ra.

Mã Dững đột nhiên siết chặt lấy tay nàng, ánh mắt hần dường như chứa đựng cả thiên ngôn vạn ngữ. Sau đó hần lập tức buông tay, lao về phía trước.

Lính canh ngục đồng loạt tuốt gươm bao vây hần. Mã Dững dễ dàng hạ gục một tên, cướp đao chống trả. Từng lính canh ngã xuống dưới lưỡi đao của hần. Tên cuối cùng sợ hãi định bỏ chạy thì thanh đao đã kề trên cổ.

- Tha... tha cho ta! –Tên lính lấp bắp.

Mã Dững cười lạnh.

- Nhớ cho kĩ, Tuyết vương gia chưa từng đến đây. Sự việc hôm nay là do ta vượt ngục gây ra.

Hắn quay lại nhìn nàng.

- Vương gia, kiếp này thuộc hạ đã nợ một người quá nhiều, cho dù dùng cả sinh mạng để trả cũng không đủ. Ân tình của vương gia, Mã Dững nguyện kiếp sau làm thân trâu ngựa để báo đáp.

Hắn nói xong liền túm lấy bàn tay đang cầm đao của tên lính, gấn giọng.

- Nhớ kĩ những gì ta nói, quan lộ của ngươi sẽ rộng mở. Ta vượt ngục không thành bị người tiêu diệt, những kẻ kia là do ta giết. Tuyết vương chưa bao giờ đến đây. Nếu người nói sai dù chỉ một chữ, người của ta ở bên ngoài sẽ thay ta tiễn cả nhà người xuống suối vàng!

Tên lính đã sợ đến trắng bệch cả mặt. Mã Dững ném thanh đao trong tay mình xuống đất, nắm tay tên lính, vung đao cửa lên cổ mình. Máu đỏ tươi phun ra, thân hình cao lớn của Mã Dững đổ gục xuống nền đá lạnh ngắt.

Tể Tuyết sững sờ nhìn khung cảnh đầy máu tanh trong đại lao, kí ức đáng sợ ba năm trước lại ùa về.

— Mã Dững! Mã Dững! —Nàng lay gọi hắn.

Làm sao hắn có thể chết như vậy. Hắn là Mã tướng quân 15 tuổi đã chinh chiến sa trường, uy danh đủ khiến quân giặc khiếp sợ. Sao hắn có thể dễ dàng rời bỏ nàng như thế!

Từ trong tay áo của Mã Dững rơi ra một cây trâm cài tóc cho nam giới làm bằng ngọc tinh xảo, đó là món quà nàng tặng hắn, lúc ấy chỉ tiện tay mà thôi, không ngờ hắn vẫn luôn giữ bên mình.

Tiêu Phàm vòng tay ôm lấy nàng, thở dài.

- Tế Tuyết, đừng gọi nữa, hắn chết thật rồi!

Màn đêm u tối che giấu tất cả, máu, nước mắt, hận thù. Mọi thứ phút chốc lẫn lộn không sao phân biệt nổi.

Tể Tuyết mệt mỏi rúc vào ngực Tiêu Phàm, tay cũng ôm chặt hắn. Ngoài trời mưa rất lớn. Mưa như muốn rửa sạch bầu không khí đầy mùi chết chóc của hoàng cung, rửa sạch màu đỏ tươi của máu.

Tiêu Phàm kéo chăn phủ lên cả hai người. Tiết tháng 11 trời rất lạnh, nhưng cái lạnh đó không thể so được với cái lạnh lẽo ngấm ra từ xương tủy của nàng. Kể từ lúc rời khỏi đại lao nàng đều bám riết lấy hắn không buông.

Tại sao bất cứ việc gì nàng làm cũng đều dẫn đến sai lầm. Diệc Hàn đã chết, nàng chỉ muốn cứu Mã Dững, không cần ai phải bỏ mạng vì nàng nữa. Nhưng cuối cùng Mã Dững lại tự sát, tại sao? Nếu đêm nay nàng không đến đại lao có phải hắn vẫn sẽ sống không?

Bọn họ đều hẹn nàng kiếp sau, nhưng nàng không tin vào kiếp sau, nàng chỉ biết kiếp này. Trong kí ức mờ nhạt dường như nàng lại thấy nam tử tuấn tú ngày ấy cùng nàng đánh cờ. Đánh năm ván bao giờ hắn cũng thắng đến bốn ván.

- *Sự đệ, đệ thông minh như thế sao chơi cờ lại dở tệ vậy?*

- *Hừ, ta nhường huynh thôi. Ván cuối này ta nhất định thắng. Nếu không thắng ta sẽ ở trong Tàng kinh các luyện đánh cờ một tháng liền rồi mới tìm huynh tái đấu.*

Ván cuối quả nhiên nàng thắng. Hắn làm sao nỡ để nàng ở trong Tàng kinh các lâu như vậy. Không được thấy nàng, một ngày dài tựa ba thu.

Tể Tuyết đột nhiên cắn mạnh lên môi mình, cảm thấy đau đón mới tin mình vẫn còn sống. Diệc Hàn, tại sao hắn chết rồi còn khiến nàng khổ sở đến vậy. Tại sao lúc nào cũng là nàng thua hắn, thua đến mất cả trái tim!

Giữa đêm khuya vắng vẻ, gió bão rít gào, bên tai nàng dường như lại văng vẳng tiếng đàn da diết của Diệc Hàn ngày ấy. Suốt bốn năm, hắn chỉ đàn duy nhất khúc Hồng nhan.

“ *Kiểm rút khỏi bao, rượu không hương nồng*

Cạn một chén vì ai, nàng cùng ta tiễn biệt

Mùi phấn hương chỉ có thể yêu, không thể trao

Thiên có bao xa, đất có bao sâu

Bạc anh hùng đã định là vô lệ, vô hối
Một nét cười ẩn giấu, là độc được đoạn trường
Vẻ đẹp của giọt lệ này chỉ có nàng mới hiểu
Tâm này không có nàng, sống chẳng còn ý nghĩa
Ta chẳng cần anh hùng thanh danh
Chỉ cầu đổi được nụ cười hồng nhan
Nếu như còn có thể luân hồi
Nguyên kiếp sau làm thân trâu ngựa
Cũng phải cùng nàng góc bể chân trời." (1)

(**)trích từ Ngã dung sở hữu báo đáp ái

(1) Đây là bài Hồng nhan do Hồ Ngạn Bân thể hiện

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Thanh phong kiếm dẫn lối, ta tương phùng giữa một trời hoa rơi

Nụ cười của mỹ nhân chỉ dành cho đáng anh hùng

Minh nguyệt đào có hiểu mộng nhân gian

Hồng trần phù hoa một kiếp rồi sẽ là hư vô (*)

Ngũ hoàng tử uống rượu độc tự sát, Mã tướng quân vượt ngục nên lính canh buộc phải tiến trăm hậu tấu. Vụ án rơi vào bế tắc. Vũ Tuyên đế chỉ trong vài ngày đã già đi cả chục tuổi.

Những người có thể kế thừa hoàng vị ngày một ít, hầu hết đều chết không rõ ràng. Ai dám bảo sinh ra trong nhà đế vương là phúc.

Phe phái trong triều lại lần nữa phân chia. Những ai từng ủng hộ Lãnh quý phi và Ngũ hoàng tử nay nhanh chóng chuyển sang Nhị hoàng tử và Lục hoàng tử. Con đại địa chấn làm rung chuyển cả Diêm quốc sắp bắt đầu.

Tháng 12, tuyết rơi lất phất làm cho bầu không khí càng trở nên lạnh lẽo. Đoàn xe ngựa tiến vào khu rừng âm u, không ngờ đến hiểm nguy trước mặt.

Một nhóm người mặc áo đen lao vào tấn công đoàn xe của Hàn Băng cung. Tế Tuyết vén tấm rèm che lên, kinh hãi nhìn trận huyết chiến bên ngoài. Cận vệ cùng những kẻ áo đen giao chiến quyết liệt. Máu tươi nhuộm đỏ cả lớp tuyết trắng.

Tiêu Phàm ôm nàng nhảy lên ngựa, phi nước đại về phía trước.

- Khi thật! Đáng lẽ ta phải sớm đoán ra Lãnh Tổ Yên sẽ cho người mai phục.

Nàng nhìn cánh tay áo ướt đẫm máu của hắn thì lo lắng hỏi:

- Người ổn không?

- Ta không sao! –Hắn đáp qua loa, trúng một kiếm của Liễu Du, không sao mới là lạ. Lần này Lãnh Tổ Yên đã lâm vào đường cùng, bà ta phải toàn bộ cao thủ đến là quyết lấy mạng Tế Tuyết.

Kẻ thù đã bám sát phía sau, Tiêu Phàm bắt đầu dừng lại, nhảy xuống ngựa. Hắn thì thào vào tai nàng: “Tới Mai Hồng Viện ở Mộc thành phía trước, nói tên của ta sẽ có người giúp ngươi!”

- Không! –Nàng nắm lấy tay hắn. –Tiêu Phàm, ngươi vì sao hết lần này đến lần khác vì ta mạo hiểm như vậy? Ngươi không nợ gì ta cả, không cần chết vì ta. Nếu không thể cùng thoát thì ngươi chạy một mình đi!

Hắn dịu dàng vuốt má nàng.

- Đồ ngốc, ta nợ ngươi hay không ngươi biết được sao! Yên tâm đi, ta sẽ tới đó tìm ngươi.

Đám người mặc đồ đen toàn là cao thủ. Cả đội cận vệ còn đánh không lại thì một mình hắn làm sao chống đỡ nổi. Nàng không muốn có thêm lời hẹn kiếp sau nào nữa, nếu phải chết thì người nên chết là nàng.

Cứ như đọc được ý nghĩ của Tế Tuyết, Tiêu Phàm đột ngột quát mạnh vào móng ngựa, con ngựa bị đau liền lồng lên, phi điên cuồng về phía trước. Bóng áo trắng nhanh chóng mất hút trong rừng cây.

- Con ngựa chết tiệt, có dừng lại hay không? Dừng lại, mau dừng lại! –Tế Tuyết giận dữ tìm cách ghìm cương ngựa nhưng con ngựa vẫn chạy như bay, đến công Mộc thành mới chịu dừng lại.

Nàng quay đầu nhìn đoạn đường vừa đi. Tiêu Phàm giờ này hẳn đã giao đấu với bọn người áo đen. Nàng không biết võ công, trở lại chỉ tăng thêm gánh nặng cho hắn. Hắn muốn nàng đến Mai Hồng Viện tức là ở đó có người giúp được.

Nghĩ thế nàng lập tức vào thành. Đây không phải là lần đầu tiên Tế Tuyết đến Mộc thành nhưng những lần trước đều có người dẫn đường, nàng chưa bao giờ phải tự tìm phương hướng.

- Đây, ngươi có biết Mai Hồng Viện ở đâu không? –Nàng hỏi một ông lão bán bánh bao.

Ông già ngược lên, thấy thiếu niên cưỡi ngựa một thân y phục sang trọng, dung mạo tinh xảo như vẽ, cả người toát ra khí chất cao quý thì biết ngay thân phận không tầm thường.

- Công tử, Mai Hồng Viện nằm ở ngã tư phía trước.

Tế Tuyết gạt đầu tó ý đã hiểu rồi rút trong tay áo một tờ ngân phiếu năm trăm lượng đưa cho ông lão.

- Cho ngươi!

Cả đời bán bánh bao cũng không kiếm nổi 500 lượng, nay chỉ cần chỉ đường cũng có món tiền lớn như thế, ông già há hốc miệng kinh ngạc, tự nhủ thăm tử tiền hiền linh, giúp ông có tiền mua thuốc cứu đứa cháu đang bệnh nặng.

Tế Tuyết dừng ngựa trước ki viện ở ngã tư, đọc thấy tấm biển đề “Mai Hồng Viện” thì vội vã chạy vào, va phải một cô gái từ trong bước ra.

- Đây, ngươi không có mắt à? –Cô gái xoa xoa bả vai bị đau, lớn tiếng quát nạt.

Nàng nhìn cô gái ăn mặc trông rất giống người trong giang hồ, mày hơi nhíu lại rồi bỏ đi, không buồn để ý.

- Tiểu tử kia, ngươi bị mù cảm điếc hả, ta đang nói chuyện với ngươi đó!

Tế Tuyết bước đến chỗ tên gác cửa, hoàn toàn không để cô gái kia vào mắt. Nàng phải nhanh chóng tìm người cứu Tiêu Phàm.

- Tiêu Phàm bảo ta đến đây tìm người giúp đỡ.

Tên gác cửa cung kính nói:

- Công tử, mời theo tiểu nhân!

Hắn dẫn nàng đi vòng qua cánh cổng khác. Cô gái lúc này đột nhiên nhảy ra chắn đường.

- Xú tiểu tử, va phải ta mà không xin lỗi thì đừng hòng đi!

Tế Tuyết mất hết kiên nhẫn, đôi mắt xám lạnh lườm nhìn thẳng vào cặp mắt to tròn ương ngạnh của cô gái.

- Tránh đường!

- Không tránh!

Nàng cố kìm nén tức giận, hòa nhã nói.

- Cô nương, ta có việc gấp, thỉnh tránh đường!

- Ta không tránh!

Bàn tay trắng muốt hơi siết lại. Từ nhỏ tới lớn chưa có ai dám trêu chọc nàng như vậy, ý nghĩ đầu tiên hiện ra trong đầu là muốn đem đứa con gái kia biếm làm nô tì chuyên giặt đồ ở Hàn Băng cung.

- Di Di, muội gây chuyện gì vậy? –Giọng nam lạnh lùng vang lên phía sau lưng nàng.

Phượng Quân Di nhìn thấy đại ca liền chạy đến ôm tay hắn, đáng vẻ mềm nhũn như vừa bị bắt nạt.

- Đại ca, tiểu tử này va phải muội, sưng hết cả vai đây này. Muội chẳng qua chỉ muốn hắn xin lỗi, vậy mà hắn nhất định không chịu, còn trừng mắt dọa muội.

Thật chẳng biết là ai dọa ai. Tế Tuyết nhủ thầm rồi ra hiệu cho người gác cửa dẫn đường.

- Ê, ai cho ngươi đi hả?

Hôm nay rốt cục là ngày gì vậy, mấy người kia rảnh quá không có việc làm sao, nàng thật sự đang rất gấp, không có tâm trí đùa với họ.

Khi nàng quay người lại thì vô tình bắt gặp đôi mắt đen sâu thẳm, ánh mắt lạnh lùng lại mang theo mị lực khó cưỡng, khiến người ta cảm thấy giống như đang ở trong hồ nước sâu, chỉ cần sơ xảy một chút sẽ chết chìm trong đó.

Phượng Thiếu Lăng cũng ngỡ ngàng nhìn Tế Tuyết. Mấy năm trước khi hắn vô tình xem được bức họa Tuyết vương của Lương Đông Vân, còn cho rằng đó là do Lương họa sĩ vẽ quá lên, trên đời làm sao có nam tử đẹp đến vậy. Nhưng người này thật sự giống như từ trong tranh bước ra.

- Công tử, công tử cứ tới cánh cửa màu đỏ có vẽ hoa mai thì vào, Thu Thủy cô nương sẽ giúp công tử. –Người gác cửa nói nhỏ với Tế Tuyết, sau đó hắn tiến đến ngăn cản cô gái đánh đá đang muốn đuổi theo kia để nàng có thể rời đi.

- Đại ca, đại ca nhìn gì vậy?

Phượng Thiếu Lăng giật mình, phát hiện ra bóng dáng người lúc nãy đã biến mất, chỉ còn tên gác cửa đang chặn đường.

Cánh cửa màu đỏ chói về hình hoa mai hồng rực vô cùng bắt mắt. Tế Tuyết âm thầm bội phục sở thích phô trương của chủ nhân nơi này. Phía sau cánh cửa là một hoa viên rộng lớn trang nhã, trái ngược hẳn với vẻ lờ lẹt bên ngoài.

- Ngươi tìm ai? –Một giọng nữ trong trẻo vang lên làm nàng giật mình.

Cô gái này xuất hiện không một tiếng động. Dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, cả người tản mát ra mùi hương ngọt ngào của hoa lan, thật sự có thể khiến người ta ngây ngất. Tế Tuyết rõ ràng là nữ nhân mà cũng bị mê hoặc, nàng không khỏi cảm thán trong lòng, bằng hữu của Tiêu yêu nghiệt quả nhiên cũng là yêu nghiệt.

- Cô nương là Thu Thủy?

- Đúng, ngươi tìm ta?

Nàng thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng có người cứu được Tiêu Phàm.

- Thu Thủy cô nương, Tiêu Phàm hiện đang gặp nguy hiểm!

Chân mày Thu Thủy nhăn lại, khi nghe nàng kể vắn tắt sự việc thì cô ta thản nhiên nói:

- Không cần lo lắng, cứ nghỉ ngơi cho tốt! Đám người đó không giết nổi Tiêu Phàm đâu.

- Nhưng hắn đang bị thương, bọn họ cũng rất đông.

- Tiêu Phàm là ai chứ? Hắn là con cáo chín đuôi, mất một cái mạng chẳng qua cũng như rụng một cái đuôi thôi. Muộn nhất là tới mai hắn sẽ tìm đến đây.

Tế Tuyết cảm thấy vô cùng thất vọng, cứ ngỡ gặp được Thu Thủy sẽ có cách cứu Tiêu Phàm, xem ra nàng tưởng bở rồi. Bây giờ nếu quay lại chỗ hắn may ra còn kịp. Bọn sát thủ chỉ cần mạng nàng, không chừng sẽ tha cho hắn.

Thu Thủy đột nhiên túm lấy tay nàng, nở nụ cười diêm lệ đến mức trăm hoa phải thẹn thùng.

- Đừng làm mấy chuyện thừa thãi! Lâu rồi không có ai tới chơi với ta, ngươi đã tới rồi thì ở lại cùng ta.

Nhìn bề ngoài Thu Thủy chỉ là một cô gái mảnh mai, kì thực cô ấy rất mạnh. Tế Tuyết giãy dụa thế nào cũng không thoát nổi khỏi bàn tay mềm mại như

lạ ấy. Thật may chỗ này vắng vẻ ít người, chứ nhìn cái cảnh Tuyết vương gia bị một cô gái lôi đi xềnh xệch họ không cười chết nàng mới lạ.

Chưa bao giờ Tế Tuyết cảm thấy mình vô dụng đến vậy. Nàng chỉ có thể ngồi yên một chỗ chờ đợi Tiêu Phàm xuất hiện. Kể từ khi tới đây, Thu Thủy rất chú ý đến hành động của nàng, hễ nàng có ý định ra khỏi cánh cửa lòe loẹt kia thì ngay lập tức bị chặn lại. Giá mà lúc trước nàng học võ công thì hay biết mấy, thuở nhỏ nàng hay ốm yếu nên không học được. Năm nàng 11 tuổi, mẫu phi bảo Mã Dũng dạy nàng võ công. Mới học được mấy ngày, cả người trĩu trĩu đau nhức, Diệc Hàn xót xa kiên quyết khuyên nàng bỏ học, hắn nói nhìn nàng thương tích đầy mình thế này thì đợi đến khi nàng học được chút gì chắc hắn cũng bỏ mạng vì đau tim.

- Người tập trung một chút được không, người cứ hạ cờ lung tung thế chẳng khác nào mấy đứa ngốc mới học chơi! –Thu Thủy bức bối nói.

Tế Tuyết quả thực rất muốn sùng sộ quát lại. Cô ta dựa vào cái gì mà giữ nàng ở đây, dựa vào đâu cản nàng đi tìm Tiêu Phàm. Trong mắt Thu Thủy, Tiêu Phàm là con cáo chín đuôi có chín cái mạng, nhưng đối với nàng Tiêu yêu nghiệt đó chỉ có một cái mạng thôi.

- Thu Thủy, người sắp bức ta phát điên rồi! Người thả ta đi có được không, người đã giữ ta ở đây hai ngày. Lúc trước người nói Tiêu Phàm muộn nhất tối qua sẽ đến, nhưng hắn vẫn chưa xuất hiện. Hắn nhất định đã có chuyện. Ta xin người, người để ta đi tìm hắn! –Nàng chưa bao giờ phải hạ mình cầu xin ai như vậy. Tiêu yêu nghiệt đúng là tu mấy kiếp mới có cái phúc này.

Khi về mặt Thu Thủy cũng trở nên trầm mặc thì Tiêu Phàm đột ngột đẩy cánh cửa đỏ chói, lao đảo bước vào. Khắp người hắn máu me be bét, ngay cả đi còn không vững nhưng khuôn mặt yêu nghiệt vô cùng tươi tỉnh.

- Thu Thủy, Tiêu công tử ta đại giá quang lâm mà người không biết đường ra đón hả? –Hắn gọi to cứ như sợ mọi người bị điếc.

Tế Tuyết bật dậy khỏi bàn cờ, chạy ào đến chỗ Tiêu Phàm. Tà áo trắng phiêu dật trong gió, mong manh lại xinh đẹp như cánh bướm mùa xuân.

- Tiêu Phàm! –Nàng gọi tên hắn, không chút giấu diếm mà nở nụ cười rực rỡ lu mờ cả nhật nguyệt.

Hắn ngơ ngàng nhìn nàng như con mèo nhỏ ào vào lòng mình, phải gắng hết sức mới không ngã xuống. Đau đớn trên cơ thể đột nhiên tan biến, trong lòng hắn dâng lên một cổ ngọt ngào rất khó diễn tả.

- Tế Tuyết, người thực sự làm ta thụ sủng nhược kinh rồi đó. –Hắn cười quyến rũ –Thế nào, mấy ngày không gặp cuối cùng cũng phát hiện ra sức quyến rũ của ta rồi hả?

Nàng vừa tức vừa buồn cười đáp trả.

- Tiêu công tử nói phải, ta biết người hấp dẫn thú hoang vô cùng nên đang định tìm bao tải vào rừng hốt xác người, tránh để chó sói tha mỗi chỗ một mẩu.

- Hừ, cái miệng người sao toàn thốt lời cay độc thế hả? Tiêu Phàm ta mà chết chẳng phải sẽ khiến nữ nhân trong thiên hạ thương tâm đến già sao.

Thu Thủy khoanh tay trước ngực, lớn tiếng chọc ghẹo hai người.

- A, ta từ lâu đã nghe đến đoạn tụ chi phích mà còn chưa có dịp chứng kiến, nay đúng là được mở rộng tầm mắt.

Hắn tròn mắt quát trả:

- Yêu nữ kia, nếu không phải vì ta mất cảnh giác, cứ nghĩ khu vực này là của người nên sẽ an toàn thì làm sao lại bị tấn công bất ngờ chứ!

- Khu vực của ta đương nhiên an toàn, quá lắm cũng chỉ có vài đám cướp vặt, bọn tép riu đó thì sao làm khó được người. –Thu Thủy bĩu môi tỏ ý khinh thường –Có phải người gần đây ném thứ món mới nên lao lực quá độ không, có mấy kẻ vớ vẩn mà tới bây giờ mới giải quyết xong.

- Kiếm Ma Liêu Du và Bạch Ngọc Đường mà cũng có thể coi là đồ vớ vẩn. Ta so với người đúng là còn kém xa.

Thu Thủy giật mình kêu lên:

- Liêu Du và Bạch Ngọc Đường! Cái thành nhỏ bé này làm sao lại thu hút được hai đại nhân vật vậy, trừ phi...

Cô ta đột nhiên chăm chú nhìn Tế Tuyết, mắt hơi híp lại, khóe môi khẽ nhếch lên một nụ cười.

- Xem ra con mèo nhỏ của người thân phận không tầm thường, hắn là mèo của hoàng thất!

Tiêu Phàm ngay lập tức thay đổi chủ đề, hắn kêu đau rồi tựa vào người Tế Tuyết, ép nàng diu hắn vào phòng. Bình thường Tế Tuyết ghét nhất là quần áo dính bẩn, lần này áo nàng dính đầy máu trên người hắn nhưng lông mày cũng không nhăn lấy một cái, chỉ riêng việc này cũng đủ để Tiêu Phàm thấy nàng hoàn toàn không bài xích hắn.

Thu Thủy nhận ra Tiêu Phàm có ý lảng tránh nên không hỏi gì thêm, sai người gọi đại phu chữa thương cho hắn.

Thấy hai người họ thân thiết như vậy Thu Thủy có chút chạnh lòng. Ít ngày nữa sẽ tới Tết Nguyên Đán, người ta đều có gia đình ở bên, chỉ có nàng vẫn cô đơn lẻ bóng. Rõ ràng nàng có con gái, có chồng phu nhưng lại không thể ở bên họ. Nếu nói không buồn là nói dối, nhưng buồn thì sao?

Khoảng thời gian đẹp đẽ trong quá khứ không thể quay lại, nam tử tựa như ánh mặt trời ấm áp soi rọi cuộc đời đen tối của nàng cũng đã lìa xa nàng. Giờ này chắc hẳn và con gái nàng đang hạnh phúc bên nữ nhân kia. Đám cưới ấy nàng chỉ đứng từ xa nhìn lại, người hẳn cưới là một cô nương hiền thực xinh đẹp, gia cảnh trong sạch, vậy cũng tốt. Cô ấy sẽ chăm sóc hẳn cẩn thận, cũng sẽ yêu thương con nàng. Dù sao nàng cũng là kẻ mang đầy tội lỗi, hai tay đều dính máu tanh, ở bên hẳn sẽ chỉ làm vấy bẩn thanh danh của hẳn. Vẫn biết là nên buông tay, chỉ có điều trái tim nàng chưa bao giờ thật sự từ bỏ.

Những bông tuyết bay trong gió rất giống những cánh hoa mai trong buổi chiều hôm ấy.

Nàng và hẳn vô tình gặp mặt.

Yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu

Những lúc nổi trôi cứ ngỡ tình đậm sâu nào ngờ duyên quá mong manh.

(*)trích từ Điều hoa lung

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Theo đuổi mãi giấc mộng đang dở

Trong giấc mộng tình này hóa bướm bay ()*

Tể Tuyết nhìn đại phu băng bó vết thương cho Tiêu Phàm, thấy hẳn nhăn mày vì đau thì không nhịn được thốt lên:

- Đại phu, ông nhẹ tay một chút!

Trương đại phu cười rung cả chòm râu bạc.

- Tiêu đại hiệp, vị công tử này xem ra rất lo lắng cho người.

- Lão yêu quái bớt quản chuyện của người khác đi, lo mà giữ đứa con bảo bối của ông ấy! –Tiêu Phàm cầu nhàu với đại phu nhưng mặt lại hơi đỏ lên.

Thu Thủy từ ngoài bước vào, trên áo còn phủ một đám tuyết mỏng.

- Châu công tử, ta đã mượn người vào rừng giúp người rồi, có điều nghĩa trang ở vùng này không cho chôn người lạ nên ta đã bảo họ chôn ở sườn núi Phù Vân.

Tể Tuyết hơi rũ mi mắt xuống, thấp giọng nói:

- Đa tạ!

Lần này rời Hàn Băng cung theo nàng có 13 hộ vệ, bao gồm cả Mã Dững, vậy mà cuối cùng không ai trở về được phương bắc. Chết ở nơi đất khách quê người, việc duy nhất nàng có thể làm là chôn cất họ tử tế.

Khi cả đại phu và Thu Thủy đã rời đi, Tể Tuyết hỏi Tiêu Phàm về Thu Thủy. Hẳn nghiêm túc bảo nàng:

- Nếu không có việc gì thì đừng trêu chọc cô ta, tránh để yêu nữ ấy nổi điên lên ăn thịt người.

Nàng bĩu môi, Tiêu yêu nghiệt chuyện gì cũng muốn giấu nàng. Tiêu Phàm cười cười, thời gian gần đây hẳn phát hiện ra biểu cảm của nàng ngày một sinh động, lúc trước luôn giữ vẻ lạnh lùng, bây giờ hờn dỗi hay vui mừng đều thể hiện ra mặt.

- Tiêu Phàm, ta muốn biết! –Nàng bướng bỉnh nói. Đôi mắt xám lấp lánh ánh bạc, toát ra một tia chờ mong. Ánh mắt nàng như làn khói yêu mị từ từ vây bọc hẳn, khiến cho hẳn rơi vào trong đó, không sao thoát nổi.

Hắn bất đắc dĩ thở dài, cảm thấy mình đối với nàng hoàn toàn không có cách nào từ chối.

Nhiều năm nay, trên giang hồ không ai là không biết đệ nhất sát thủ Dạ Lan, kẻ lúc nào cũng hành động một mình vào ban đêm, trên người luôn mang theo hương hoa lan ngọt ngào. Hễ Dạ Lan ra tay thì không bao giờ thất bại, nhưng cái giá để Dạ Lan hành động cũng vô cùng đáng sợ, một mạng đổi một mạng, người thuê phải đem tính mạng mình ra làm điều kiện trao đổi với tính mạng kẻ thù. Chính vì thế, nếu không có thâm cừ đại hận người ta cũng sẽ không tìm đến Dạ Lan. Mấy năm qua rất nhiều nhân sĩ võ lâm muốn tiêu diệt Dạ Lan nhưng đều thất bại, người này vô công cái thể, hành tung xuất quỷ nhập thần. Những kẻ từng giao chiến với Dạ Lan nếu không chết thì cũng tàn phế suốt đời.

- Người muốn nói Thu Thủy chính là Dạ Lan? –Tề Tuyết nhưn mi .

- Phải!

Chuyện này khá bất ngờ với nàng nhưng cũng không nằm ngoài dự đoán. Nàng vốn dĩ đã nghĩ thân phận của Thu Thủy không tầm thường, có điều nữ nhân xinh đẹp phóng khoáng như vậy mà hai tay lại vậy máu tanh thật đáng tiếc.

- Nói chung Thu Thủy là người người biết càng ít càng tốt, đừng để mình dính vào mấy chuyện ân oán giang hồ.

Nàng thản nhiên nói:

- Người nghĩ xem, có khi nào Lãnh Tổ Yên tìm đến Thu Thủy không?

Tiêu Phàm lạnh giọng.

- Có thể! –Bà ta bây giờ vô cùng điên cuồng, khả năng muốn liều chết với Tề Tuyết là rất lớn.

- Không thể! –Nàng kiên quyết phủ nhận.

Người đàn bà ích kỉ đó sẽ không đòi nào vì nàng mà hy sinh mạng sống của bà ta. Nhớ ngày đám tang của Diệc Hàn, Lãnh Tổ Yên khóc vật vã bên quan tài, nàng tự hỏi nước mắt của bà ta là xót thương cho đứa con đã chết hay uất hận vì ngôi vị Thái hậu không còn.

Khi hai người đối mặt, đôi mắt của Lãnh Tổ Yên hoàn toàn không giống ánh mắt đau đớn của một người mẹ, đó là đôi mắt chất chứa điên cuồng của một con thú. Bà ta chỉ vào mặt nàng mà quát : “Người hủy đi kế hoạch cả đời ta, ta nhất định sẽ băm người làm trăm mảnh.”

Người đàn bà đó không nói “Người hại chết con ta” mà lại nói “người hủy đi kế hoạch cả đời ta”. Nổi xót xa vì Diệc Hàn làm tim nàng nhói đau. Có lẽ hẳn chưa bao giờ thực sự nhận được tình thương của mẹ mình, đối với bà ấy, hẳn đơn giản chỉ là một quân cờ trong giấc mơ quyền lực.

Có phải vì nàng là người đầu tiên thật lòng yêu hắn nên hắn mới trở nên điên cuồng đến vậy? Hẳn quá cô độc, cũng quá đáng thương.

Kì thực Tiêu Phàm không cần lo lắng cho nàng. Nếu có bị người ta giết thì cũng đáng đời nàng lắm. Ai bảo nàng sinh ra lại xấu xa độc ác như vậy. Nàng dùng cách thức đáng sợ nhất để trả thù, dằn vặt người nàng yêu. Hai tay nàng đã dính đầy máu của Diệc Hàn, cả người nàng đều chìm trong bùn lầy tội lỗi.

Tuyết trắng một khi đã nhiễm máu tanh thì không bao giờ gột sạch được nữa.

Tuyết nhẹ nhàng bay. Những bông tuyết trắng như những cánh hoa phủ lên mái tóc đen dài. Thu Thủy ngồi giữa hoa viên, tay mân mê cây sáo ngọc. Kì vật còn lại giữa nàng và hắn chỉ có một miếng ngọc bội và cây sáo này. Nếu nàng đủ can đảm vứt nó đi thì tốt biết bao, không yêu, không mong nhớ, không oán hận, giống như con gió phiêu du khắp nơi. Nàng lăn lộn nhiều năm trong giang hồ vậy mà vẫn yếu đuối hơn hắn, hẳn có thể tuyệt tình đến vậy, nói chia cách là chia cách, còn nàng...

Thu Thủy khẽ thở dài rồi đứng dậy, đi dạo trong hoa viên, không hề chú ý tới đôi mắt xám đang quan sát mình.

- Người nhìn cái gì? –Tiêu Phàm đứng sát vào Tề Tuyết, hơi thở ấm áp phả lên gáy nàng.

- Ta chỉ đang suy nghĩ, Thu Thủy là nữ tử giang hồ, nhưng cốt khí và phong thái rất giống tiểu thư đài các. Mỗi động tác đứng lên, ngồi xuống, bước đi đều thập phần duyên dáng. Quả thật chỉ có thể dùng hai câu: “*Tọa thời y đới oanh tiêm thảo, Hành tức quần cư tảo lạc mai*” để hình dung.

(hai câu này có nghĩa là lúc ngồi làn áo vương làn cỏ mịn, khi đi gấu quần quét hoa mai rơi – trích từ thơ của Mạnh Hạo Nhiên)

Tiêu Phàm hơi cười, nàng có thể nhận ra nụ cười ấy không có chút nào là vui vẻ. Hắn nói nàng đoán rất đúng, Thu Thủy đích thực là con gái nhà quyền quý, được cha mẹ nâng niu như trân bảo. Năm cô ấy 16 tuổi, chỉ ít ngày nữa sẽ xuất giá thì cả nhà bị cướp tàn công, người thân đều chết thảm, riêng Thu Thủy bị bắt đem về làm thiếp cho tên cướp đầu sỏ. Hơn một năm sau cô ấy được cao nhân cứu thoát, truyền thụ võ công, sau đó thì trở thành Dạ Lan.

- Lần đầu tiên ta gặp Thu Thủy là muốn ngăn cô ấy giết một người đàn ông. Người này vì muốn trả thù cho cha mẹ mà nhờ Thu Thủy ra tay nhưng khi kẻ thù bị giết rồi thì anh ta lại hối hận không muốn chết nữa, kết quả là bị Thu Thủy truy sát.

- Người có ngăn được cô ấy không?

Tiêu Phàm lắc đầu.

- Trên đời này, chỉ có Từ thần và Chu Kính Chi là ngăn được cô ấy.

Tề Tuyết tò mò hỏi hần:

- Chu Kính Chi là ai? Tên này nghe rất quen... -Nàng nhún mày suy nghĩ, Chu Kính Chi, Chu Kính Chi, người này...sẽ không phải là Thánh diện công tử Chu Kính Chi chứ.Nàng bị suy nghĩ của chính mình dọa đến. Làm sao có thể là hần được.

- Người đoán đúng rồi đây, đích thực là Thánh diện công tử Chu Kính Chi. –Tiêu Phàm y như đọc được suy nghĩ của nàng, thần nhiên nói ra đáp án.

Kính ngạc, Tề Tuyết ngạc nhiên đến nỗi hóa đá mất một lúc. Cái này thật quá mức ngẫu nhiên. Chu Kính Chi là con trai của nguyên Tả Thừa tướng Chu Văn Sơn, từ nhỏ đã được xưng tụng thần đồng. Ba tuổi biết viết chữ, năm tuổi đã thuộc lầu tứ thư ngũ kinh, tám tuổi còn tinh thông cả binh pháp, chín tuổi đỗ Trạng Nguyên, trở thành nhân vật vô cùng nổi tiếng ở Diêm quốc. Năm hần 12 tuổi đột nhiên xin cáo quan về Trung Đô ở ẩn một thời gian, sau đó bắt đầu ngao du thiên hạ. Chu Kính Chi đi đến đâu đều giúp đỡ dân lành, vạch trần tham quan, phá án như thần, lại thêm dung mạo tuấn mỹ nên được đặt danh xưng là Thánh diện công tử.

Đệ nhất sát thủ Dạ Lan và Thánh diện công tử Chu Kính Chi quen biết nhau, còn là mối quan hệ rất không bình thường.

- Họ thân thiết lắm sao? –Tề Tuyết buột miệng hỏi.

- Con chung cũng có rồi, theo người có thân thiết không?

Tin này đúng là đủ sức làm cho Diêm quốc náo loạn. Nàng chợt nhớ ra một chuyện.

- Ấy, khoan đã...Chu Kính Chi hơn một năm trước đã rước thê tử vào cửa, nghe nói là con gái của Thượng thư La Văn Bác, tên là La Bội Linh. Vậy còn Thu Thủy?

- Tên họ Chu đó cho rằng Thu Thủy không thích hợp làm vợ hần nên dứt khoát chia tay, mang theo con gái quay về Chu gia, sau đó...thì như người đã biết.

Tề Tuyết không khỏi xót xa thay cho Thu Thủy. Tuy rằng thân phận của cô ấy đúng là rất khó chấp nhận, nhưng Chu Kính Chi tuyệt tình tới mức ấy chẳng phải sẽ khiến Thu Thủy thương tâm đến chết sao!

Trời về đêm càng trở lạnh. Thu Thủy cầm vò rượu đưa lên miệng, uống liên tục như uống nước lã. Khói hồng ma lan tràn trong không khí, đặc quánh lại thành màu tím ngắt. Giữa hơi men của rượu và làn khói mờ ảo, Thu Thủy thấy Chu Kính Chi đột nhiên xuất hiện, mỉm cười dịu dàng với nàng. Hần mặc áo màu lam, khuôn mặt tuấn tú giống như lúc 17 tuổi khi hần gặp nàng ở rừng mai trắng. Năm ấy nàng mới 14, còn chưa từng vì ai mà tương tư.

“Choang!” –Lò hương bị quăng xuống dưới lầu, khói hồng ma dần tan đi, thân ảnh Chu Kính Chi cũng biến mất. Thu Thủy như còn dờ dẩn trong cơn say, luôn miệng nói: “Kính Chi, người đừng đi vội, cho ta gặp con đã”

Xuất hiện trước mặt Thu Thủy là Tiêu Phàm đang giận dữ.

- Thu Thủy, người điên rồi! Hồng ma là thứ có thể sử dụng bậy bạ sao?

Tề Tuyết đứng trên lầu nhìn lò hương nằm dưới nền tuyết chỉ còn thoát ra vài làn khói mỏng manh. Hồng ma là loài thực vật rất đáng sợ, nếu Hắc Lan phải được bốn bằng tro người thì hồng ma phải dùng máu tươi để tưới. Người ta chia hồng ma thành nhiều loại, phụ thuộc vào thứ máu nuôi dưỡng nó, loại cao cấp nhất đương nhiên là tưới bằng máu người. Tác dụng của hồng ma là tạo ra ảo giác, nó khiến cho người sử dụng nó thấy được những gì họ muốn. Đối với những người không dám đối mặt với hiện thực, khói hồng ma là thứ an ủi họ, đem đến cho họ thứ hạnh phúc giả tạo. Sử dụng hồng ma càng lâu người ta sẽ càng phụ thuộc vào nó, cả cơ thể dần dần suy kiệt, chẳng thiết ăn uống. Đến lúc chết thường giống như chỉ còn da bọc xương.

- Tiêu Phàm, người về phòng đi, để ta ở lại với Thu Thủy! –Tề Tuyết lên tiếng, nàng lại gần ngồi cạnh Thu Thủy.

Tiêu Phàm hậm hực bỏ đi, hần chắc chắn còn chưa hết tức giận

- Đã nghe chuyện của ta? –Thu Thủy lạnh nhạt hỏi.

Tề Tuyết cười nhẹ, gật đầu.

- Cảm thấy ta rất đáng thương hại sao?

Nàng cầm ly rượu lên, hướng về phía Thu Thủy.

- Cho ta một ly, ta kể cho người chuyện của ta.

Thu Thủy hứng thú nhìn nàng, từ từ rót rượu vào chén.

“Năm ta 10 tuổi, lần đầu tiên gặp sư huynh, ta thấy hắn rất đặc biệt. Những người khác nếu không e sợ ta thì cũng dùng vẻ xiêm nhỉnh lấy lòng ta, chỉ có hắn thân nhiên đối mặt ta, không lo lắng, không ngượng mồm. Đôi mắt của hắn rất đẹp, trong veo như bầu trời mùa hạ.

Lúc đầu ta đơn giản chỉ có hứng thú với hắn, càng về sau càng hăm sâu, từ sự yêu thích dành cho một món đồ chơi đến tình cảm thật sự dành cho một người. Nói thật, ta cũng không biết đã yêu hắn từ bao giờ.

Bốn năm sau đó, trong một đêm mưa bão, hắn giết mẫu thân ta rồi bỏ trốn. Lúc ấy ta hận vô cùng, hận hắn, hận chính mình vì sao ngu muội như vậy. Ta điên cuồng tìm kiếm tung tích hắn, cuối cùng phát hiện ra hắn là anh em cùng cha khác mẹ với ta.

Suốt mấy năm trời ta lên kế hoạch trả thù hắn, mua kỹ viện, thuê người, nuôi độc vật. Cuối cùng ta cũng dụ được hắn vào bẫy.”

Nói đến đây, nàng uống cạn ly rượu, cười nhạt.

“Ta từng nghĩ nếu giết hắn thì dễ dàng cho hắn quá, phải khiến hắn sống không bằng chết. Ta hãm hại hắn, làm hắn trở thành phế nhân. Nhưng nhìn đến hắn như vậy, chính ta lại đau lòng, giống như có một con côn trùng đang ở trong cơ thể ta, từng chút gặm nhấm trái tim ta.

Khi sự việc bị phát giác, hắn ở trước mặt mọi người bao che ta, nói ta không liên quan. Lúc đầu ta không hiểu mục đích của hắn, thì ra hắn muốn lừa ta uống rượu độc, hắn muốn chết cùng ta.

Cuối cùng, hắn lại lần nữa buông tha ta. Hắn nói hắn không nỡ. Hắn nói...hắn yêu ta.”

Giọt nước mắt long lanh rơi xuống tay nàng, lạnh lẽo như nước tuyết.

“Ta không thể hiểu nổi thứ tình yêu đáng sợ ấy, vì yêu ta nên hắn giết mẫu thân ta, vì yêu ta nên muốn thương tổn ta, muốn ta đau đớn tuyệt vọng, muốn ta hận hắn, vĩnh viễn không quên hắn. Nếu lúc đầu ta không giữ hắn ở cạnh ta, không cùng hắn phát sinh tình cảm thì mọi chuyện sẽ không xảy ra theo hướng đó. Thì ra tất cả bất hạnh, đau đớn đều bắt nguồn từ ta.”

Thu Thủy trầm mặc nhìn bầu trời, cô đơn nói :

- Không phải lỗi của ngươi, là do người đàn ông đó, hắn quá yêu, cũng quá ích kỷ. Hắn không gánh nổi hai chữ loạn luân nhưng lại không nỡ buông tay. Hắn sợ ngươi quên hắn, sợ rằng phải thấy ngươi yêu một người khác. Hắn yêu đến điên loạn, cũng sợ đến tột cùng. Hắn không thể, hoặc không dám có ngươi nhưng lại muốn níu giữ trái tim ngươi.

- Nếu lúc trước ta biết nguyên nhân của mọi chuyện, ta sẽ không bao giờ tìm hắn, sẽ quên hắn, quên sạch sẽ. Nếu lúc ấy hắn đừng ngăn ta uống ly rượu đó ta sẽ không vì hắn mà đau lòng, vì hắn mà áy náy, sẽ không có cảm giác rằng ta nợ hắn.

Cứ bày mưu tính kế trả thù vì muốn kết thúc nỗi oán hận trong lòng, không ngờ vết thương chẳng những không thể lành, còn ngày một sâu hơn, máu chảy đầm đìa. Đến cuối cùng, là ai rơi vào thống khổ, là ai giãy vò ai ?

Hai người lặng lẽ lắng nghe âm thanh của màn đêm.

Quá khứ của Thu Thủy không mấy người hiểu được. Năm ấy nàng chứng kiến cả gia đình chết thảm, bản thân bị cưỡng hiếp, bị dày dọa, rồi lại được cứu thoát. Từ lâu nàng sống chỉ còn vì thù hận. Nếu không tình cờ gặp lại Chu Kính Chi, nàng chắc sẽ không bao giờ rửa tay gác kiếm, lui về ở ẩn như bây giờ. Nhưng hắn cũng không còn ở cạnh nàng nữa, chỉ có nàng vẫn cố theo đuổi giấc mộng đang dở ngày ấy.

- Ta đôi khi tự nghi ngờ rằng đoạn hồi ức tốt đẹp giữa ta và hắn có thực đã từng xảy ra không, nếu đúng là có thì vì sao hắn lại tuyệt tình đến vậy. Khi ta sinh con, hắn nói sẽ dùng cả phần đời còn lại để yêu thương ta và con, sẽ không để ta chịu thiệt thòi. Ngay cả khi cha hắn vì ta mà gặp chuyện, mẹ hắn tức giận nói sẽ từ mặt hắn, hắn cũng không nguyên ý chia tay ta. Vậy mà sau khi nữ nhân kia xuất hiện, chỉ một thời gian ngắn cũng có thể khiến hắn vứt bỏ tình cảm gần chục năm trời, quên hết thể non hẹn biển trước đây. Hắn bảo rằng ta tội nghiệt quá nặng, sẽ liên lụy đến tương lai của hắn, của con. Hắn nói ta không thích hợp trở thành thê tử của hắn. Thực ra, quan trọng nhất là trong lòng hắn đã không còn ta nữa. –Giọng nói của Thu Thủy dừng đọng nhưng lại cất chứa nỗi ưu thương.

Hắn và nàng, đời này có lẽ duyên phận đã đoạn. Yêu, hận, mong nhớ, tất cả đều thật mệt mỏi. Dù sao cũng chẳng còn sống được bao lâu, cũng nên buông tay thôi.

(*)trích từ Ngộ hận đình ca

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Đòi người phải uống bao nhiêu rượu mới không biết say

Đòi người phải say bao nhiêu lần mới không sợ bóng tối

Nét tiêu tụy giấu ở đuôi mắt em chẳng ai có thể nhìn thấu (*)

Thấm thoát đã đến Tết, vết thương của Tiêu Phàm tuy chưa hoàn toàn hồi phục nhưng cũng có thể làm các việc nhẹ nhàng như... bỏ củi, treo đèn lồng, gánh nước...

- Tại sao ta phải làm tất cả mọi việc ? –Hắn bắt mắt gào lên.

Thu Thủy thần nhiên nói :

- Người nhìn xung quanh xem, ngoài người ra thì còn ai thích hợp hơn để làm mấy việc đó chứ. Ta là bà chủ ở đây nha, cho người ăn nhờ ở nhờ lễ nào còn phải phục vụ người, miễn đi !

- Người giúp việc ở đây chết hết rồi sao ?

- Tết nhất đến nơi phải cho họ đoàn tụ gia đình chứ, ta là bà chủ rất có lòng thương người đó.

Tiêu Phàm uất hận ném bó củi vào giữa sân, nhìn sang phòng bếp thì thấy Tề Tuyết đang loay hoay gói bánh.

- Người biết làm hả ? –Hắn nghi hoặc hỏi.

Nàng ngược mắt lên, vẻ mặt vô cùng đáng thương, cười khổ.

- Không biết ! Từ nãy tới giờ ta thử làm theo cách Thu Thủy dạy rồi nhưng vẫn không được.

Tề Tuyết thân là vương gia, bao năm sống trong cung điện xa hoa, có kẻ hầu người hạ, bảo nàng đi gói bánh thật sự là còn khó hơn đánh trận.

Tiêu Phàm ngồi xuống bên cạnh, từ tốn chỉ cách làm cho nàng. Tề Tuyết ngạc nhiên nhìn hắn, không ngờ rằng những việc này hắn cũng rất thành thạo.

- Là ai dạy người ?

- Lúc nhỏ ta đi theo một đám thợ mỏ làm phục dịch. Những việc gì phải biết thì ta đều biết. –Hắn bình thản nói, vẻ mặt không lộ ra chút khổ sở nào.

Nàng biết câu chuyện của hắn chắc chắn vô cùng bi thảm. Những gia đình nghèo khó thường bán con cho các nhà giàu làm người hầu, tuy chỉ được một khoản tiền tương đối nhưng chỉ ít cũng biết con mình được ăn ở tử tế. Nếu bán con làm phục dịch cho thợ mỏ sẽ được trả nhiều tiền hơn, có điều cuộc sống sau này của đứa trẻ chỉ có thể tùy vào may rủi. Trước mắt chờ đợi chúng là những ngày tháng làm việc quần quật từ sáng đến tối, còn thường xuyên trở thành bao cát để họ trút giận.

- Ngày ấy cơ cực vô cùng, ta luôn ghen tị vì sao có những kẻ chẳng cần làm gì cũng được ăn sung mặc sướng, còn ta làm việc luôn chân luôn tay, chẳng mấy khi được nghỉ ngơi lại phải sống cuộc sống không bằng chó lợn. Đám thợ mỏ đó ăn cơm nhưng lại chỉ cho ta ăn củ mài, bọn họ bảo ta nếu muốn ăn cơm thì phải ngoan ngoãn nghe lời họ, làm mấy chuyện rất ghê tởm phục vụ họ. Ta đương nhiên là không đồng ý, cho dù khổ hơn nữa cũng sẽ không làm như vậy. Thế là ta thậm chí còn bị bỏ đói thường xuyên.

Tề Tuyết càng nghe lòng mày càng nhíu chặt lại. Ở Diêm quốc, trẻ em bị bán đi làm nô lệ đương nhiên phải nghe lời chủ, việc bị chủ bỏ đói đến chết hay đánh đập cũng là lẽ thường.

- Hôm ấy là sáng mùa đông, tuyết rơi rất nhiều, lấp kín cả khu mỏ, đám thợ mỏ tạm thời phải nghỉ một ngày. Bọn họ đột nhiên nảy ra ý định tra tấn ta, đem lột sạch quần áo của ta, trói gô vào cọc rồi dùng roi da đánh lên người ta.

Lời nói của Tiêu Phàm gợi lên một mảnh kí ức từ rất lâu đã lạc mất của nàng, đứa trẻ cả người trần trụi tím tái vì lạnh, khắp nơi trên thân thể là vết roi xé rách da thịt, máu chảy đầm đìa, nhìn giống như một miếng giẻ tàn tạ cầu ăn.

- Một người trong hoàng thất đã ra tay cứu ta. Người biết đó là ai không ?

Nàng mặc áo khoác lông chồn màu trắng, đứng giữa trời tuyết, hai mắt sáng lấp lánh như thu hết tia nắng của mặt trời, dung mạo tuyệt thế khiến cho người ta nghi ngờ phải chăng là tiểu yêu hồ lạc tới. Phía sau là binh lính của Hàn Băng cung, ai cũng nghiêm nghị như tượng đá, tỏa ra khí thế uy nghiêm làm đám thợ mỏ kinh hãi.

- Thả nó ra ! –Giọng nói trong trẻo mà lạnh lùng vang lên, tức thì một hộ vệ đi tới tháo dây trói cho Tiêu Phàm.

Cơ thể gầy yếu của hắn nằm gọn trong lòng hộ vệ. Tiêu Phàm được đưa về Hàn Băng cung chữa thương, tuy chỉ được ở chỗ của người hầu nhưng đối với hắn mà nói thì đó đã là đặc ân lớn nhất.

- Thì ra đó là người, vì sao lúc đầu không nói với ta ?

- Ta đã nói rồi, ta nợ người hay không người đâu có biết.

Những việc từ trước tới giờ hắn làm cho nàng hóa ra vì muốn báo đáp ơn cứu mạng ngày ấy.

- Sau đó chuyện gì xảy ra với người ? -Nàng đưa hắn về cung xong, sai người chăm sóc hắn thì cũng quên bằng chuyện đó.

- Người tiếp phẩm nhận ta làm con nuôi, rồi ta theo ông ấy rời khỏi phương bắc.

Nói đến đây, hắn ngừng lại không kể nữa. Nhìn vào mắt hắn, nàng cảm thấy dường như đó mới chỉ là bắt đầu cho một câu chuyện dài, có một tảng băng chìm dưới đáy biển mà hắn đang cố không cho nàng biết.

Mọi người ai cũng có bí mật, vết thương sâu kín trong lòng khó khăn lắm mới có thể đóng vảy đương nhiên không muốn chọc vỡ.

Tề Tuyết lặng lẽ gói bánh cùng Tiêu Phàm, đột nhiên nàng nhớ ra một chuyện liền quay sang hỏi hắn.

- Đây, sao lúc ở kinh thành vừa nhìn thấy ta trong phòng người liền biết ta là nữ nhi ?

- Khụ... -Tiêu Phàm đỏ mặt ho lên vài tiếng, hắn không nghĩ đến chuyện đã qua lâu rồi mà nàng còn nhắc lại.

Thấy hắn chần chừ không trả lời nàng càng thêm hiếu kì.

- Nói đi chứ, sao người lại biết ?

- Cái này... nếu nói ra người nhất định sẽ tức giận. -Hắn liếc nhìn phản ứng của nàng, không khỏi chột dạ. -Ta thấy không nói vẫn hơn.

Tề Tuyết lắc đầu.

- Không, ta sẽ không giận. Người mau nói đi !

- Thật chứ ? -Hắn dường như vô cùng nghi ngờ khả năng này, lúng túng giải thích. -Kì thực là ta không hề có ý, người nhất định phải tin ta. Ta trốn ở trong kĩ viện theo dõi người, lúc người... thay quần áo, ta...thật sự là vô tình thôi.

Nàng khẽ nhếch miệng cười lạnh.

- Vậy hả ?

Một thanh âm thăm thiết từ trong nhà bếp vọng ra làm người ta phải giật mình. Thu Thủy đang ngồi uống trà liền lắc đầu thở dài.

- Haiz... những người trẻ tuổi tính lực thật dư thừa, ở trong nhà bếp lạnh lẽo như thế mà cũng ”làm” được !

Lúc Tiêu Phàm bước về phòng thì bất gặp ánh mắt kì quái của Thu Thủy. Hắn vội vã kéo lại cổ áo nhằm che đi vết răng hắn rờ trên cổ. Thu Thủy chép miệng.

- Tiêu Phàm ơi Tiêu Phàm, ta cứ tưởng người cao lớn như thế sẽ ”ở trên” chứ, hóa ra là cô vợ nhỏ bị người ta chèn ép.

Tiêu Phàm dở khóc dở cười bỏ vào phòng, làm sao giải thích được rằng hắn vô tình nhìn con gái nhà người ta thay quần áo, kết quả là bị cắn một phát. Đến trước gương, hắn kiểm tra vết thương trên cổ lại thấy nó đã thắm lại, nhìn qua rất giống một dấu hôn, ái muội muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Hắn nhỏ giọng lầu bầu, chẳng qua là nhìn một chút, có mắt mắt gì đâu. Cái đêm Mã Dững và Tề Diệc Hàn chết nàng còn ôm riết lấy hắn không chịu buông, rõ ràng là hắn chịu thiệt nha !

.30 Tết.

Tề Tuyết, Tiêu Phàm và Thu Thủy ngồi xung quanh nồi bánh đang sôi ùng ục. Cùi chấy lép lép dưới đáy nồi, tỏa ra hơi nóng làm mặt ai cũng ửng hồng. Bầu không khí này thật khiến người ta cảm thấy ấm áp.

Trong ba người, chỉ có Tề Tuyết chưa bao giờ canh nồi bánh. Thu Thủy là tiểu thư khuê các, những ngày còn nhỏ mới thường nghịch ngợm theo những người trong bếp làm mấy việc này, khi nàng lớn lên thì mẫu thân không cho nàng tùy tiện như vậy nữa. Còn Tiêu Phàm, lúc sống cùng gia đình, nhà hắn nghèo đến nỗi cơm không có mà ăn, nói chi đến Tết. Sau này theo đám thợ mỏ làm phục dịch, lúc nào hắn cũng sống trong mệt mỏi, sợ hãi, chưa bao giờ hắn đón Tết thật sự.

Ba người họ, mỗi người một tâm tư, đều đem vết thương của mình giấu kín vào trong, cố gắng tìm lấy chút ấm áp trong đêm lạnh lẽo.

Đêm sang canh, pháo hoa nổ tung thành những chùm sáng rực rỡ trên nền trời, Thu Thủy cầm vò rượu lên, cụng ly với Tế Tuyết và Tiêu Phàm.

Rất lâu về sau, Tế Tuyết vẫn nhớ như in khoảnh khắc ba người họ ngồi cạnh nhau trong đêm giao thừa, không chúc tụng, không cười nói, chỉ đơn giản là cùng nhìn năm cũ trôi qua. Tuy rằng thời điểm mà người ta vẫn cho là thiêng liêng ấy qua đi một cách vô cùng nhạt nhẽo, Tế Tuyết vẫn cảm thấy không tệ cho lắm. Ít nhất thì năm nay nàng cũng không phải ở một mình.

Thu Thủy dường như đã say, lão đảo đứng dậy hướng về phía hoa viên. Mái tóc dài và xiêm y tung bay trong gió, nhìn từ phía sau chỉ thấy cô đơn đến xé lòng.

Tiếng hát khàn khàn vang vọng trong đêm, cuồng ngạo, bi thương, mệt mỏi. Có lẽ chỉ vào những lúc không tỉnh táo, người phụ nữ mạnh mẽ ấy mới để lộ ra sự yếu đuối của mình.

Giang hồ cười ngạo tan ân oán

Nụ cười ai cũng giấu lưỡi dao

Hồng trần ngạo nghễ cười cô độc

Ta đâu với tới trái tim cao

Trăng vẫn sáng ngời đường muôn nẻo

Năm tháng trôi đi chẳng đổi lòng

Chẳng yêu được cũng chẳng thể buông tay

Không quên được tình cảm của người...

Đó là đêm yên bình cuối cùng mà ba người họ cùng trải qua.

Sáng hôm sau, Tế Tuyết vừa bước chân ra khỏi phòng liền thất kinh nhìn khung cảnh bên ngoài. Xác người chết ở khắp nơi, thân thể họ như bị thứ gì đó xoay nát ra, máu chảy không ngừng. Mọi vật bị phủ trong màu đỏ tươi của máu giống như có một con lũ máu vừa cán quét nơi này.

Trên hành lang, Thu Thủy và Tiêu Phàm ngồi cạnh nhau. Vết thương trên người Tiêu Phàm do vận động mạnh nên lại vỡ ra, hắn suy kiệt tựa người vào tường.

Thu Thủy quệt vết máu trên khóe miệng, thần nhiên nói:

- Hồng huyết thủy quả nhiên lợi hại, có thể một lúc giết sạch thập đại cao thủ của Xích Hồ môn.

Tiêu Phàm lạnh lùng liếc mắt về đồng thi thể trong hoa viên.

- Lũ khốn hèn hạ, nếu bọn chúng không hạ độc ngươi thì ta đã để cho chúng một con đường sống.

- Với thể trạng hiện giờ của ngươi mà dùng Hồng Huyết thủy, ta thấy ngươi mới không cho mình đường sống.

- Chẳng phải tại ngươi ngớ ngẩn bị chúng hạ độc nên ta mới phải ra tay sao

- Đồ đàn như ngươi mà dám chê ta ngớ ngẩn hả, nếu ngươi không sợ đánh thức tiểu yêu nghiệt đang ngủ trong kia nên mới có trong ba chiêu giết sạch bọn chúng thì có bị thương nặng như vậy không!

Trương đại phu đột nhiên lộ ra xuất hiện.

- Vẫn còn sức cãi nhau, xem ra các ngươi còn lâu mới chết. —Ông đánh giá tình hình của hai người trước mặt, thấy Thu Thủy không có thương tích bên ngoài, còn Tiêu Phàm thì máu trên vai đã sớm tuôn ra như suối. —Lũ phiền phức này, sáng morgen một cũng không cho làng xóm được yên. Ôn cứu mạng kiếp này của ta các ngươi có làm trâu ngựa mấy kiếp cũng không báo đáp nổi.

Tiêu Phàm cười châm chọc.

- Lão yêu quái, ông ngày càng lợi hại nha. Ta còn chưa gọi mà ông đã biết đường tìm đến. Từ bao giờ giác quan của ông lại nhạy bén như cẩu thê?

Bàn tay nhăn nheo của Trương đại phu liền túm lấy tai hắn, giật mạnh một cái.

- Tiểu tử hỗn láo, nếu không phải tiểu công tử xinh đẹp kia chạy tới tìm ta thì có biểu vàng ta cũng không thèm để ý hai ngươi.

- Ai da... đau! Lão yêu quái, ông nhớ đấy.

Tề Tuyết đứng sau ôm hộp thuốc của Trương đại phu, bất đắc dĩ nói:

- Đại phu, hai người họ bị thương không nhẹ đâu, ông mau xem đi!

Tối hôm ấy, Tề Tuyết cùng Tiêu Phàm sắp xếp hành lý xong thì Thu Thủy cũng đã chuẩn bị rời đi.

- Lần này làm liên lụy hai người rồi. –Thu Thủy áy náy nói. –Châu công tử, miếng ngọc này người giữ gìn ta. Tới phương bắc nhất định sẽ qua sông Lê, phiền người ném nó xuống sông.

Tề Tuyết ngắm nhìn miếng ngọc bội màu xanh, một mặt khắc chữ Thủy, mặt còn lại khắc chữ Chi, nhất định là vật hẹn ước giữa Thu Thủy và Chu Kính Chi. Nàng cẩn thận đút nó vào trong áo.

- Được, sẽ làm theo lời người. Thu Thủy, bây giờ người định đi đâu?

- Tới Sa trấn, nơi đó có bằng hữu của ta, tạm thời có thể ẩn thân một thời gian.

Sa trấn xuôi về phương nam, ngược với hướng của Tề Tuyết và Tiêu Phàm. Lần chia tay này không biết đến khi nào mới có thể gặp lại.

Tiếng móng ngựa chạm lên mặt đường trong đêm tối trở nên vô cùng rõ ràng. Tề Tuyết hoàn toàn không tập trung vào việc cưỡi ngựa, đầu óc nàng mông lung suy nghĩ, nàng luôn cảm thấy trong lời nói của Thu Thủy có cái gì đó không hợp lý. Cô ấy nói muốn đến Sa trấn. Sa trấn, Sa trấn...

Nàng vội vã ghim cương ngựa. Tiêu Phàm ngạc nhiên cũng dừng lại.

- Có chuyện gì thế ?

- Tiêu Phàm, Thu Thủy không thể đến Sa trấn được. Trên đường ta đến kinh thành nghe nói cả vùng An Bang đều bị dịch bệnh chết rất nhiều người, hiện giờ chẳng khác nào vùng đất ma, không có ai sinh sống. Sa trấn cũng thuộc An Bang.

Tiêu Phàm bực mình nói :

- Phải ngăn đồ ngốc đó, cô ta to đầu nhưng có biết gì về phòng bệnh đâu, khéo tới đấy cũng nhiễm bệnh luôn

Hai người vội vã phi ngựa quay lại thì đã không thấy bóng dáng của Thu Thủy nữa. Trên núi Phù Vân đột nhiên xuất hiện rất nhiều chấm sáng, giống như có một đoàn người đang cầm đuốc ở trên đó. Nghe thấy tiếng vỗ cánh của một con cú mèo khổng lồ Tiêu Phàm bất giác kêu lên.

- Hông rồi, bọn họ đều đã đến đây.

- Ai ?

- Những người muốn bắt Thu Thủy.

Trời tối nên phải mất gần hai canh giờ Tề Tuyết và Tiêu Phàm mới lên được trên núi. Vừa đi nàng vừa nhủ thầm, sẽ không sao đâu, võ công của Thu Thủy tốt như vậy, cô ấy nhất định không có chuyện gì. Khi đã tới gần, Tiêu Phàm rất nhanh ôm lấy Tề Tuyết, lặng lẽ di chuyển lên trên một tảng đá cao để quan sát.

Có khoảng năm mươi người đang ở trên núi, ai cũng mang vũ khí, đáng vẻ từ nhô nhả hào sảng đến thô lỗ xấu xí, tất cả đều có đủ.

Khung cảnh đẫm máu ấy nàng suốt đời cũng không thể quên. Thi thể của Thu Thủy nằm trên nền đất rừng lạnh lẽo. Người đàn ông áo tím cầm trên tay chiếc đầu của Thu Thủy, mái tóc dài bết dính lại vì máu.

Bàn tay của Tiêu Phàm che mắt nàng.

- Đừng nhìn !

Nàng có thể nhận ra sự run rẩy trong giọng nói của hắn. Hắn kéo nàng áp mặt vào ngực mình, nói nhỏ :

- Người lập tức rời khỏi đây ! Đi thật nhanh, rõ chưa ?

Nàng biết hắn muốn làm gì, nhưng bọn họ đông như thế, một mình hắn có thể thay đổi cái gì đây.

Tề Tuyết biết mình ở lại chỉ làm vướng tay hắn, mà nàng càng không có khả năng cản hắn lại. Khi nàng định gạt đầu thì một bóng đen đột nhiên xuất hiện bên cạnh hai người họ.

- Tiêu công tử, Châu công tử ! –Người gác cửa ở Mai Hồng viện mỉm cười hiền lành với Tề Tuyết và Tiêu Phàm.

- Nhị Ngưu, người sao lại tới đây ? –Tiêu Phàm ngạc nhiên hỏi hắn.

Nhị Nguu vẫn giữ vẻ mặt ôn hòa, sau đó nhanh như chớp điểm huyết đạo của Tiêu Phàm. Hắn bình thần nói :

- Hai vị công tử, Thu Thủy cô nương đã dặn dò ta không được để hai vị tham gia vào chuyện này.

Một người gác cửa bình thường ở kỹ viện hóa ra lại lợi hại như vậy, Tề Tuyết không khỏi kinh ngạc. Nàng nhìn khuôn mặt tức giận, gân xanh nổi đầy trên trán của Tiêu Phàm thì bất giác lo lắng thay cho Nhị Nguu.

- Nhị Nguu, ngươi có thể không quan tâm Thu Thủy chết như thế nào, nhưng ta thì có. Mau giải huyết đạo cho ta !

Nhị Nguu bất đắc dĩ lắc đầu.

- Tiêu công tử, với cơ thể hiện nay mà dùng Hồng Huyết Thủy thì công tử sẽ chết chắc. Thu Thủy cô nương đã biết trước công tử sẽ quay lại nên mới để ta ở đây.

- Nếu ta không dùng ngươi sẽ giải huyết cho ta ?

- Ở kia toàn cao thủ võ lâm, không dùng Hồng huyết thủy công tử làm sao hạ bọn họ đây ? Chuyện này hai vị cứ nên đứng ngoài thì hơn.

Tiêu Phàm nhếch miệng cười lạnh.

- Nhị Nguu, ngươi thật sự định mặc kệ Thu Thủy ?

- Ta đã thề rằng sẽ không trái ý cô ấy, hướng chỉ quyết định của Thu Thủy là chính xác, bọn họ tập trung đông đảo như vậy, liều mạng xông vào cũng chẳng ích gì.

- Đồ hèn ! –Tiêu Phàm giận dữ mắng Nhị Nguu. Sau đó hắn đột nhiên trở nên âm trầm. –Nói cho ta, làm sao bọn họ phá được Cửu thủy diệu linh quang ?

Bộ kiếm pháp đó chín chiêu thức biến hóa khôn lường, chưa từng có ai hóa giải được nó. Thiên hạ đồn đại rằng trừ phi tìm được bí kíp Hư phong đã thất truyền của Chu gia, nếu không thì e rằng tất cả những người muốn thử đối đầu với Dạ Lan đều sẽ thành oan hồn.

- Họ có được bí kíp Hư phong của Chu gia. Chu Kính Chi đã giao nó ra.

- Không thể nào, làm sao hắn... -Tiêu Phàm gần như không thể tin vào những gì Nhị Nguu nói.

Tề Tuyết tuy sống ở phương bắc nhưng mấy tin tức này nàng cũng có chút hiểu biết. Xem ra lần này cái chết của Thu Thủy do một tay Chu Kính Chi góp sức.

Thu Thủy rốt cục đã có lỗi gì với hắn ? Cô ấy vì hắn mà buông bỏ tất cả ân oán giang hồ, vì hắn mà chấp nhận sinh con đẻ cái. Nếu Thu Thủy có sai lầm thì đó chính là đã yêu hắn, yêu một kẻ bội nghĩa bạc tình.

- Nhị Nguu, giải huyết cho ta ! –Tiêu Phàm lạnh lùng nói.

Nhị Nguu vẫn kiên quyết lắc đầu.

- Công tử hà tất phải lãng phí mạng sống như vậy ? Thu Thủy cô nương đã như ngọn đèn cạn dầu, sinh mệnh vốn dĩ chẳng thể kéo dài được bao lâu nữa. Cho dù hôm nay không bị võ lâm vây bắt thì cô ấy cũng không qua nổi tháng giêng này đâu. Ngay cả chuyện hậu sự cô ấy đều dặn dò ta cẩn thận rồi.

Tề Tuyết không buồn để ý đến hai người đang tranh cãi, nhảy xuống khỏi tầng đá, đến gần chỗ đám đông. Nàng luôn đến muộn, không hiểu vì sao mỗi khi muốn cứu ai đó thì kết quả lại là phải chứng kiến người đó chết thảm.

Đêm lạnh lẽo, khu rừng đầy mùi máu tanh. Thiếu niên khoác áo lông màu trắng, dung mạo tuyệt diệu xuất hiện từ bóng tối. Dưới ánh trăng mờ ảo, cả người nàng giống như phát ra ánh sáng bàng bạc.

Mọi người không hẹn đều tự hỏi, nơi này phải chăng có yêu hồ ?

Nàng dừng lại trước mặt nam nhân áo tím, cởi bỏ chiếc áo khoác ngoài rồi dùng nó bọc lấy chiếc đầu của Thu Thủy. Người đàn ông sững sờ nhìn nàng vô thức buông tay.

Nhị Nguu cũng đi theo nàng từ lúc nào, hắn lấy một tấm vải lớn đã chuẩn bị sẵn, đặt thi thể Thu Thủy vào trong rồi vô cùng nhẹ nhàng ôm vào lòng.

Người phụ nữ xinh đẹp nhưng kì quặc thường bắt nàng chơi cờ cùng đã không thể tỉnh lại được nữa.

Gương mặt cô ấy lúc nào cũng mang một vẻ bi thương khiến người ta đau lòng.

Một nam nhân thô lỗ đột nhiên lên tiếng :

- Các ngươi là ai ? Ai cho phép các ngươi tự tiện mang xác ả đi ! Dạ Lan tội ác tày trời, phải đem treo ả ở cổng thành để răn đe bọn hắc đạo.

Cô ấy chết rồi, đã chết rồi vì sao còn không thể buông tha !

Con gió lướt qua mang theo mùi xạ hương và hồ phách hòa lẫn vào nhau. Nàng nhìn bóng tối bao trùm khu rừng, con ngươi màu bạc lóe lên tia tàn nhẫn.

Tề Tuyết đột nhiên nở nụ cười lu mờ như nguyệt, đôi mắt lấp lánh cong cong như vàng trắng khuyết màu bạc.

- Nếu ta cứ muốn mang cô ấy đi thì sao ?

- Phải bước qua xác ta ! –Gã hung hăng đe dọa.

Nàng thần nhiên gật đầu.

- Được ! Còn kẻ nào muốn để bọn ta bước qua xác thì mời ra mặt luôn !

Một số người không cam lòng liền bước lên phía trước. Tề Tuyết nhìn khắp một lượt, cười khế.

Ánh mắt màu bạc của nàng dừng lại ở góc tối, đối diện với đôi đồng tử đỏ tươi khát máu của kẻ đang ẩn trong bóng đêm. Thứ mùi của hồ phách và xạ hương ấy chỉ có trên người hắn.

- Giết bọn họ, bản đồ đến Bất Tử thành sẽ là của ngươi ! –Giọng nói lạnh lùng vang lên làm bầu không khí phút chốc ngập tràn khiếp sợ.

Người đeo mặt nạ bước ra từ bóng tối. Giương mặt giấu sau chiếc mặt nạ bạc khiến người ta không thể trông được biểu tình của hắn, nhưng đôi đồng tử đỏ tươi màu máu đã báo trước hắn không phải danh môn chính phái gì.

Chỉ một tích tắc, khi ai nấy còn chưa kịp hiểu tình huống đang diễn ra thì những kẻ bước lên muốn ngăn cản Tề Tuyết đều đã đầu lia khỏi cổ. Thân hình cao lớn không đầu vẫn đứng nguyên tại chỗ, máu phun ra như suối.

Tập hợp ở đây đêm nay toàn võ lâm cao thủ. Vậy mà người đeo mặt nạ kia ra tay lúc nào, dùng vũ khí gì không ai hay biết. Bọn họ vừa khiếp sợ lại vừa tức giận.

Người đeo mặt nạ chứng kiến biến chuyển của đám đông, lạnh lùng bỏ thêm một câu.

- Cứ tới thêm vài người đi, ta không ngại phiền đâu !

Cục diện đột nhiên trở nên vô cùng hỗn loạn. Người đeo mặt nạ ra tay tàn độc như vậy khiến cho rất nhiều nhân sĩ võ lâm tức giận, một loạt rút vũ khí tấn công hắn.

Nhân lúc không ai chú ý, Tề Tuyết và Nhị Ngưu nhanh chóng rời đi. Hai người đến gần chỗ Tiêu Phàm, Nhị Ngưu giải huyệt đạo cho hắn, bình thần nói :

- Tiêu công tử, đi thôi !

Tiêu Phàm lặng lẽ rời khỏi chỗ, đưa tay giành lấy thi thể Thu Thủy. Hắn đột nhiên liếc mắt về phía đám đông.

Tề Tuyết quay đầu lại, nhìn thấy một người đàn ông vô cùng tuấn mỹ đang nhìn theo bọn họ, bên cạnh là người phụ nữ xinh đẹp.

- Hắn là Chu Kính Chi ? –Trực giác mách bảo nàng rằng đây nhất định là người mà Thu Thủy yêu.

Tiêu Phàm dường như không muốn thấy kẻ đó thêm một chút nào, hắn quay lưng bỏ đi.

Con tức giận giống như sóng thần không gì cản nổi, nàng bất chấp tiếng gọi của Tiêu Phàm, đi xuyên qua đám đông hỗn loạn, tới trước mặt Chu Kính Chi.

- Trước khi mất Thu Thủy có thứ này giao lại cho ta.

Hắn ngơ ngàng nhìn nàng, trong đôi mắt sâu thẳm ngọn lửa bùng lên từng cơn rung động mãnh liệt.

Tề Tuyết đưa miếng ngọc bội về phía hắn. Chu Kính Chi run rẩy giơ tay ra muốn đón lấy thì nàng bất ngờ ném nó vào đồng lửa đang cháy hừng hực.

- Ngươi không xứng !

Hắn căn bản không xứng với tình cảm của Thu Thủy, không xứng để Thu Thủy nặng lòng suốt nhiều năm.

Nàng nói xong liền quay lưng bỏ đi. Hành động này thật sự rất trẻ con, nàng biết rõ như vậy nhưng không sao kiềm chế được.

Xin lỗi, Thu Thủy, ta không chờ được đến lúc tới sông Lệ mới ném nó đi, ngươi sẽ không trách ta chứ ?

(*) trích Lạc hoa

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Thời gian không ngừng trôi, xoay vòng lại những tháng ngày xưa

Những thay đổi khắc cốt, không phải quá xa vời

Dẫu có thêm một vạn năm, mối thâm tình cũng không phai nhòa

Tình lan rộng như ngọn lửa

Kí ức là sợi dây dài mãi luẩn quẩn nơi chân trời

Những lúc nổi trôi cứ ngỡ tình đậm sâu nhưng duyên lại mong manh

Nàng lại xuất hiện, ta đã nhìn thấy lời thề nguyện

Lời hứa hẹn ở giữa trời và nước

Quay đầu nhìn lại không hề xa xăm

Ánh mắt lưu luyến, kiếp này không đổi (*)

Tại một nơi cách Mộc thành 50 dặm, cột khói trắng xóa cuộn cuộn bốc lên cao, đám lửa cháy hừng hực đem thi thể của Thu Thủy biến dần thành tro bụi.

Tể Tuyệt lặng lẽ thu nhặt tro cốt của Thu Thủy, không nhận được hỏi Nhị Ngưu:

- Cô ấy thật sự muốn làm như vậy ư ? Nếu đem tro cốt của cô ấy rải đi tức là sau này cô ấy không có chỗ nào để về cả.
- Thu Thủy nói lúc sống đã không có nhà, chết rồi còn cần nhà làm gì. Cô ấy muốn tan vào dòng sông, để nước sông rửa trôi mọi oán hận.

Sông Lệ hiền hòa mang theo những cánh hoa mai mỏng manh. Con sông này đúng là rất đẹp, hai bên bờ hoa mai nở trắng xóa. Nghe nói Thu Thủy và Chu Kính Chi đã gặp nhau bên dòng sông này, cũng vào một ngày bầu trời đầy cánh hoa bay.

Ngày ấy có ai ngờ rằng kết cục về sau lại là oán hận đến tận cùng, hẹn ước càng đẹp thì càng dễ tan thành tro bụi.

Tể Tuyệt mở nắp bình tro, từ từ đổ xuống dòng sông. Khi nàng thả chiếc bình rỗng không chìm vào trong nước thì tiếng vỗ ngựa dồn dập vang lên.

Chu Kính Chi từ trên ngựa nhảy xuống, hai bàn tay quán băng trắng có lẽ vì nắm dây cương quá lâu nên máu tứa ra ướt đầm. Thần sắc hắn vô cùng hoảng hốt, hai mắt trũng sâu, râu ria lởm chởm giống như đã già đi hai mươi tuổi.

- Nàng đâu?

Mọi người đều hiểu “nàng” mà hắn nhắc đến là ai. Tể Tuyệt im lặng, đưa mắt về phía dòng sông. Chu Kính Chi ngay lập tức hiểu ra, hắn đột nhiên lao đến bờ, vốc hai tay bị thương xuống nước, dòng nước cứ thế chảy qua tay hắn.

- Chẳng có gì cả, nàng đi đâu rồi, nàng đi đâu rồi? –Hắn liên tục lẩm bẩm câu hỏi ấy.

Nhìn Chu Kính Chi bây giờ không còn chút dáng vẻ nào của Thánh diện công tử. Hắn giống như một người điên nhìn dòng sông lững lờ trôi rồi nói những câu vô nghĩa. Nếu hắn đối với Thu Thủy vô tình thì vì sao còn trở thành như vậy?

Tiêu Phàm quay người bước đi, một câu cũng không nói. Có những chuyện chỉ cần nhìn cũng có thể đoán được vài phần. Thu Thủy đã chết, dù giữa hai người họ là yêu hay hận cũng chẳng thay đổi được gì nữa.

Khách điểm về đêm vô cùng tĩnh lặng. Cảnh vật chìm trong sắc vàng nhạt của ánh trăng.

Tề Tuyết tựa người vào lan can, lắng nghe tiếng đàn tranh từ xa vọng đến, da diết mà thê lương.

“Từng thềm đá xanh bên lối cũ

Chỉ một đêm đã trải kiếp ba sinh

Chuyện xưa đã quên ai sẽ nhắc

Mai trắng lác đác rơi

Gió tây thổi như muốn nghe lời thì thầm của ai

Khiến nỗi tương tư hóa đất bùn”

Nàng buông một tiếng thở dài, đôi mắt xám chú mục vào ánh đèn thấp thoáng phía xa. Lúc trước nàng cũng thường chơi đàn, có điều sau này không còn muốn chơi nữa. Bởi vì hề nhìn thấy cây đàn thì lại nghĩ đến những chuyện đau lòng.

Thật kì lạ, gần đây nàng rất ít khi nhớ đến Diệc Hàn, khác hẳn với ba năm qua, không ngày nào là không nghĩ đến hắn. Có thể vì hắn đã chết, cũng có thể vì nàng đối với hắn không còn yêu cũng chẳng còn hận.

Đã từng có thời gian nàng lấy việc trả thù hắn làm lí do tồn tại, nhưng khi chính tay nàng đẩy hắn vào địa ngục thì nàng mới nhận ra mình cũng đã rơi xuống đáy, không sao thoát ra được. Ở nơi nào đó trong tim dường như có một lỗ hổng rất lớn, từ đó từng cơn lạnh buốt tràn ra, ngấm vào tận xương tủy.

Chiếc áo lông màu trắng đột nhiên phủ lên người Tề Tuyết. Hơi thở ấm áp của Tiêu Phàm bao bọc xung quanh nàng. Hắn luôn thích xuất hiện từ phía sau rồi hỏi nàng một câu vu vơ nào đấy.

- Suy nghĩ linh tinh gì?

Khi nàng quay đầu lại nhìn hắn, Tiêu Phàm chợt thất thần. Dưới ánh trăng, dung nhan nàng trở nên mờ ảo, đẹp ma mị mà mong manh, tưởng như hắn chỉ cần chạm vào liền tan vỡ.

- Tiêu Phàm, có ai đang đợi ngươi không? –Nàng cũng chẳng hiểu vì sao lại hỏi hắn như thế, có thể vì bản thân nàng quá cô đơn nên bắt đầu trở nên tò mò.

Hắn cầm lấy bàn tay nàng, nhẹ nhàng đặt môi lên những ngón tay trắng muốt. Tề Tuyết không phản kháng, đối với loại hành động này của Tiêu Phàm nàng đã quá quen thuộc, nói không chừng hắn bị bệnh thích bàn tay của người khác giống như thú nuôi trong nhà thường thích ôm chân chủ.

- Trước đây có một người, nếu người đó còn sống có lẽ cũng sẽ đợi ta. Nhưng bây giờ... không có ai cả.

Người đó trong lòng hắn rốt cục là ai?

Nàng đột ngột rút tay về, chẳng hiểu sao lại thấy không thoải mái. Cho đến giờ quá khứ của Tiêu Phàm vẫn còn rất nhiều bí mật, suốt thời niên thiếu của hắn hẳn phải có bóng dáng của người con gái khác, người mà hắn từng yêu.

- Ngươi có thấy cô đơn không? Mỗi buổi sáng thức dậy chợt nhận ra chẳng có ai mong mình tỉnh dậy, cho dù đi xa cũng không có ai chờ đợi, chẳng có ai vì mình mà đau lòng, giống như ngươi chỉ là một hạt cát, không có chút ý nghĩa nào cả.

Tiêu Phàm cau mày, bàn tay thon dài bất lấy cầm nàng, ép nàng nhìn thẳng vào mắt hắn.

- Sao ngươi biết không có ai vì ngươi mà đau lòng? Ta mong ngươi tỉnh dậy vào buổi sáng, ta chờ đợi ngươi chú ý đến ta, ta vì ngươi mà đau lòng. Cho dù ngươi là một hạt cát thì bay vào mắt cũng có thể làm ta rơi nước mắt. Tại sao ngươi không hiểu, lẽ nào ta đối với ngươi không có chút ý nghĩa nào?

Nàng sững sờ không thốt nên lời. Hắn quan tâm đến nàng, lo lắng cho nàng, nhưng đó đều là vì nàng từng cứu hắn, nàng chưa bao giờ nghĩ Tiêu Phàm lại có tình cảm với mình.

Hắn bất ngờ hôn nhẹ lên trán nàng khiến trái tim nàng đột nhiên lỗi một nhịp.

- Ngươi làm gì thế, nam nữ thụ thụ bất thân! –Nàng luống cuống đến mức nói mà chẳng kịp suy nghĩ.

Tiêu Phàm làm như gió thoảng qua tai, không những không cách xa nàng còn kéo nàng dựa sát vào hắn, cười đầy mê hoặc.

- Hai chúng ta ôm cũng ôm rồi, giường cũng chung rồi, cái gì nên thấy ta đều đã thấy, bây giờ mới nói câu ấy có phải quá trễ không? –Giọng nói trầm thấp chòn vồn bên tai khiến cho đầu óc nàng trở nên hỗn loạn.

Gương mặt hắn ngày càng gần, đôi mắt hoa đào đen tuyền như ẩn chứa hai ngọn lửa nóng bỏng làm nàng sợ hãi, vô thức muốn thoát ra. Mùi hương gỗ

và hương hoa cỏ vây bọc lấy nàng, môi hân mềm mại mà ẩm áp.

Tâm trí nàng hoàn toàn trống rỗng, đến khi tiếng nói bất mãn của Tiêu Phàm vang lên thì nàng mới thanh tỉnh.

- Khi hôn ít nhất nàng cũng phải nhắm mắt chứ!

Hôn? Hân vừa mới hôn nàng. Sau một khắc cứng đờ người, Tề Tuyết vừa xấu hổ vừa tức giận hét lên:

- Tiêu Phàm, người đi chết đi, người... ừm...

Tiêu yêu nghiệt là ai? Chính là con hồ ly xảo quyệt ăn thịt không nhả xương. Bao nhiêu lời tức giận của nàng đều bị hân tham lam nuốt hết vào bụng.

Hai tay nàng lúc đầu muốn đẩy hân ra nhưng sau đó lại mềm nhũn, mặc hân xâm lược. Khi môi hân vừa tách khỏi thì nàng vội vàng hít lấy làn không khí lạnh lạnh, cô bình ổn trái tim đang loạn nhịp.

Hân dường như chưa thỏa mãn còn ngậm lấy vành tai nàng đùa cợt.

- Lạ thật đấy, tính tình nàng lạnh nhạt mà sao miệng nàng lại ngọt như vậy, hại ta suýt chút nữa không dừng lại được.

- Vô sỉ! Người muốn chết phải không? –Nàng tốt xấu gì cũng là vương gia vậy mà hân không thêm kiêng dè.

- Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu. Tốt nhất nàng đừng dọa ta, ta nhát gan lắm, nếu ta đột nhiên sợ chết thật thì việc gì nên làm ta sẽ làm luôn đấy.

Biến thái, người này đúng là quá mức biến thái, nàng tuyệt nhiên không phải đối thủ của hân.

Tề Tuyết cuối cùng đã làm một việc mất hết mặt mũi, đó là bỏ chạy bán sống bán chết về phòng, đóng tất cả các cửa, còn cẩn thận kéo bàn chặn ở cửa ra vào để phòng kẻ xấu đột nhập.

Nằm ở trên giường, nàng lăn qua lăn lại đến chóng cả mặt mà vẫn không ngủ nổi. Tiêu Phàm hôm nay chắc chắn ăn bậy bạ gì đó nên phát điên rồi. Hân ngày thường tuy ngả ngón là loi nhưng chưa bao giờ mạo phạm nàng đến mức này. Còn nàng nữa, đầu nàng cũng hồng luôn rồi, nếu không thì vì sao khi hân hôn nàng lại không có cảm giác chán ghét, thậm chí còn chìm trong mùi hương gỗ tóa ra từ hân.

Lẽ nào...nàng đã thích hân?

Tề Tuyết ngay lập tức gạt bỏ giả thiết này. Nàng không thích hân, chắc chắn là không thích. Chuyện tối nay đều tại ánh trăng. Do trăng quá sáng nên gương mặt hân mới đẹp đến mê hoặc như vậy. Do ánh trăng nên đầu óc nàng không bình thường, bị khí chất yêu nghiệt của hân làm mù mịt. Tốt nhất từ giờ nàng sẽ tránh xa hân, nam sắc là tai họa, tai họa!

Mất cả đêm để tự thuyết phục bản thân rằng Tiêu Phàm chẳng qua là đột ngột lên cơn điên còn mình thì đã mất trí trong chốc lát, Tề Tuyết hầu như không ngủ được, mãi tới gần sáng nàng mới thiếp đi.

Lúc nàng tỉnh dậy thì mặt trời đã lên cao. Nàng mệt mỏi mở mắt ra, ngay lập tức nhận thấy có người đang ung dung đứng ngắm cảnh bên cửa sổ.

- Người... sao người lại vào đây? –Nàng ngớ ngẩn thật, chặn cửa ra vào thì có ích gì, hân hoàn toàn có thể lên theo lối cửa sổ.

Tiêu Phàm thân nhiên đến ngồi xuống giường nàng, đôi mắt hoa đào không chút giấu diếm liếc nhìn cái cổ trắng nõn lộ ra bên ngoài lớp áo ngủ.

- Ta thấy nàng ngủ lâu quá nên lo lắng thôi. Hai mắt nàng sao vậy, trông nàng như con gấu trúc ấy.

Hừ, còn không phải công lao của hân chắc.

- Ta vẫn khỏe, người mau ra ngoài đi! –Nàng lạnh lùng đuổi khách.

Hân tỏ vẻ đáng thương nói:

- Đừng như vậy, ta phải dậy từ rất sớm vì có chuyện quan trọng muốn nói với nàng đấy.

- Ta nghe đây.

Tiêu Phàm hít một hơi rồi trịnh trọng tuyên bố:

- Tề Tuyết, hai chúng ta đều là người lớn, cần phải sống có trách nhiệm. Chuyện tối qua ta sẽ chịu trách nhiệm với nàng.

Có phải nàng quá mệt nên nghe nhầm không, hân đang nói gì thế?

- Tiêu Phàm, người bệnh hả?

Hắn bắt mạch hừ lạnh một tiếng.

- Ta rất bình thường, nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất, dám làm dám chịu.

Nghe thật giống như nàng ăn vạ hắn. Đừng nói là nàng vốn không có ý nghĩ đó, cho dù có thì với thân phận của nàng đến bất đắc dĩ một nam nhân phải chịu trách nhiệm với mình đúng là chuyện nhục cười.

- Bỏ đi, ta không để tâm đâu, coi như bị muỗi cắn, quên đi! –Nàng hết sức hào phóng xua tay bỏ qua.

Hắn ngược lại tiếp tục đuổi cùng giết tận.

- Nàng thấy không có gì nhưng ta thì có. Ta không chịu trách nhiệm với nàng cũng được, vậy nàng phải có trách nhiệm với ta.

Hình như nàng đã ngủ lâu tới mức sinh ảo giác. Tiêu yêu nghiệt đang quay lại ăn vạ nàng, không thể nào, hắn là nàng nghe nhầm hoặc đây chỉ là một giấc mơ quái quỷ nào đó.

- Đừng nhắm mắt nữa, nàng đang tỉnh, không phải mơ đâu.

Tề Tuyết cuối cùng chịu hết nổi mà phun ra:

- Tiêu Phàm, mau nói thật cho ta biết, ngươi ăn phải cái gì có độc nên đầu ngươi bị hư rồi đúng không? Ta gọi đại phu cho ngươi, may ra còn kịp.

Hắn nhăn mày bức bối.

- Ta không sao hết, nàng đừng đánh trống lảng. Ta nghiêm túc hỏi nàng rốt cuộc có chịu trách nhiệm với ta không?

Thật lợi hại! Nàng sống mười mấy năm trên đời cũng chưa gặp qua người nào xoay chiều nhanh như hắn. Lúc này rõ ràng hắn hiện ngang tuyên bố sẽ có trách nhiệm với nàng, bây giờ lại kêu nàng phải có trách nhiệm với hắn. Đừng nói là nam nhân vốn không có cái gì là trình tiết, cho dù có thì Tiêu Phàm cũng mất từ lâu rồi, làm sao đến lượt nàng chịu trách nhiệm chứ.

- Tiêu Phàm, ngươi phát điên gì vậy, thật ra là ngươi muốn gì?

Hắn đột nhiên kéo nàng vào lòng mình, ánh mắt sâu thẳm như muốn hút cả linh hồn nàng.

- Tề Tuyết, ta không tin nàng chưa từng cảm nhận được tâm ý của ta. Ta muốn biết nàng đối với ta là như thế nào?

Nàng bị thái độ của hắn làm bối rối.

- Ta coi ngươi như... bằng hữu.

- Nhưng ta không coi nàng như vậy. Nàng đối với ta quan trọng hơn thế rất nhiều, vì nàng ta đã trở mặt với người ấy.

- Người ấy là ai?

Có phải là người mà hắn yêu không?

- Quên đi, ai cũng vậy, không quan trọng đâu. –Hắn nghiêm túc nhìn nàng –Hãy suy nghĩ kỹ lần nữa được không, ta đợi câu trả lời của nàng.

Hắn dứt khoát bước ra khỏi phòng, bỏ lại nàng với một mớ hỗn độn trong đầu.

Con cá hấp chẳng có thù oán gì với Tề Tuyết, tuy nhiên nó đã bị gây đến nát bét bởi vì nàng hoàn toàn không có tâm trạng ăn uống.

Nàng càng suy nghĩ càng tức giận. Hắn hỏi nàng đối với hắn như thế nào, hắn không có mất chắc, chuyện đó mà cũng không biết.

Hàn Băng cung của nàng là nơi người ta có thể ra vào tùy tiện sao, tên nàng ai cũng có thể gọi sao. Tiêu Phàm thích đến thì đến, thích đi thì đi. Lúc bình thường hắn gọi nàng là Tề Tuyết, khi nào muốn mỉa mai mới phun ra hai chữ vương gia, nàng chưa bao giờ trách móc hắn. Người ở Hàn Băng cung thấy hắn đều cúi đầu, một điều Tiêu công tử, hai điều Tiêu công tử. Mặc dù ngoài miệng nàng đuổi hắn nhưng mỗi lần hắn lưu lại đều cho hắn ở trong phòng thượng hạng, người hầu liên tục túc trực bên ngoài, hắn cần gì có đấy, đãi ngộ còn cao hơn cả Triển Vân –tổng quản của nàng. Nếu không phải nàng dung túng thì hắn có thể tự do thoải mái như vậy sao?

Tiêu Phàm đúng là đồ đầu đất, nếu hắn có chút trí khôn thì chỉ cần dùng đầu ngón chân mà nghĩ cũng biết nàng đối với hắn... nàng đối với hắn...

Chiếc đĩa trên tay Tề Tuyết rơi đánh cạch xuống bàn. Nàng đối với hắn... sẽ không phải là đã để ý từ hơn một năm trước rồi chứ?

- Không đâu, không thể nào! –Nàng lăm bậm tự trấn an chính mình.

Nếu không thích hắn, vậy vì sao mỗi lần hắn xuất hiện đều rất vui mừng, vì sao ngoài miệng phàn nàn nhưng lại luôn mặc kệ hắn làm loạn, vì sao lại khó chịu khi hắn thân mật với đám a hoàn?

- Ah... không nghĩ nữa, càng nghĩ càng loạn! –Tề Tuyết bức bội hét lên.

Mặt trời lười biếng rất nhanh đã khuất bóng. Khi tiểu nhị gõ cửa dọn cơm tối thì nàng vẫn đang chán nản nằm trên giường.

- Ta không ăn, không cần dọn!

- Vì sao không ăn tối? Com trưa hầu như không ăn, com tối cũng không ăn, nàng định biến thành xác khô à? –Tiêu Phàm bất thành linh xuất hiện bên cạnh nàng, giọng hân trầm xuống chứng tỏ hân rất không hài lòng.

Tề Tuyết giật mình lẩn ra xa hân, ổn định lại tinh thần hỗn loạn. Cái kiểu đột kích này không sớm thì muộn cũng làm nàng đau tim.

- Ta không thấy đói.

- Không muốn ăn?

- Phải!

Hân cười đầy nguy hiểm

- Được, vậy mau trả lời ta.

Nàng đành bất đắc dĩ mở miệng:

- Để ta ăn com xong đã.

Đây là bữa com lâu nhất mà Tiêu Phàm từng biết. Tề Tuyết rõ ràng không có ý định kết thúc bữa ăn. Hành động của nàng rất dễ khiến người ta tin rằng nàng đang đếm số hạt com trong bát.

- Đếm xong chưa? –Hân bức bội lên tiếng.

Tề Tuyết buông đũa xuống, im lặng một lát rồi nghiêm túc nói:

- Người nhất định phải ép ta sao? Chúng ta là bằng hữu chẳng phải rất tốt ư?

- Ta không muốn chỉ có thế.

Nàng không chịu nổi bầu không khí ngột ngạt trong phòng liền đứng dậy mở cửa ra ngoài. Gió đêm lành lạnh làm nàng dễ thở hơn.

- Người thật sự thích ta sao?

Hai người biết nhau chưa lâu, nàng không dám chắc tình cảm đó của hân có phải là bông bột nhất thời hay không?

Hân đến gần nàng, cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn đặt lên ngực trái. Đôi mắt đen tràn đầy nhu tình khiến lòng nàng chột mềm xuống.

- Không thích! –Hân kiên quyết nói.

- Người...

- Là yêu, không phải thích!

Nàng sững sờ giây lát, khó khăn mở miệng.

- Người dám chắc là yêu?

Hân trầm tư nhìn bầu trời, vẻ u sầu thoáng qua trong ánh mắt.

- Nàng biết kể từ lúc ta rời khỏi phương bắc đến khi ta gặp nàng để báo tin lần đầu tiên cách nhau bao lâu không? Đúng chín năm, hai tháng, mười một ngày. Nàng có thể cười ta nhưng nàng thật sự là người đầu tiên ta hôn, cũng là cô gái duy nhất ta từng chung giường.

Nói như vậy tình cảm của hân đối với nàng không phải chỉ mới bắt đầu. Đúng là chẳng nên trông mặt mà bắt hình dong, ấn tượng về hân trong lòng nàng chưa bao giờ là một người si tình.

- Lần đầu người xuất hiện thật sự rất giống vừa chui ra từ kỹ viện.

- Nàng không nên nghi ngờ sự trong sạch của ta. Nếu không theo đám Hắc Báo vào trong đó thì ta làm sao mà biết kế hoạch của bọn họ. Lần ấy ta còn bị một đám cô nương vây lấy, khó khăn lắm mới thoát được.

- Ở Hàn Băng cung người lúc nào cũng liếc mắt đưa tình, phải ôm trái ả một đám a hoàn xinh đẹp, bảo ta tin người như thế nào?

Hắn thở dài oán ức nói:

- Chuyện này không thể trách ta, đều là vì nàng. Dùng mỹ mạo của ta có thể mê chết cả nửa số thiếu nữ ở Diêm quốc, thế mà lúc ta xuất hiện nàng thậm chí còn chẳng buồn tỏ thái độ ngạc nhiên. Nếu ta không tìm cách chọc nàng tức giận thì nàng có chú ý đến ta không?

Nói đi nói lại đều thành lỗi của nàng, đúng là con hồ li xảo quyệt.

- Khi ấy người còn chưa biết ta là nữ, lẽ nào người...

- Hừ, ta phải đấu tranh tư tưởng rất vất vả mới đi đến kết luận là ta yêu nàng. Nếu sớm biết nàng là nữ thì ta đâu cần khổ sở như vậy.

Tề Tuyết khẽ lắc đầu, câu trả lời mà hắn muốn chính nàng cũng không dám chắc. Đối với hắn nàng đương nhiên không phải là vô tình, nhưng bảo nàng yêu hắn... nàng đã không còn dũng khí đó nữa.

Những người ở cạnh nàng dường như đều không có kết cục tốt đẹp. Mẫu thân, Diệc Hàn, Mã Dĩnh. Nếu nàng không xuất hiện, mẫu thân sẽ không cần phải chối bỏ sủng ái của phụ hoàng mà chạy tới phương bắc xa xôi, Diệc Hàn sẽ không sa vào tình cảm loạn luân đến nỗi mất hết lý trí, Mã Dĩnh cũng không cần bỏ mạng một cách không rõ ràng.

- Tiêu Phàm, hai chúng ta... không nên!

- Vì sao?

Bởi vì nàng không muốn làm hại hắn, không muốn hắn vì mình mà nhận thêm thương tổn.

- Nàng còn yêu Ngũ hoàng tử?

- Không, yêu hận giữa ta và hắn đều kết thúc rồi.

“Nhưng nàng lại chưa từng quên hắn” – Tiêu Phàm chua chát nghĩ.

Người đó đã ăn sâu bám rễ trong tim nàng suốt bấy năm, mang đến cho nàng thời niên thiếu tươi đẹp nhất, cũng chính tay hắn hủy hoại tất cả, đem tình cảm của bọn họ biến thành thù hận.

Chính vì vết thương quá sâu nên càng không thể quên.

Tiêu Phàm chưa từng thấy căm ghét ai như Tề Diệc Hàn. Kẻ đó dù chết cũng không để mình bị thiệt. Tề Tuyết khiến hắn thân tàn ma dại nhưng hắn vẫn cố bảo vệ nàng, sau đó lại cố ý để chính tay nàng đưa rượu độc cho hắn tự sát. Hắn cho Tề Tuyết đường sống chẳng qua là muốn nàng nợ hắn, muốn nàng day dứt suốt đời, muốn nàng không bao giờ quên hắn. Hắn quá hiểu Tề Tuyết, nàng đủ âm hiểm nhưng không đủ nhẫn tâm.

- Nhiều năm nay ta vẫn luôn chờ nàng quay đầu lại nhìn ta nhưng nàng không nhìn. Ngay cả khi ta cố chạy đến trước nàng thì trong mắt nàng cũng chỉ có người khác. Ta rất muốn hào phóng nói với nàng rằng ta sẽ chờ nàng cả đời, nhưng ta thật sự không làm được. Ngũ hoàng tử có thể chờ một năm để gặp Chức Nữ trong một ngày là vì hắn biết chắc chắn Chức Nữ yêu hắn, hắn ít nhất cũng có thể dựa vào điều đó mà chờ đợi, còn ta không có gì cả. Một đời người dài lắm, ta không biết mình có đủ sức hay không. Tề Tuyết, nếu nàng yêu ta, cho dù ta phải chết vì nàng cũng sẽ không hối tiếc. Nếu nàng không yêu ta, vậy sau khi ta đưa nàng quay về, ân tình giữa chúng ta sẽ kết thúc. Ta sẽ không bao giờ gặp lại nàng nữa.

Không bao giờ gặp lại, không bao giờ gặp lại! Câu nói ấy cứ như từng nhát dao cắt vào da thịt nàng.

Đau! Thật sự rất đau!

- Người đang ép ta! – Nàng cắn răng nói.

- Ta không ép nàng, ta chỉ muốn nàng lựa chọn. Ngũ hoàng tử dùng cái chết của hắn để giữ lấy tâm của nàng. Ta dùng cuộc sống của ta để đổi lấy tâm của nàng, nàng chọn đi!

Hắn rõ ràng đang dồn ép nàng. Nàng không thể tin là hắn lại làm thế. Hắn biết trong lòng nàng có hắn, hắn biết vị trí của hắn không nhỏ nên mới đem nó ra uy hiếp nàng.

Nhưng người hắn yêu thật sự là ai? Nàng không còn là người năm đó đã cứu hắn nữa. Bây giờ hắn chưa phát hiện ra nhưng sẽ có ngày hắn biết nàng đáng ghê sợ đến mức nào, hai tay của nàng toàn là máu tanh. Nếu hắn thất vọng, nếu hắn chán ghét nàng, nếu hắn muốn buông tay... nàng không dám chắc mình sẽ đứng vững.

- Tiêu Phàm, tình cảm là thứ rất dễ thay đổi. Nếu ta yêu người, nếu ta lại phải nhìn thấy người quay lưng với ta, ta không chịu nổi đâu. Chúng ta cứ duy trì mối quan hệ này không tốt sao?

- Cứ duy trì kiểu quan hệ mập mờ không rõ ràng này sao? Nếu ta gặp gỡ người con gái khác, thành thân, sinh con, nàng cũng không để tâm sao?

Chỉ cần mắt không thấy thì tim không đau. Chỉ cần nàng không phải tận mắt chứng kiến.

- Tin ta được không? Tin rằng ta thật sự yêu nàng. Tiêu Phàm ta dù phụ cả thiên hạ cũng sẽ không phụ nàng, chỉ cần nàng cho ta một cơ hội. –Hắn gần như dùng hết sức lực mà nắm lấy vai nàng, trong mắt hắn chất chứa phần nộ, đau đớn cùng một mối.

Hai người họ đều đã bị dồn đến chân tường. Nàng nói duy trì mối quan hệ này chẳng qua là tự huyễn hoặc bản thân. Những chuyện đã biết, đã xảy ra làm sao có thể làm như chưa từng biết, chưa có gì.

Nàng quay mặt đi tránh ánh mắt của hắn.

- Ngày mai... ta sẽ cho ngươi đáp án!

(*) trích Kiếp này không đổi

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Nguyện ý quên đi quá khứ mới có thể níu giữ được thời gian

Không để hồi ức buồn đau chạm lên dung nhan như hoa của nàng

Phồn hoa như giấc mộng, không nắm giữ được, ai cũng chẳng thể nhìn thấy

Không vui vẻ sao có thể lịch kiếp làm thần tiên

Mặt trăng một mối náu mình sau những đám mây. Gió đêm lạnh lẽo thổi bay tà áo của Tiêu Phàm khiến cho bóng dáng hắn càng thêm cô độc.

Thời gian dường như lại trở về nhiều năm trước, ngày ấy hắn chỉ là đứa trẻ thảm hại được nàng nhặt về. Mỗi ngày trôi qua hắn đều đứng từ xa nhìn nàng. Trong mắt hắn, nàng chính là tạo vật đẹp đẽ nhất, hoàn mỹ nhất.

Hắn không dám đến gần nàng bởi vì hắn cảm thấy mình quá thấp kém xấu xí. Hắn sợ nàng khinh ghét hắn.

Năm đó hắn mới hơn 10 tuổi, cuộc sống vất vả, ăn đói mặc rét khiến hắn gầy gò ốm yếu, gương mặt lúc nào cũng tái nhợt. Người ở Hàn Băng cung thậm chí còn chẳng thèm giao việc cho hắn làm vì sợ hắn lăn ra bệnh không chừng mình sẽ bị trách tội, dù sao cũng là người vương gia cứu về.

Nhưng Tiêu Phàm không muốn ngồi không một chỗ, căn bản là nếu chỉ loanh quanh ở khu vực của người hầu thì hắn không thể thấy nàng. Dần dần, hắn xin làm những việc vặt vãnh trong hoa viên, hắn biết nàng hay lui tới đây. Có thể ở gần nàng một chút hắn đã cảm thấy mãn nguyện vô cùng.

Tê Tuyết lúc nào cũng lạnh lùng, chỉ có ở trước mặt mẫu thân nàng mới lộ ra nụ cười ngọt ngào của trẻ con, lần đầu tiên nhìn thấy nụ cười ấy tim hắn giống như đã ngừng đập. Hắn đột nhiên khao khát người ấy có thể nhìn mình một lần, hắn hy vọng đôi mắt xám tuyết đẹp luôn lấp lánh ánh sáng của nàng sẽ có hình ảnh của hắn. Nhưng ngay một cái liếc mắt nàng cũng chưa từng ban phát cho hắn.

Ngày ấy hắn chẳng hề băn khoăn vì sao mình đối với một nam hài khác lại si tâm như vậy, hắn chỉ biết hắn rất muốn một ngày nào đó có thể cùng sánh vai với người ấy, cùng nói chuyện, đi dạo, người ấy sẽ vì hắn mà mỉm cười.

Những năm tháng sau khi hắn rời khỏi phương bắc không hề dễ dàng, phải chịu huấn luyện gian khổ, bị bỏ đói, bị vứt lại trong rừng hoang, sốt cao, mê sảng... Ngay cả lúc mệt mỏi nhất hắn cũng chưa từng có ý nghĩ mình sẽ chết. Hắn muốn sống, hắn phải sống để trở về gặp người ấy.

Bốn năm sau hắn đã lên sư phụ tới phương bắc một lần, mà lần này chính mắt hắn đã nhìn thấy Tê Tuyết và Diệc Hân ở cạnh nhau. Hai người họ vô cùng thân thiết, một cặp rất đẹp, rất hài hòa giống như tranh vẽ. Lần đầu tiên hắn biết thế nào là ghen tỵ đến quay quắt. Vị trí ấy hắn đã từng mong muốn biết bao, bấy lâu nay hắn khổ sở là vì hy vọng một ngày nào đó có thể đứng ở đấy.

Nhưng hắn quả thật chẳng có gì để so với người kia. Sư huynh của nàng khôi ngô tuấn tú, khắp người đều tản ra khí chất cao quý thanh nhã mà hắn không thể sánh nổi. Hắn đột nhiên cảm thấy mình thật ngu xuẩn, chìm chích sao có thể trở thành phượng hoàng.

Sư phụ của Tiêu Phàm phạt hắn ba ngày bị trói ngoài trời nắng, không cho uống nước, cũng không cho phép ai lại gần giúp hắn. Hắn không hề mở miệng cầu xin lấy một lời, kì thật hắn chỉ mong ba ngày đó mình chết luôn đi, như thế không cần nghĩ đến việc bên cạnh nàng đã có người khác.

Nhưng hắn là thiếu niên mười mấy tuổi sinh long hoạt hổ, lại từng trải qua huấn luyện, muốn chết cũng không dễ dàng như thế.

- Ý chí của người đi đâu rồi? –Sur phụ thất vọng nhìn hấn.

- Người ấy không cần con, đã có người khác ở cạnh người ấy rồi. –Hấn khỏ sở nói.

Sur phụ hấn lạnh lùng phất tay áo bước đi, chỉ bỏ lại một câu:

- Nếu người ấy đối với người quan trọng như thế thì phải dùng cả tính mạng mà đoạt lấy, chỉ biết ở đây tuyệt vọng, vô dụng!

Năm năm sau, hấn lần nữa xuất hiện ở Hàn Băng cung. Không ai còn nhận ra đứa trẻ ốm yếu ngày nào, họ chỉ thấy một vị công tử tuấn mỹ phi phàm, ngay ánh mắt cũng có thể câu hồn đoạt phách.

Hấn biết mình không vẫn nữa được như Diệp Lương nên càng chẳng cần tỏ vẻ cho phí công. Hấn thả để nàng cho rằng hấn hư hỏng lãng nhãng cũng không muốn nàng so sánh hấn với sư huynh của nàng.

Lần đầu tiên đến kỹ viện, Tiêu Phàm vô cùng chán ghét. Hấn không thích những nữ nhân trát đầy son phấn, đong đưa lăng lơ ở đó. Từ sâu trong tâm khảm của hấn, kỹ viện nhắc đến những hồi ức đau đớn mà hấn muốn quên.

Nếu có thể, hấn hy vọng rằng quá khứ của hấn chỉ bắt đầu từ khi hấn gặp nàng.

Hấn chờ đợi 10 năm, nàng cuối cùng cũng chịu nhìn hấn, nhưng hấn lại tham lam muốn cả tâm của nàng.

Hấn tiếp cận nàng, đeo bám nàng, chọc giận nàng, mục đích cũng vì muốn nàng chú ý đến hấn. Khi nàng dần tin tưởng hấn, dựa dẫm vào hấn, lo lắng cho hấn, hấn liền biết vị trí của hấn trong lòng nàng không hề nhỏ.

Hấn mang tất cả ra đánh cược. Cược rằng nàng sẽ không rời xa hấn, cược rằng nàng sẽ thỏa hiệp, cho dù bây giờ nàng chưa yêu hấn thì sau này nhất định sẽ yêu.

Nếu nàng từ chối hấn, nếu như trong lòng nàng vị trí của hấn không lớn như hấn tưởng thì hấn sẽ không còn cơ hội nào nữa. Người ấy rất kiên quyết, nâng lên được cũng đặt xuống được.

Sáng sớm, Tế Tuyết vừa mở cửa phòng thì đã thấy Tiêu Phàm đứng ngoài hành lang, sắc mặt nhợt nhạt, dường như cả đêm qua hấn không ngủ.

- Đã quyết định chưa? –Hấn khàn giọng hỏi nàng.

Nàng gật đầu, khó khăn mở miệng:

- Nếu ta nói... chúng ta không thể, người thật sự muốn sau này tuyệt giao với ta?

Trong mắt hấn lộ rõ thất vọng. Đáp án này hấn đã lường trước nhưng khi nghe từ chính miệng nàng thì tâm vẫn không khỏi nhói đau.

Hấn quay lưng bước đi, hấn không muốn để nàng nhìn thấy vẻ yếu đuối của hấn. Nếu đứng lại thêm một lúc hấn e rằng mình sẽ không nhịn được mà đòi nuốt lời, dù sao cũng phải giữ lại chút tôn nghiêm cuối cùng của bản thân.

Tế Tuyết bất ngờ ôm lấy Tiêu Phàm từ phía sau, cả người hấn tức thì cứng lại. Cơ thể mềm mại của nàng dán vào lưng hấn, cho dù không quay lại hấn cũng có thể cảm thấy hương thơm thanh khiết toát ra từ nàng.

- Nàng làm thế này ta sẽ nghĩ nàng có tình ý với ta đấy! –Hấn nhẹ giọng trêu đùa.

- Vốn là như vậy mà.

Mặt nàng chôn sau lưng hấn nên hấn không nhìn ra được biểu tình của nàng, chỉ cảm thấy trái tim sắp ngừng đập vì vui sướng.

- Nói thế nghĩa là sao?

- Người hiểu sao thì là vậy.

Nàng có chút quần bách đáp lời hấn. Da mặt nàng rất mỏng, bảo nàng hiện ngang bày tỏ tình cảm thật sự là không có khả năng.

- Ta không hiểu, nàng nói rõ ràng một chút lỡ đâu ta hiểu sai thì sao?

Tế Tuyết bực bội buông tay.

- Muốn hiểu sao thì hiểu.

Tiêu Phàm lập tức kéo nàng ngã vào lòng ngực cứng rắn, đôi mắt hoa đào ánh lên ý cười.

- Như thế này tốt hơn nhiều, nàng ở phía sau ta làm sao mà nhìn được.

Nàng xấu hổ cúi đầu, làn da trắng ửng hồng làm thành vẻ mỹ lệ khiến người ta say đắm.

- Là nàng bảo ta tự hiểu theo ý mình đấy. –Môi hắn chôn vòn bên tai mang theo hơi thở nóng rực làm tim nàng đập loạn xạ. –Ta hiểu nàng có tình ý với ta, như vậy... có phải cũng nguyện ý gả cho ta không?

- Ta không nói thế! –Nàng ngẩng đầu phản bác.

Môi hắn liên tục lấy môi nàng. Nụ hôn lần này dịu dàng hơn rất nhiều, không tấn công một cách thô bạo mà từ từ xâm nhập dụ dỗ. Hắn muốn nàng đáp trả.

Nàng cảm thấy mình giống như con bướm đã đậu vào lòng một bông hoa ăn thịt, biết rõ rằng bông hoa đó có thể mở miệng nuốt chửng mình bất kì lúc nào nhưng lại quyến luyến không muốn rời khỏi hương thơm của nó.

Lại một lần nữa nàng mang tim mình ra đặt cược, nếu lần này vẫn là sai lầm, nàng cũng sẽ không trách hắn.

Lễ hội ở Lệ Châu là một trong những điểm thu hút khách thập phương, chỉ tháng giêng thôi cũng đã trên dưới năm hội lớn, mười hội nhỏ, không ít tiểu thư khuê các đều nhân cơ hội này ra ngoài tìm kiếm ý trung nhân.

Trong khách điểm, Tiêu Phàm ngưng nhìn Tế Tuyết. Nàng mặc váy dài màu vàng nhạt, vấn một kiểu tóc đơn giản, khuôn mặt không cần son phấn vẫn điểm lệ hơn người.

- Đừng nhìn nữa, mặt ta sắp bị người nhìn mòn luôn rồi! –Nàng ngượng ngùng nói.

Từ trước tới giờ nàng hầu như không bao giờ mặc nữ phục, nếu không phải Tiêu Phàm nằng nặc đòi nàng thử cho hắn xem thì nàng còn lâu mới khoác lên. Làm nam nhân nhiều năm, bây giờ mặc đồ nữ nàng cảm thấy rất không quen, giống như mình là nam cải trang thành nữ vậy. Thật kì quặc!

- Đi nào! –Hắn vui vẻ kéo tay nàng.

- Đi đâu?

- Xem hội!

Tế Tuyết giả vờ không muốn ra ngoài nhưng sức nàng đọ không lại Tiêu Phàm nên đành mặc hắn dắt đi. Dọc đường rất nhiều ánh mắt chú mục vào hai người, si mê, ngưỡng mộ, ghen tỵ, kiểu gì cũng có.

Tiêu Phàm nhin không được cầu nhàu:

- Sớm biết thế này ta đã bắt nàng che mặt. Ngoài đường toàn kẻ nhân phẩm không ra gì, ta đường đường ở đây mà bọn họ không kiêng nể cứ nhìn nàng chăm chăm đến nỗi nước miếng cũng sắp rớt hết ra. Hừ, họ tưởng ta là cọng cỏ bên vệ đường chắc.

- Đúng, đúng, tốt nhất là đem ta nhốt vào phòng, ngoài người ra ai cũng không thấy được! –Nàng cười châm chọc, rõ ràng là hắn ép nàng ra ngoài, bây giờ còn kêu ca gì chứ.

Mồm miệng của Tiêu yêu nghiệt làm sao lại chịu thua kém nàng, hắn ghé vào tai Tế Tuyết thì thầm.

- Ta cũng đang nghĩ thế, cách hay nhất là làm nàng không xuống giường được. Nói đi, nàng thích ở trên giường mấy ngày?

Mặt nàng đỏ bừng vì xấu hổ, nàng lập tức bước nhanh lên phía trước bỏ mặc hắn. Tiêu Phàm chọc ghẹo được nàng thì bật cười vui vẻ rồi vội đuổi theo. Đúng lúc ấy không biết từ đâu rất nhiều người kéo đến, cả con đường lớn toàn người là người khiến hắn mất đầu nàng.

Tế Tuyết chưa từng bị kẹt trong đám đông nên rất khó chịu, nàng vất vả lắm mới chen thoát được, lại vô tình bước vào một con đường nhỏ dẫn đến chùa Báo Ân.

Mùi nhang cùng đầu thơm thoang thoảng trong không khí làm đầu óc nàng thư thái.

Ngôi chùa này có vẻ đã được xây dựng từ hơn hai trăm năm trước, tượng Phật tở uy nghiêm mà hiền từ ngồi trên đài cao khoác áo cà sa có điểm một bông sen ở đuôi áo, đó là kiểu trang trí khá phổ biến vào thời mà thiên hạ vẫn còn là của Thịnh gia.

Nàng bỏ tiền vào hòm công đức nhưng không thấp hương, vốn cũng chẳng có gì để cầu xin, mà dù xin nàng cũng không tin Phật tổ sẽ đáp ứng. Nếu cuộc đời này đều cầu được ước thấy thì đâu có nhiều người khổ sở như vậy.

Nàng lắng nghe tiếng cầu khẩn rì rầm của một người đàn bà đi lễ, bà ta xin rất nhiều, xin tài lộc, xin may mắn, xin sức khỏe...

Phật chỉ giúp người ta thoát khỏi bể khổ, không phải là đem cho con người sự sung sướng. Nhưng quý dữ thì có, nó cho họ mọi thứ họ muốn, đòi lại nó muốn linh hồn của con người. Có lẽ vì quý dữ hiểu rõ khát vọng của loài người nên nó gần người hơn so với thần Phật, trong lòng ai cũng có sẵn một con quý.

- Nữ thí chủ xin dừng bước! –Vị hòa thượng già đột nhiên đi tới, chăm chú nhìn nàng một lát rồi chấp tay nói. –Con đường phía trước tuy đen tối nhưng không phải là tử lộ, chỉ cần thí chủ dừng tự mình rơi xuống vực, sau đêm đen trời sẽ lại sáng.

Nàng gật đầu.

- Đa tạ đại sư!

Người ta thường nói thâm tàng bất lộ, vị hòa thượng này không chừng chính là kiểu người như vậy. Cái cách ông ta cúi đầu cung kính trước nàng khiến nàng chợt có suy nghĩ ông ấy biết mình là ai. Ông ấy không nói gì rõ ràng, rất chung chung nhưng lại có vài phần sâu xa.

Nàng còn nhớ nhiều năm trước có một kẻ tự xưng là “bán thần tiên” có thể thấy trước tương lai tìm đến Hàn Băng cung. Mẫu phi vì tò mò nên cho gọi hắn vào hỏi chuyện. Nàng cũng không rõ hắn đã nói những gì mà mẫu phi vô cùng hài lòng, sai người thưởng hắn rất nhiều bạc. Nhưng khi nàng vừa xuất hiện thì hắn liền trợn trắng mắt, tay chân khua khoắng loạn xạ như lên đồng rồi luôn mồm nói nàng là yêu nghiệt, vì nàng mà thiên hạ sẽ đổi chủ. Cuối cùng “bán thần tiên” chẳng những không cầm được bạc về mà còn mất luôn cả cái mạng.

Đúng là nực cười, hắn xem được tương lai không biết ở nhà đã chuẩn bị sẵn quan tài cho chính mình chưa.

Tiêu Phàm bị lẫn trong đám người xem hội, cũng may mà tới ngã ba bọn họ tản ra các ngã nên hắn mới thoát được. Hắn loanh quanh tìm Tế Tuyết rồi vô tình thấy rất nhiều nam giới đang tập trung trước một tòa nhà lờ lợc đề biển Phấn Hương Lâu.

Chỗ này chắc chắn là kỹ viện, Tiêu Phàm cau mày khó chịu rồi tìm cách lách qua. Cánh cửa trên tầng hai vừa mở ra thì tiếng reo hò ầm ầm vang lên, tú bà cùng một cô gái rất xinh đẹp đứng trên đó. Cô gái liếc mắt đưa tình đầy điều luyện xuống đám đông, dường như ngay lập tức phát hiện ra Tiêu Phàm liền cố ý đá lông nheo với hắn.

Tiêu Phàm lạnh nhạt coi như không thấy, một người đứng cạnh nói vào tai hắn:

- Vị huynh đệ này, có phải đệ nhất hoa khôi vừa nhìn người không, thật có phúc nha! Tiếc là đêm đầu tiên của cô ấy người mua không nổi rồi. Giá khởi điểm năm nay còn cao hơn cả năm ngoái, những năm nghìn lượng.

Có biểu không hắn cũng chẳng thèm, đừng nói là còn phải bỏ ra năm nghìn lượng.

Người kia hình như không phát hiện ra thái độ bài xích của Tiêu Phàm nên tiếp tục huyền thuyên.

- Người thử nói xem, dân thường như chúng ta lấy đâu ra năm ngàn lượng chứ, cho dù ta bán cả nhà cửa vợ con cũng chẳng móc ra được số tiền ấy. Hầu hết mọi người ở đây đều xem cho vui thôi, dù sao hoa khôi đã định trước sẽ vào tay của một trong tứ công tử rồi.

Đến lúc này Tiêu Phàm mới mở miệng:

- Tứ công tử là ai?

- Người chắc là người nơi khác, tứ công tử nổi tiếng như vậy sao lại không biết chứ. Họ là bốn người thừa kế của bốn gia tộc giàu có nhất Lệ Châu. Năm nào họ cũng rủ nhau tham gia màn tranh giành mỹ nữ ở Phấn Hương Lâu. Lần trước người thắng cuộc là Tam công tử, hắn đã bỏ ra đến ba vạn lượng để mua đêm đầu của hoa khôi năm ngoái đấy.

Từ phía xa Tế Tuyết đã phát hiện thấy Tiêu Phàm, nàng muốn đi đến chỗ hắn thì đột nhiên bị chặn đường.

- Mỹ nhân, nàng là tiểu thư nhà nào thế?

Nam tử chặn đường nàng là một người tướng mạo sáng sủa, ăn mặc sang trọng nhưng ánh mắt lại mang theo vài phần tà khí khiến người ta khó ấn tượng tốt cho được.

- Tránh đường! –Tế Tuyết rất không khách khí đáp lời.

Người kia không ngờ nàng lại có thái độ này nên có chút kinh ngạc.

- Lão Tứ, người làm gì mà khiến tiểu mỹ nhân đây tức giận vậy?

Ba nam tử y phục hoa lệ cùng bước đến, vừa nhìn thấy dung nhan nàng thì ngây ngẩn cả người.

- Chà, ta lỡ lời rồi, phải là đại mỹ nhân chứ đâu phải tiểu mỹ nhân.

- Lão Tứ, người cũng thật tinh mắt, hèn chi người bỏ mặc hoa khôi Phấn Hương Lâu mà chạy ra đây.

- Haiz..., sao ở Lệ Châu có giai nhân nghiêng nước nghiêng thành thế này mà bây giờ chúng ta mới phát hiện, đúng là thiếu sót.

Tề Tuyết cảm thấy câu ngưi tầm ngưi mã tầm mã nên bổ sung thêm lang tầm lang. Bốn người này đích thực là tứ đại sắc lang, mặt mũi dễ nhìn nhưng ánh mắt quá mức không đứng đắn.

- Tránh đường! –Nàng tiếc chữ như vàng, chỉ nói đúng hai tiếng.

Thế nào là một cái cau mày cũng đẹp như tranh hôm nay tứ công tử quả nhiên đã được diện kiến.

- Đừng tức giận, ta chẳng qua chỉ muốn biết nàng là tiểu thư nhà ai, ngay ngày mai ta sẽ cho người tới quý phủ cầu hôn. –Nam tử chặn đường nàng thành thật nói.

Nhị công tử lập tức phản bác:

- Đây, ta là Nhị ca của ngưi đây, ta còn chưa thành thân ngưi đã muốn giành trước.

- Các ngưi đúng là không biết lớn nhỏ, ta là lão đại, nếu cầu hôn thì phải ta trước tiên.

- Lũ thấy sắc quên nghĩa này, lần trước ta giúp các ngưi thoát nạn, kẻ nào đã nói nếu gặp mỹ nhân nhất định sẽ không tranh với ta. Lần này nên để ta mới đúng. –Tam công tử lớn tiếng nói.

- Là ta thấy nàng trước!

Bốn người tranh cãi thu hút rất nhiều ánh mắt hiếu kì, rốt cục đám đông trước Phấn Hương Lâu cũng nhận ra tứ công tử đáng lí phải ngồi trên đài trả giá thì lại đang cãi cọ ở gần đây. Những kẻ tò mò ngay lập tức đổ xô đến.

Người ta nhìn đệ nhất hoa khôi rồi nhìn Tề Tuyết liền hiểu ra lí do. Một người xinh đẹp nhưng dong chi tục phấn, một người mỹ lệ nghiêng nước nghiêng thành lại mang theo vẻ thanh nhã tôn quý. Xem ra năm nay Phấn Hương Lâu sẽ thất thu rồi.

Tề Tuyết quả thật đã tức đến phát điên. Tiêu Phàm chết tiệt, nếu không phải hấn ép nàng ra đường thì nàng làm sao lại bị người ta nhìn chòng chọc như con khi thế này được. Tốt nhất là hấn chuẩn bị chết đi!

Tiêu Phàm cuối cùng cũng len qua được đám đông đến bên cạnh nàng, không nói không rằng nắm tay nàng bước đi.

- Đây, ngưi làm gì thế, mau bỏ tay nương tử của ta ra! –Tứ công tử chạy tới xằng giọng quát.

- Nói bậy, nàng là nương tử của ta! –Đại công tử lên tiếng.

- Hai ngưi tranh giành cái gì, đã nói sẽ nhường ta trước cơ mà! –Tam công tử không chịu kém cạnh.

Nhị công tử bực bội nói:

- Cái gì cũng nhường được, riêng vợ thì không thể.

Bốn người lại bắt đầu cãi nhau. Tiêu Phàm hết sức ôn hòa khuyên giải:

- Đa tạ bốn vị công tử có lòng ái mộ nương tử của tại hạ. Hiện giờ nàng đang mang thai, ở ngoài lâu không tốt cho sức khỏe, phu thê ta xin cáo từ trước. Dự tới ngày đầy tháng nhi tử ta nhất định mời các vị tới nhà.

Bốn người đồng thời im lặng, nguyên lai vị cô nương xinh đẹp này là hoa đã có chủ. Lúc trước còn tranh cãi nhau, bây giờ cả tứ công tử đều đồng lòng nhất trí dùng ánh mắt ghen tị oán ghét nhìn Tiêu Phàm.

Cảm thấy oán khí liên tục bắn về phía mình, Tiêu Phàm lắc đầu thở dài. Đúng là làm việc tốt mà không được báo đáp.

Ta đây là đang cứu các ngưi đó. Người ta là nữ nhi của Hoàng đế, các ngưi dám đến cửa cầu hôn sao. Hơn nữa nếu thật sự chọc đứa trẻ này tức giận thì ngày mai nhà các ngưi phải đi phương nào ăn xin còn chưa biết đâu.

Sau khi thoát khỏi đám đông phiền phức, Tiêu Phàm dắt Tề Tuyết đi dạo trên phố, lần này hấn nắm tay nàng rất chặt giống như sợ nàng lại đột nhiên biến mất.

Mùi cháo nấm thơm phức bay ra từ một quán ăn nhỏ bên đường khiến bụng Tiêu Phàm bắt đầu biểu tình râm rĩ. Hấn liền vào quán gọi hai bát cháo nóng. Trước khi ăn còn nhớ gấp quẩy thả vào bát Tề Tuyết.

- Ăn đi!

Nàng xúc một thìa đưa lên miệng, mùi vị không tệ. Hai người ngồi đối diện nhau, nàng nhìn hấn ăn một cách ngon lành rồi lại nhìn đĩa quẩy đang vui dần.

- Ngưi đối lăm à?

- Máy bữa gần đây ta đều ăn không được, không đói mới lạ.

Xem ra không chỉ có mình nàng chán ăn. Tế Tuyết đặt thìa xuống, đưa mắt quan sát xung quanh. Nếu đem so với cung điện của nàng thì cái quán nhỏ này chỉ có thể dùng hai chữ tồi tàn để miêu tả, nhưng cung điện lạnh lẽo còn nơi này thì ấm áp. Mùi cháo, mùi quẩy, tiếng chuyện trò rì rầm của những khách ăn hàng, mọi thứ đều rất đối bình dị nhưng không hiểu sao nàng lại thấy xúc động. Cuộc sống thế này rất đơn giản, không cần đề phòng người ta ám sát, không phải lo lắng bày mưu tính kế, tranh giành quyền lực. Liệu có một ngày nào đó nàng sẽ sống như thế không?

Tiêu Phàm lấy bát cháo của nàng về phía hắn, bắt đầu ăn nốt số cháo trong bát.

- Đó là đồ ăn thừa.

- Nàng chỉ ăn có ba thìa nhỏ đầu tính là thừa.

- Người ăn như nạn dân ấy mà còn rảnh đếm số thìa của ta ăn sao?

- Không đếm cũng biết, thói quen của nàng là cái gì không ngon tuyệt đối không ăn, ngon thì ăn nhiều nhất là ba thìa

Tế Tuyết hơi ngạc nhiên, nàng chưa từng nghĩ Tiêu Phàm lại để ý thói quen của nàng. Đôi môi không tự chủ mà gọi lên một nụ cười.

Ra khỏi quán ăn, hai người đi bộ một đoạn thì nàng đột nhiên đứng lại.

- Tiêu Phàm, ta đau chân, người công ta đi!

Hắn hí hóp mắt suy nghĩ, nàng rất ít khi chủ động gần gũi hắn, lần này tự nhiên lại muốn hắn công chắc chắn có quỷ kế. Tuy vậy hắn vẫn rất vui vẻ nhận lời.

Sau khi yên vị trên lưng hắn, nàng bắt đầu kêu hắn ghé vào hết chỗ nọ đến chỗ kia để mua đồ lặt vặt. Hắn không những phải công nàng còn đồng thời phải vác một bọc hàng hóa to bự, chẳng khác nào con lừa thồ hàng.

- Từ từ, vào kia đi, ta muốn mua cái đèn lồng. –Nàng dường như cố ý thử sức chịu đựng của hắn.

- Tế Tuyết, đề ngày mai mua tiếp có được không?

- Người kêu ca cái gì, đầu phải ta thích những thứ đó, là con người cần đấy chứ.

- Con? Con nào?

Nàng cười lạnh.

- Lúc này trước mặt bao nhiêu người người nói ta là nương tử đang mang thai của người, sao người quên nhanh thế? Hay là người nhiều con quá nên không nhớ nổi.

Tiêu Phàm phì cười, người này đúng là thù dai.

- Cười gì mà cười, người ở giữa đám đông hủy hoại danh tiết của ta, bắt người vất vả một chút còn chưa đáng là gì đâu.

Nếu hắn có mắt ở sau lưng nhất định sẽ thấy hai gò má nàng ửng hồng. Lúc đầu nàng chẳng qua chỉ muốn trả thù hắn, nhưng sau đấy mới phát hiện ra cảm giác ở trên lưng hắn thật tốt. Lưng hắn rất rộng, vừa ấm áp, vừa vững chắc khiến nàng vô cùng an tâm.

Nàng vui đầu vào vai hắn, nói nhỏ:

- Tiêu Phàm, sau này người sẽ ở cạnh ta mãi chứ?

Trong lòng hắn giống như có một chiếc lông chim chạm vào, nhẹ nhàng êm ái nhưng lại khiến hắn xúc động.

- Tại thiên nguyên tác tỵ dục điều, tại địa nguyên vị liên lý chi. Cho dù nàng đuổi đi ta cũng sẽ không đi, sẽ bám lấy nàng cả đời.

Tế Tuyết vô thức lộ ra nụ cười ngọt ngào. Ngày mai thế nào còn chưa biết, nhưng nàng tin hắn, tin rằng hắn nói được làm được, hắn sẽ không rời bỏ nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Một, tốt nhất là không gặp, không gặp sẽ không yêu

Gió lạnh thổi tà áo nhẹ bay, sầu vương cánh quạt

Hai, tốt nhất đừng quen biết, không quen chẳng tương tư

Ta giấu lòng thương nhớ bên gối, sớm nay còn vệt nước mắt thấm qua

Ba, tốt nhất không làm bạn, không bạn sẽ chẳng nợ nhau

Tiến đi dứt khoát cắt lìa, tránh một mối tơ vò khó thoát

Bốn, tốt nhất là không thương, không thương làm sao nhớ

Tình yêu đó dành cho người chỉ xin được chôn chặt trong kí ức

Năm, tốt nhất chưa từng yêu, không yêu sẽ chẳng chia tay

Cồng nặng nhà sâu hun hút, ta chỉ có thể đứng từ đây ngóng hoạ lâu tây

(Trích Tương tư thập giới)

Tháng ba năm Nguyên Phong thứ tư, Nhị hoàng tử Tế Ly dẫn theo năm vạn binh mã tấn công vùng tây nam do Lục hoàng tử Tế Khắc làm chủ. Bình Tây đại nguyên soái lại thân chinh dẫn sáu vạn quân tiến vào Thực Khâu, chính thức tuyên chiến với An Hoà Hầu.

Sở dĩ Tế Ly dám một lúc tấn công cả hai phía là vì hắn đã đạt được thoả thuận với Yên quốc, nếu hắn gặp nguy hiểm thì quân đội Yên quốc sẽ đến hỗ trợ. Sau khi hắn giành được đại nghiệp, từ nay về sau sẽ miễn cho Yên quốc cống nạp, còn lập công chúa Thái Bình –con gái thứ mười ba của Quốc chủ Yên quốc làm Hoàng hậu.

Tế Tuyết ban đầu còn lo ngại An Hoà Hầu có mưu đồ khác, nhưng khi thấy ông ta bùng bùng khí thế ra trận thì nàng chợt nhận ra mình quả thực đa tâm.

Ông ta là võ tướng, cả đời chỉ thích chiến trận, đối với ông ta mà nói kết thúc huy hoàng nhất của cuộc đời chính là da ngựa bọc thây nơi chiến trường. Cuộc sống an nhàn bao nhiêu năm nay đã khiến ông ta phát chán. An Hoà Hầu và Bình Tây đại nguyên soái lại vốn không ưa nhau, lần này có thể so tài trên chiến trường đều là ước nguyện của hai người họ.

Cuộc chiến ở Thực Khâu diễn ra liên tục một tháng bất phân thắng bại. Sau đó vì Bình Tây đại nguyên soái lợi dụng cơ hội chặt đứt đường tiếp tế lương thảo nên An Hoà Hầu buộc phải lui binh về Đồng Bình, tổn thất không nhỏ.

Tế Tuyết và Phương Thiệu Lăng cùng ngồi thưởng trà trong hoa viên, cách họ một quãng là hai nhạc công, nam tuấn tú, nữ xinh đẹp. Một người thổi sáo, một người gảy đàn, nhìn khung cảnh này không ai nghĩ rằng cách đó chỉ vài dặm đang diễn ra cuộc chiến vô cùng ác liệt.

- Người nói An Hoà Hầu có phải đang thất thế không? –Tế Tuyết nhàn nhã tựa người vào ghế, vẻ mặt bình thản như thể hết thảy đều không liên quan đến nàng.

Phương Thiệu Lăng khẽ liếc về cặp nam nữ đang chơi nhạc, mỉm cười.

- Hạ quan so với An Hoà Hầu chỉ là bậc hậu bối, không dám đàm luận nhiều, nhưng An Hoà Hầu hai mươi mấy năm trước có thể dùng năm vạn quân đánh bại mười vạn quân Yên quốc cũng đủ chứng tỏ ông ta không chỉ có hư danh.

Nàng im lặng, Phương Thiệu Lăng và nàng xem chừng có cùng nhận định. An Hoà Hầu chẳng qua chỉ đang bày ra một cái bẫy để dụ Bình Tây nguyên soái. Nếu con cá này cắn câu thì mồi này nhất định vô cùng giá trị, không những gây tổn thất nghiêm trọng cho Tế Ly mà còn bẽ gãy nhục khí quân lính của hắn.

Giữa tháng năm, khi Tế Ly và Tế Khắc vẫn đang tranh giành khu vực tây nam, một người cố thù, một người cố công thì Tế Ly bất ngờ lâm trọng bệnh phải trở về kinh thành chữa trị, việc chỉ huy tạm thời giao cho Võ tướng quân.

Tin tức truyền ra khắp nơi rằng Tế Ly bệnh rất nặng, dù đòi qua bao nhiêu thầy thuốc cũng không có kết quả, những loại dược thảo trân quý nhất đều đã dùng nhưng sức khoẻ hắn vẫn ngày một suy yếu.

Lòng quân nao núng, Tế Khắc dễ dàng đánh lui binh lực của Võ tướng quân, giành lại Phú Thành bị mất khi trước.

Điều này khiến Tế Tuyết không hài lòng cho lắm. Nàng muốn ám hại Tế Ly nhưng càng không muốn Tế Khắc được lợi, có điều lần này quả thực tính toán thiếu chu toàn.

Dù sao nàng cũng không cần vội, sau khi bại được Tế Ly rồi nàng sẽ dốc toàn lực đối phó với Tế Khắc. Trong ba người họ hắn là kẻ âm hiểm nhất, không những mưu mô còn sống rất quy củ, không ham mê rượu ngon mỹ nữ, hàng ngày cũng không có sở thích gì đặc biệt, muốn tìm điểm yếu của hắn thực không đơn giản.

Chiến trường Đồng Bình bất ngờ đảo chiều, nhưng kết quả cuối cùng cả Tế Tuyết và Phương Thiểu Lăng đều không ngờ đến, lưỡng bại câu thương. Quân đội do Bình Tây nguyên soái chỉ huy thất bại thảm hại, Bình Tây nguyên soái võ công cái thế, lấy một địch trăm nhưng cũng không tránh được bị vây bắt. Khi ông ta rút kiếm muốn tự vẫn thì An Hoà Hầu đột nhiên đề ra điều kiện. Hai người họ cùng giao đấu trên đỉnh Lư sơn, nếu Bình Tây nguyên soái thắng thì An Hoà Hầu sẽ tình nguyện giao cả Đồng Bình và Yên Trì cho ông ta. Ngược lại Bình Tây sẽ trở thành nô lệ của An Hoà Hầu.

Đúng là một ý tưởng điên rồ. Rõ ràng đã nắm phần thắng trong tay mà còn muốn cho đối phương cơ hội dè chết mình.

Không ai biết trên đỉnh Lư sơn đã xảy ra những gì. Sau ba ngày ba đêm thì Bình Tây nguyên soái cả người đầy thương tích xuống núi. Những người chứng kiến kể lại rằng ông ta giống như cái xác không hồn, bước đi vật vờ vô định.

An Hoà Hầu mất tích, sỡ dĩ nói vậy vì sống phải thấy người, chết phải thấy xác, nhưng dù đã quật từng gốc cây ngọn cỏ vẫn không tìm thấy An Hoà Hầu. Về phần Bình Tây nguyên soái cũng rất kì lạ. Ông ta trở về đại bản doanh rồi thì tự nhốt mình trong phòng nhiều ngày, cũng không nhắc một chữ nào về lời hứa trước đây của An Hoà Hầu.

Phương Thiểu Lăng nhanh chóng chớp thời cơ Bình Tây nguyên soái chưa đổi ý, lập tức dẫn quân trấn thủ ba vùng chiến sự. Hắn từ Phương đại nhân trở thành Phương tướng quân.

Bên trong căn phòng ảm áp, Tế Tuyết chán nản tự đánh cờ, nàng đang chờ tin tức của Thuý.

Phải nói rằng bản tính nàng trời sinh lạnh nhạt nhưng suy cho cùng vẫn có lòng hiếu kì, nàng rất tò mò rốt cục trên Lư sơn đã xảy ra chuyện gì. Mà Thuý đích thực là kẻ hóng chuyện giỏi nhất phương bắc. Sai hán đi lấy tin thì kiểu gì cũng dài gấp đôi thời gian sai người khác, nguyên nhân cơ bản là vì hán quá tận tâm với công việc, không những điều tra việc được giao mà ngay cả cơ hội nghe ngóng tin lẻ đường khác cũng không bỏ qua.

Mỗi lần hán báo cáo nếu tâm trạng nàng tốt sẽ bảo hán kể luôn thêm vài chuyện mà hán nghe được. Có những lúc Tế Tuyết thật sự bội phục khả năng ngòi lê đôi mách của Thuý, từ những chuyện bé con con như là ông Nhất ở thôn Đông đi kỹ viện bị bà vợ chém cho hai nhát, suýt thì què chân đến những chuyện to tát như tứ vị công tử nổi tiếng nhất Lệ Châu vì một nữ nhân đã có chồng mà xích mích với nhau khiến cho thị trường buôn bán một phen náo loạn hán đều có thể kể vanh vách.

Có người đẩy cửa bước vào, Tế Tuyết hào hứng nhìn qua, nàng cứ nghĩ là Thuý tới.

Hoá ra là một đứa bé gái chừng bảy, tám tuổi, gương mặt không tính là xinh xắn nhưng đôi mắt vô cùng lạnh lợi.

- Ngươi là ai? –Nàng ngạc nhiên thốt lên, ở ngoài nhiều thủ vệ như vậy làm sao lại để một đứa bé ra vào tự nhiên thế chứ.

- Có người nhờ ta chuyển thứ này cho vương gia. –Đứa trẻ ngọt ngào nói, sau đó đặt một bọc nhỏ hình hộp vuông lên bàn rồi ra ngoài, đóng cửa lại cẩn thận.

Tế Tuyết đứng im một lúc, không tránh khỏi chút ngỡ ngàng, đứa trẻ này chỉ nhìn qua cũng biết lai lịch không tầm thường. Nó có thể vượt qua hai tầng bảo vệ của Ngũ tinh và Lục y để vào đây ... Nếu nó là kẻ thù thì vừa rồi nàng quả thực đã xuống châu Diêm vương rồi.

Từ Y đẩy cửa bước vào, vẻ mặt căng thẳng khi nhìn thấy Tế Tuyết vẫn bình an vô sự thì mới thở ra một hơi nhẹ nhõm.

- Có chuyện gì?

- Bên ngoài đột nhiên có rất nhiều kẻ áo đen xâm nhập, bọn thuộc hạ tán ra truy đuổi, được nửa chừng thì thuộc hạ nghi ngờ chúng dùng kế điệu hổ ly sơn nên vội quay về.

Nàng lại gần chiếc bàn, cầm lên cái bọc mà đứa bé để lại.

- Ngươi suy đoán không sai, nhân lúc các người đi có một đứa trẻ đã vào đây gửi đồ cho ta.

Sắc mặt Từ Y khẽ biến, hán cúi đầu nói:

- Thuộc hạ vô năng, xin vương gia trách tội.

- Bỏ đi! –Tế Tuyết thật sự không quen được cái kiểu thái độ thất thường của Từ Y, khi thì hán e dè như nô tài, khi thì bá đạo chẳng kiêng nể gì, không phải chỉ có nữ nhân mới sáng nắng chiều mưa sao? Năm bắt tâm lý Từ Y đúng là một việc tốn công sức.

Nàng từ tốn coi cái bọc ra, một chiếc hộp gỗ tinh xảo toả hương thơm nhẹ, bên trong hộp lót vải nhung đỏ thẫm, lại thêm một lớp lụa vàng bọc quanh, ánh sáng xanh nhạt phát ra phía sau lớp vải khiến nàng đoán rằng thứ này có lẽ là một khối ngọc.

Còn hơn cả những gì nàng tưởng tượng. Khối ngọc xanh hình hộp tuyệt mỹ, bên trên là bốn con rồng tinh xảo chạm đầu vào một viên ngọc, quan sát kĩ sẽ phát hiện ra mỗi con mắt rồng là một viên lưu ly màu hồng tuyệt đẹp, từng chi tiết từ vẩy rồng đến vuốt rồng đều sống động như thật, nhất định phải do thợ điêu khắc bậc thầy làm ra. Ngay cả trong bóng tối, ánh sáng toả ra từ khối ngọc cũng có thể soi sáng căn phòng, chất ngọc quý giá như vậy nhiều năm nay Tế Tuyết chưa từng thấy.

Tay nàng hơi run lên, vật này nàng chỉ mới được đọc mô tả trong sách, còn chưa từng nhìn thấy, có lẽ nào là đồ giả?

Bên dưới khối ngọc là bốn chữ “Thiên quốc trường tồn”.

Hình dạng này, thủ công này, chất ngọc này... tất cả đều ăn khớp với những gì nàng đọc được.

Tể Tuyệt kinh ngạc không thốt nên lời, không thể nhắm mắt được, đúng là nó. Ngọc tỷ truyền quốc đã mất tích hơn một nghìn năm.

Hàng nghìn năm về trước toàn bộ Diệm, Thương, Yên và cả những vùng thảo nguyên của các tộc người thiểu số đều thuộc một quốc gia hùng cường gọi là Thiên quốc. Lãnh thổ Thiên quốc trải rộng khắp nơi, tương tự không có điểm kết thúc. Vị vua đầu tiên của Thiên quốc tự xưng mình là người nhà trời cử xuống để cai quản nhân gian, để chế ông ta thiết lập đã duy trì hàng nghìn năm.

Truyền thuyết về Bất tử thành cũng bắt nguồn từ đây. Sử sách thời ấy ghi chép rằng Hoàng đế đầu tiên của Thiên quốc do mang trong mình dòng máu của thánh thần nên ông ta không bao giờ chết, cũng không bao giờ già đi. Tuy nhiên sau nhiều năm trị vì Hoàng đế đã mệt mỏi, ông quyết định nhường ngôi cho con trai và ẩn mình tại một toà thành bí mật gọi là Bất tử thành. Người ta đồn đại bên trong Bất tử thành trồng đầy những kì trân dị thảo của Thiên giới, có những loài thần thú như long lân quy phụng. Các con của Hoàng đế khi nào chán cuộc sống tầm thường bên ngoài đều đến Bất tử thành, ăn thuốc tiên rồi trở thành người bất tử, họ không những có được tuổi xuân vĩnh viễn mà còn có sức mạnh vô song. Ngay cả khi Thiên quốc không còn người ta vẫn tin rằng Bất tử thành vẫn còn tồn tại, ai tìm được nó nhất định sẽ trường sinh bất tử.

Cho dù có một lịch sử huy hoàng cùng sức mạnh không lồ thì Thiên quốc vẫn cứ suy vong, thậm chí kết cục của nó còn vô cùng mơ hồ, mang đầy màu sắc thần thoại.

Hầu hết các sách đều ghi rằng do hoàng tộc Thiên quốc làm trái mệnh trời, cố tình kéo dài sinh mệnh của mình khiến thần linh phẫn nộ, chỉ trong một đêm trời giáng tai hoạ, khắp nơi quái vật xuất hiện, giết chóc phá hoại khiến Thiên quốc diệt vong.

Thiên quốc từ đó chia năm xẻ bảy, phân thành nhiều nước khác nhau. Quân chủ nước nào cũng nhận mình là dòng dõi Thiên tộc rồi xưng Hoàng đế, cứ thế đã hơn một nghìn năm. Ngọc tỷ truyền quốc cũng bị lẫn lộn trong từng ấy thời gian, người nào có nó mới có thể danh chính ngôn thuận xưng mình là người kế thừa Thiên đế, nhất thống thiên hạ.

Thứ mà hàng trăm vị hoàng đế thèm khát truy tìm hiện giờ đang ở ngay trong tay nàng, thậm chí nàng còn chẳng tốn lấy một giọt mồ hôi cũng có được.

Là ai? Rốt cục là ai đã gửi nó cho nàng, người ấy có mục đích gì?

Hiện giờ Yên quốc đã thần phục Diệm quốc, những nước khác nếu so sánh với Diệm quốc thì dù về quân sự hay kinh tế đều không bằng, chỉ còn các bộ tộc ở thảo nguyên.

Nhất thống thiên hạ, xây dựng nên một đế chế hùng cường như Thiên quốc năm xưa là điều hoàn toàn có thể.

Viễn cảnh đỉnh cao quyền lực bày ra trước mắt khiến Tế Tuyệt không khỏi ngỡ ngàng. Nếu nàng là nam nhân, nếu nàng có chí lớn định thiên lập địa, thứ này nhất định sẽ là bảo vật trân quý không gì sánh được, đáng tiếc nàng phúc bạc phận mỏng, hơn nữa nàng đối với quyền lực cũng chẳng có nhiều hứng thú.

Thi thể của An Hoà Hầu được tìm thấy ở một thôn nhỏ cách chân núi Lư sơn không xa. Vài người dân thôn ra sông múc nước đã vớt được thi thể của ông ta. Con sông nhỏ này bắt nguồn từ một vực sâu ở Lư sơn, có lẽ An Hoà Hầu bị ngã xuống vực nên mới không ai phát hiện.

Lễ tang của An Hoà Hầu được tổ chức tương đối đơn giản, vì gia quyến của ông ta đều đã chết trong một trận đại dịch nhiều năm trước nên không có người thân thích. Tế Tuyệt cố công lắm mới tìm được một người cháu trai họ hàng xa đến mức bán đại bác cũng không tới của An Hoà Hầu đứng ra làm lễ.

Nàng cẩn thận theo đưa quan tài ra tận huyết mộ đã đào sẵn.

Đúng vào lúc hạ huyết thì Bình Tây nguyên soái từ đâu xuất hiện giữ lấy quan tài. Ông ta cả người bụi bặm, mái tóc hơi rối, đôi mắt vẫn lên những tia máu đỏ, cho dù vẻ ngoài tiêu sái vẫn không che giấu được dung nhan anh tuấn.

Diệm quốc hai mươi mấy năm về trước có hai vị công tử xuất thân danh gia vọng tộc là bạn thuở thiếu thời, lại cùng nhau theo đuổi binh nghiệp. Một người là Diệp Văn Huyền, sau này trở thành An Hoà Hầu, người còn lại là Bình Tây nguyên soái Lý Viễn.

Hai người họ cùng nhau vào sinh ra tử trên chiến trường, tình cảm thân thiết như huynh đệ ruột thịt.

Nhưng sự đời khó đoán. Năm Minh Đạo thứ tám, Quận chúa Bạch Uyển đem lòng ái mộ An Hoà Hầu nên đã xin Vũ Tuyên Đế ban thánh chỉ tứ hôn. Bạch gia và Lý gia từ lâu vốn có hôn ước, tuy không nói rõ là của Quận chúa Bạch Uyển và Lý Viễn nhưng trong số con cái của công chúa Ngọc Hương chỉ có Bạch Uyển tuổi tác tương xứng với Lý Viễn, hơn nữa đôi trẻ đều đã qua lại với nhau một thời gian dài, nay Bạch Uyển đề ra yêu cầu này đúng là đã đem mặt mũi Lý gia đi quét rác.

Tuy rằng An Hoà Hầu đã khéo léo từ chối hôn sự khi Vũ Tuyên Đế thăm dò nhưng quan hệ giữa hai vị đứng tướng cũng không còn như xưa, nếu không muốn nói là trở mặt thành thù.

- Mờ ra, mờ quan tài ra! - Lý Viễn hét lên. - Hắn không thể chết được, ta không tin, chắc chắn các người lừa ta.

Vài vị tướng dưới trướng An Hoà Hầu tức giận muốn xông lên đều bị Tề Tuyết cho người ngăn cản.

Nàng đã tới Lư sơn, trên đó có rất nhiều chỗ cây cối bị tan nát thành mảnh vụn, xác một vài loài thú rừng cũng trong tình trạng tương tự như những người bị Tiêu Phàm giết ở Mai Hồng Viện. Nếu nàng không lầm thì An Hoà Hầu hẳn đã sử dụng Hồng huyết thủy.

Vào thời điểm An Hoà Hầu và Bình Tây nguyên soái giao đầu, rõ ràng Bình Tây nguyên soái đang ở thế yếu, là một bại tướng sức cùng lực kiệt. An Hoà Hầu không những hơn về thể lực mà còn có Hồng huyết thủy trợ giúp, ông ta không có lý gì lại thua trận, cho nên chỉ có một khả năng là An Hoà Hầu cố tình tha cho Bình Tây nguyên soái.

Bí ẩn duy nhất lúc này là vì sao An Hoà Hầu lại rơi xuống vực, Bình Tây nguyên soái đầu có hận ông ta đến mấy cũng không phải loại tiểu nhân lấy oán báo ân.

Không có ai ngăn cản nên Lý Viễn tự mình chặt đứt dây thừng quấn quanh quan tài rồi mở nắp.

Bên trong, thi thể của An Hoà Hầu đang trong giai đoạn phân huỷ, ngay cả mặt mũi cũng không rõ. Lý Viễn ngây ngốc nhìn chăm chú vào cái xác ấy một lúc lâu, sau đó ông ta bỗng nhiên đưa tay cởi áo của người chết.

- Không được mạo phạm Hầu gia! –Rất nhiều tướng sĩ đồng thanh hét lên.

Trên ngực xác chết, ngay vị trí trái tim, vết sẹo hình chữ thập vẫn vô cùng rõ ràng. Lý Viễn sau khi nhìn thấy vết sẹo ấy thì chết lặng người, miệng luôn lầm bầm: “Không thể nào, hẳn làm sao lại chết được, hẳn mưu mẹo quý kẻ, lúc nào cũng khinh bạc ta, hẳn sao có thể chết trước ta được.”

Tề Tuyết đến lúc này mới lên tiếng:

- Nguyên soái, người đã chết rồi hận thù cũng nên chấm dứt đi thôi, xin nguyên soái buông tay để Hầu gia được yên nghỉ.

Lý Viễn không trả lời, ánh mắt đờ đẫn không chút sinh khí. Ông ta dường như chẳng để tâm đến bất kì thứ gì ngoài thi thể của An Hoà Hầu.

Trước đây Tề Tuyết chỉ từng gặp thoáng qua Lý Viễn ở kinh thành, nàng cũng nghe nói rằng ông ta không có thể thiếp, nhiều năm nay vẫn sống một mình.

Màn sương mù bao quanh cái chết của An Hoà Hầu hình như ngày càng dày đặc, lúc trước nàng chỉ chưa đoán ra vì sao ông ta lại rơi xuống vực, bây giờ thì ngay cả mối quan hệ giữa An Hoà Hầu và Lý nguyên soái có vẻ cũng không đơn giản như những gì nàng biết.

Lý Viễn chợt ngẩng đầu lên nhìn Tề Tuyết, vẻ điên loạn khi này đã tan biến, ông ta bình thản nói:

- Ta muốn hợp táng cùng hắn.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn Lý Viễn, không ai hiểu rốt cục ông ta muốn gì.

Tề Tuyết hơi cup mi mắt xuống, suy nghĩ một lát rồi gật đầu.

- Được!

Ngay sau đó, trước mặt những người đưa tang, Bình Tây nguyên soái Lý Viễn tự đoạn kinh mạch mà chết.

Theo đúng nguyện vọng của ông ta, Tề Tuyết cho chôn cất hai người họ cùng một mộ.

Nàng không biết trên đời này có bao nhiêu người bạn muốn đồng sinh cộng tử với nhau, nhưng đây không phải lần đầu tiên nàng nhìn thấy cảnh này.

Năm đó ở Lệ Châu, khi Chu Kính Chi lao mình xuống dòng sông Lệ, nàng nghĩ hẳn thật sự đã muốn chết cùng Thu Thuý. Lí do duy nhất hắn còn sống có lẽ là vì đứa con của hai người họ.

Người ấy không còn, đau đớn đến mức không muốn sống, tuyệt vọng tới tột cùng, đó là cảm tình giữa bằng hữu sao?

Nếu là nàng, nàng sẽ chỉ chết cùng người nàng yêu.

Giữa Lý Viễn và Diệp Văn Huyền... khúc mắc của hai người họ có lẽ không đơn giản chỉ vì một người phụ nữ.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Hồ vang dẫn khúc phù vân, độ kiếm thiên hạ, bạch y nhiễm sương hoa

Khi xưa say đắm sắc hoa nồng, trong khoảnh khắc ấy hồng nhan đắm lệ chu sa

Còn nhớ ca khúc sáng yên hoa trong mộng, tựa vai ai mà lòng vương vấn

Hoàng Hạc lâu trống trải tiêu điều, giữa vùng trời xa lạ

Tóc xanh đã sớm bạc màu

(trích Chu sa lệ)

Phương Thiếu Lăng trở về doanh trại ở Thực Khâu còn mang theo bên mình một nữ nhân xinh đẹp tên gọi Đoan Mộc Liên. Những người trong quân doanh đều nói Phương Thiếu Lăng hết mực sủng ái nữ nhân này, để cho cô ta tự do ra vào cả những nơi trọng yếu.

Đoan Mộc Lỗi, đệ đệ của Đoan Mộc Liên hiện đang lưu lại Lệ Châu cùng Tế Tuyết. Hắn ngày ngày dạy Tế Tuyết thổi sáo, chuyện phiếm, rất được nàng yêu thích. Khắp nơi người ta đều đồn rằng tỷ đệ nhà Đoan Mộc gặp thời, cùng một lúc được cả đại tướng và vương gia sủng ái.

Từ Y đối với Đoan Mộc Lỗi vô cùng chú ý, về chuyện này hắn cũng không giải thích được là tại sao. Hắn chỉ thấy tên nhạc sư ẻo lả kia ngoài bộ mặt có chút giống với Diệp sư huynh của Tế Tuyết ra thì chẳng còn điểm gì coi được.

- Vương gia mới học một thời gian ngắn mà đã tiến bộ tới mức này thật sự là có tài năng thiên bẩm đối với âm luật. —Đoan Mộc Lỗi không tiếc lời khen ngợi.

Tế Tuyết vui vẻ đáp lại:

- Thầy giỏi mới có trò giỏi, đều là do Đoan Mộc công tử có phương pháp dạy tốt. À, tiết trời gần đây nóng thật đấy, bảo nhà bếp làm thêm chè sen giải nhiệt cho công tử. —Nàng dẫn dò a hoàn bên cạnh.

Từ Y đứng một bên, càng nhìn càng ngứa mắt. Cái quỷ gì vậy? Hắn đi theo nàng lâu như thế nàng còn chưa từng để tâm xem mùa hè nóng bức thì nên cho hắn ăn chè sen, tên nhạc công tử trên trời rơi xuống kia sao lại có đãi ngộ cao như vậy.

Đợi đến lúc chỉ có một mình Tế Tuyết, Từ Y mới thẳng thắn hỏi nàng:

- Vương gia, tỷ đệ nhà Đoan Mộc rõ ràng có vấn đề, vương gia thật sự không nghi ngờ gì bọn họ sao?

Trực giác của Từ Y mách bảo rằng tỷ đệ nhà Đoan Mộc không bình thường, hắn nghi ngờ hai người đó là nội gián.

Mặc dù hắn hiện giờ chưa có bằng chứng trong tay, cũng không phát hiện điều gì bất thường nhưng rõ ràng hai kẻ này không phải chỉ là nhạc công như chúng nói. Đoan Mộc Liên nghe đồn khá giống với vị hôn thê đã qua đời từ thuở thiếu niên của Phương Thiếu Lăng, còn Đoan Mộc Lỗi lại hao hao như Diệp Lương, vì sao có thể trùng hợp đến thế? Đây chắc chắn là âm mưu của kẻ địch.

- Từ Y, có một số việc ngươi chỉ cần đứng nhìn là được, biết quá nhiều đôi khi lại là một gánh nặng.

Nhân lúc Bình Tây nguyên soái mới qua đời, Tế Ly còn đang lâm trọng bệnh, Phương Thiếu Lăng dẫn quân tấn công vùng đông nam. Trong lúc hai bên giao chiến quyết liệt, Tế Khắc lại bí mật chiếm Yên Trì, gây cho phe Tế Tuyết tổn thất không nhỏ.

Yên Trì bị công phá rất dễ dàng, quân địch gần như đã biết trước tất cả điểm bố trí quân trọng yếu. Chúng cho người đốt kho lương, lợi dụng cơ hội đánh vào những nơi quân lính mỏng, tiến vào một lượng lớn rồi thi hành chính sách nội ứng ngoại hợp khiến Yên Trì nhanh chóng thất thủ.

Cả Tế Tuyết và Phương Thiếu Lăng đều thống nhất rằng trong quân có nội gián nhưng không ai đã động đến tỷ đệ nhà Đoan Mộc, điểm này làm Từ Y rất bất mãn.

Những lời Tế Tuyết nói khi trước khiến Từ Y cho rằng nàng có lẽ đã đoán ra chân tướng, nhưng hắn càng không hiểu vì sao nàng còn giữ Đoan Mộc Lỗi bên cạnh mình.

Tâm trạng không tốt thì cư xử cũng không tốt, thời gian này Từ Y đặc biệt khó chịu, mọi người trong Lục y đều tận tình tránh xa hắn hết mức có thể, kéo nhờ đâu chọc giận hắn thì kết quả khéo còn tệ hơn Thanh Y năm đó.

Bây giờ không ai là không biết Từ Y đối đầu với Đoan Mộc Lỗi, hễ hai bên gặp nhau là Từ Y giờ ngay bộ mặt bùng bùng sát khí, ánh mắt sắc như dao, nếu dùng ánh mắt mà giết được người thì chắc Đoan Mộc Lỗi đã chết đến mấy trăm lần. Còn Đoan Mộc Lỗi ngày thường vẫn ra vẻ một bộ thư sinh hiền lành ít nói, hễ bắt gặp cái trừng mắt của Từ Y thì hắn đều hoảng sợ nấp sau lưng Tế Tuyết, nhìn vào thế nào cũng giống như con thỏ nhỏ bị con rắn đe dọa.

Giữa tháng bảy, hai thanh tri quan trọng của tây nam đều bị Phương Thiếu Lăng thành công chiếm được. Quân đội của Tế Khắc đang đóng ở Yên Trì phải vội vã rút về tây nam yểm trợ cho những khu vực đang bị tấn công.

Sự tình đột nhiên biến hoá khiến cho Tế Khắc trở tay không kịp, tổn thất nghiêm trọng.

Ngay sau đó Đoàn Mộc Liên và Đoàn Mộc Lỗi đều bị bắt giam, tới lúc này Từ Y mới hiểu tất cả đều là màn kịch do Tế Tuyết và Phương Thiểu Lăng đồng diễn. Từ đầu bọn họ đã biết tỷ lệ nhà Đoàn Mộc là nội gián, sủng ái là giả, tung hoành mù mới là thật.

Việc Yên Trì bị mất vốn nằm trong tính toán của Tế Tuyết, đem vùng Yên Trì làm mồi nhử cho Tế Khắc, khiến hấn tưởng mỹ nhân kế của mình đã thành công, thực tế sau đó mọi tin tức hấn có được đều là giả.

Diễn biến trên chiến trường đang vô cùng có lợi cho Tế Tuyết. Hiện giờ Tế Ly đã như ngọn đèn cạn dầu, không sống nổi mấy ngày nữa. Tế Khắc tuy lòng dạ nham hiểm, quỷ kế đa mưu nhưng Phương Thiểu Lăng cũng không hề thua kém. Hai người đó đích thực là kỳ phùng địch thủ.

Thấm thoát đã vào tháng tám, cuối hè nên hoa sen trong hồ cũng vãn dần. Tế Tuyết thời kỳ này định cư hoàn toàn ở Lệ Châu, những ngày trời đẹp nàng thường ngồi thuyền nhỏ dạo chơi ngoài hồ. Thuyền chỉ ngồi được hai người nên Từ Y đương nhiên phải đóng vai chèo thuyền.

- Thuộc hạ nghe nói Phương đại nhân dụng binh như thần, hiện giờ đâu đâu trong quân đội cũng ca ngợi. Nhiều tướng sĩ đều thề chết trung thành với Phương đại nhân, có lẽ vương gia nên ra chiến trường một lần xem! – Từ Y làm như vô tình nhắc nhở.

Bề tôi công cao át chủ là việc rất nguy hiểm. Nếu người ta chỉ biết đến Phương Thiểu Lăng mà quên Tế Tuyết thì sau này sẽ bắt lợi cho nàng. Hơn nữa nàng không bước chân tới vùng chiến sự, chỉ an nhàn ở Lệ Châu ắt sẽ có lời ra tiếng vào rằng nàng chỉ biết hưởng thụ, hoàn toàn không cùng binh lính vào sinh ra tử như Phương Thiểu Lăng, sau này sẽ khiến lòng người không phục.

Tế Tuyết khoan khoái hít căng lồng ngực mùi hương hoa sen, ít ngày nữa hoa sẽ tàn hết, phải đợi sang tận năm sau mới có thể thấy, mà nàng chưa chắc đã đợi được.

- Từ Y, không cần bận tâm về Phương Thiểu Lăng. Hấn thích diễn kịch ta sẽ diễn cùng hấn. Trên đời này làm gì có thứ cho không, muốn thì phải bỏ công sức ra giành giật. Chiến trường vốn là sân khấu của hấn, cứ để hấn tung hoành đi.

Từ Y khó hiểu nhìn nàng, trước đây hấn còn có thể đoán được vài phần tâm tư của nàng. Hiện giờ nàng giống như màn sương mù mỏng manh, rõ ràng ở rất gần nhưng lại chạm không tới, mà hấn cũng không rõ đằng sau màn sương ấy cất chứa những gì.

Đôi khi hấn có một loại ảo giác rằng nàng sắp tan biến, chỉ cần hấn lơ đãng một chút thôi thì khi mở mắt ra sẽ không thấy nàng nữa. Hấn không biết nỗi lo sợ vô cơ đó đến từ đâu, có thể là từ căn bệnh kì lạ của nàng, cũng có thể từ sự trống rỗng trong đôi mắt nàng.

Ánh mắt ấy khiến hấn nghĩ đến những người đang đón chờ cái chết, không hi vọng ái ố, không mong chờ hy vọng, chỉ phảng phất nỗi cô đơn, đau đớn đến xé lòng.

Phương Thiểu Lăng đột ngột quay về Lệ Châu gặp Tế Tuyết, khi hấn xuất hiện trước mặt nàng thì áo giáp đã thay thành một thân gấm lam, ôn nhu nho nhã, nhìn thế nào cũng không ra một dũng tướng trên sa trường.

Tế Tuyết đối với Phương Thiểu Lăng từ trước tới giờ vẫn giữ thái độ không gần cũng không xa. Nàng cảm thấy người này càng tránh thân cận với hấn thì càng tốt, lòng dạ hấn quá sâu, nàng đâu không biết.

- Phương tướng quân gấp rút trở về gặp ta như vậy hấn có chuyện quan trọng, chiến trường đang lúc nước sôi lửa bỏng, người là tướng quân không nên rời đi quá lâu!

Lời này nghe thật giống như đuổi khách.

Phương Thiểu Lăng vẫn giữ vẻ mặt ôn hoà, mỉm cười nói:

- Ngày mai là Trung thu, vương gia lẽ nào đã quên.

Tế Tuyết ngờ ngác một chút, nàng hoàn toàn quên mất chuyện này. Kể từ ngày mẫu phi mất nàng không bao giờ nhắc đến việc tổ chức trung thu hay tiệc đón năm mới nữa, mọi người xung quanh cũng không ai đề động tới vì sợ khơi lại nỗi đau trong lòng nàng.

Phương Thiểu Lăng cố công vượt ngàn dặm xa xôi từ tây nam về đây lẽ nào vì muốn đón tết trung thu với nàng?

Cho dù đang là lúc chiến sự căng thẳng thì Lệ Châu vẫn nhộn nhịp như thường. Người người tấp nập dạo phố chơi hội, đèn lồng rực rỡ đủ kiểu tràn ngập khắp nơi. Tế Tuyết đi dạo cùng Phương Thiểu Lăng, hai người một thân y phục sang trọng, dung mạo kinh diễm khiến người đi đường không khỏi chú ý.

Một đám trẻ con nối đuôi nhau chạy ào qua va vào Tế Tuyết làm nàng ngã về phía sau, chạm vào một lồng ngực vững chãi.

Hương bạc hà mát rượi phả vào vành tai nàng.

- Công tử không sao chứ? – Phương Thiểu Lăng nhẹ nhàng lên tiếng.

Tế Tuyết hơi mất tự nhiên vội cách xa hấn.

- Không sao!

Người càng lúc càng đông, con đường rộng lớn bắt đầu trở nên chật chội, tình cảnh này khiến Tế Tuyết chợt nhớ đến mùa xuân ở Lệ Châu mấy năm trước, nàng cùng Tiêu Phàm bị lạc mất nhau.

Bàn tay to lớn nắm lấy tay nàng, Tế Tuyết giật mình nhìn sang, lại thấy Phương Thiệu Lăng đang chăm chú quan sát nàng, đôi mắt sâu thẳm như muốn hút cả linh hồn nàng vào trong đó. Hắn hơi cười, ra vẻ thản nhiên nói:

- Như thế này sẽ không bị lạc.
- Ta không phải trẻ con, sao lạc được chứ. –Nàng lạnh lùng đáp trả, muốn rút tay ra nhưng không ngờ hắn lại nắm càng chặt.
- Cẩn tắc vô áy náy, chỗ này đông người, đường đi lại khó nhớ, không cẩn thận sẽ không về được.

Nàng bướng bỉnh nói:

- Tự ta cũng có thể tìm được đường về.

Phương Thiệu Lăng vẫn giữ vẻ mặt tươi cười.

- Được rồi, là ta sợ lạc đường, không tìm được đường về, công tử lẽ nào thấy khó không giúp?

Tế Tuyết bực mình cố chen về đằng trước, nhưng không những không len được còn bị đẩy lùi về sau, Phương Thiệu Lăng phải đưa tay ra đỡ nàng.

Hai người cứ thế dính sát vào nhau, Tế Tuyết không thoải mái cũng không có cách nào, ai bảo nhiều người như vậy, nàng muốn tránh xa hắn cũng không được.

Giữa đám đông, nàng cảm thấy hình như có người dõi theo mình. Bản thân vô thức quay đầu lại tìm kiếm ánh mắt của người đó, nàng không biết có phải mình bị ảo giác hay không, rõ ràng có đến cả trăm người chen chúc nhau nhưng nàng ngay lập tức đã chú ý đến một người đeo mặt nạ phía xa, trực giác mách bảo nàng rằng người đó đang nhìn nàng.

Hắn là ai?

Người người xô đẩy nhau chắn đi tầm mắt của Tế Tuyết, khi nàng định thần lại thì người đeo mặt nạ đã biến mất.

- Công tử nhìn gì vậy? –Phương Thiệu Lăng chú ý đến vẻ bất thường của nàng.
- Hình như có người theo dõi ta.

Hắn nghi hoặc quan sát đám đông.

- Kẻ đó trông thế nào?
- Ta không rõ lắm, hắn đứng khá xa, lại đeo mặt nạ.
- Vậy làm sao công tử dám chắc hắn theo dõi công tử?

Tế Tuyết mơ hồ lắc đầu, nàng cũng không rõ vì sao lại khẳng định là người đó, chỉ là trực giác mách bảo nàng như vậy.

Đầu óc nàng cứ quanh quẩn suy nghĩ về kẻ đeo mặt nạ kia, cuối cùng khi tinh táo lại đã phát hiện ra mình đang đứng trước cổng chùa Báo Ân.

Phương Thiệu Lăng đối với mấy chuyện thần phật có lẽ là nửa tin nửa ngờ, nàng chỉ thấy hắn cau mày quan sát bức tượng phật bà nghìn mắt nghìn tay, trán hơi nhăn lại.

Tế Tuyết cũng chẳng muốn hỏi, tự mình tách khỏi hắn. Giữa những người đi chùa ngày lễ nàng nhận ra thấp thoáng bóng dáng của người đeo mặt nạ.

Nàng không tự chủ được đuổi theo hắn, nhưng người đó lại một lần nữa mất tích trước mắt nàng.

Vị hoà thượng già thấy Tế Tuyết nhìn ngó xung quanh thì lên tiếng hỏi nàng:

- Thích chủ đang tìm người?

Tế Tuyết chán nản gật đầu.

- Phải, nhưng ta tìm không thấy, hắn có tình trốn ta.

Hoà thượng hơi mỉm cười.

- A di đà phật, chư pháp do nhân duyên nhi khởi. (câu này đại ý là mọi sự đều do nhân duyên mà có)

Nói xong, ông ta cúi đầu chào rồi quay người bước đi.

Phương Thiếu Lăng tới gần Tế Tuyết, đôi mắt sâu thẳm nhìn theo bóng dáng vị hoà thượng.

Trên đường trở về, Tế Tuyết luôn có cảm giác có người lạ đi theo mình nhưng Phương Thiếu Lăng một mực khẳng định rằng hắn không phát hiện điểm gì bất thường.

Nàng cau mày hỏi hắn:

- Người thật sự không phát hiện ra?

- Đúng vậy.

Tế Tuyết nhếch môi, nửa cười nửa không.

- Nói dối cũng thật giỏi

Đúng là một buổi tối mệt mỏi, tâm trạng không tốt nên thái độ khó mà vui vẻ cho được. Nàng rất muốn yên tĩnh một mình nhưng lại không thể tránh việc dùng cơm với Phương Thiếu Lăng. Hắn vận dấm xoa xoa vào ăn một bữa cơm trung thu cùng nàng, nếu nàng đột nhiên bỏ đi thì quá là không nể mặt hắn.

Một bàn đầy đồ ăn ngon, có điều cả Tế Tuyết và Phương Thiếu Lăng đều chỉ gấp vài đũa lấy lệ.

- Vương gia không hợp khẩu vị? –Phương Thiếu Lăng đột nhiên lên tiếng.

- Đi bộ hơi nhiều nên ta thấy mệt, không muốn ăn. –Nàng thành thực nói, chẳng hỏi đâu mà đi đoán xem hắn có ý gì.

Hàng mi dày rậm rủ xuống che đi vẻ sắc bén trong đôi mắt hắn. Khoé môi hắn hơi cong lên tạo thành một nụ cười giễu cợt.

- Vậy hạ quan không làm phiền vương gia nữa, hạ quan xin cáo lui.

Tế Tuyết gạt đầu, đưa tay day day thái dương đau nhức. Hiếm khi Phương Thiếu Lăng đột nhiên biết điều như vậy nàng cũng không nín kéo.

Thấy thái độ này của nàng hắn chỉ thờ dãi một hơi, trước khi quay người đi liền hỏi nàng một câu:

- Vương gia có tin hạ quan không?

Tế Tuyết ngẩng đầu lên nhìn hắn, đôi mắt lạnh lẽo không lộ ra chút cảm xúc nào. Hai người cứ nhìn nhau như thế một lúc lâu.

- Không quan trọng, tin hay không thì kết quả đều giống nhau thôi.

Phương Thiếu Lăng bật cười, tiếng cười mang theo vài phần chua chát.

- Trước đây ta ép nàng một lần, sau này ta đem hết ruột gan ra cho nàng, vì nàng làm nhiều việc như vậy vì hy vọng nàng có thể bỏ qua chuyện cũ... Nàng cuối cùng vẫn không tin ta, bất kể ta làm gì nàng đều không tin ta.

Tế Tuyết ban đầu là mỉm cười, sau đó cười đến rũ rượi như người điên. Phương Thiếu Lăng cau mày tức giận bỏ đi, trong sân chỉ còn lại Tế Tuyết cùng vài người hầu.

Thấy bóng hắn đã đi khuất, nàng thu lại vẻ mặt nhả, mệt mỏi tựa người vào ghế, ngược lên nhìn bầu trời.

Đêm nay trăng đẹp nhất trong năm, vàng ánh sáng vàng rực rỡ toả ra xung quanh làm bừng sáng màn đêm. Nhưng nàng lại chỉ cảm thấy cô độc, hắn muốn nàng tin hắn. Làm sao mà tin được, hai người bọn họ ngay từ đầu đã là lừa gạt lợi dụng lẫn nhau, một mối quan hệ xây dựng trên nền tảng lừa dối thì lấy đâu ra lòng tin?

Một đêm mất ngủ, Tế Tuyết ngồi bên hành lang thối sáo. Khúc nhạc thể lương khiến cho Từ Y cũng không ngủ nổi, hắn tự mình đến thay ca trực với Hoàng Y.

Tà áo trắng cùng mái tóc dài bay nhẹ trong gió, phảng phất hương thơm thanh khiết của hoa hồng. Ánh trăng vàng nhạt phủ lên người nàng một màu lung linh như dát bạc, dung nhan mỹ lệ bớt đi vài phần lạnh lùng, lại thêm vẻ hư ảo mà hắn chưa từng thấy. Thời khắc này Từ Y thầm nghĩ nàng giống như yêu tinh làm đầu óc người ta mụ mẫm.

Tế Tuyết buông cây sáo xuống, đưa mắt nhìn Từ Y.

- Sau này khi ta chết người chôn cất cho ta được không?

Nàng bình thản lên tiếng, giống như chuyện đó là điều rất đời bình thường. Ngờ khi mềm mại ấy làm Từ Y không hiểu sao lại thấy mắt mình cay cay.

- Ta không muốn bị sâu bọ trong đất ăn mòn, sẽ xấu xí kinh tởm lắm, ta muốn hoá táng. Đừng làm bia mộ, chỉ cần trồng trên đó một cây mai trắng là

được, mà thôi, trông hoa đào ấy, màu hồng tươi tắn hơn, màu trắng nhợt nhạt lạnh lẽo lắm...

Từ Y đột nhiên ôm lấy nàng, khẽ nói:

- Đừng nói nữa... đừng nói nữa! Sẽ không có ngày đó đâu...

Tề Tuyết không đẩy hắn ra, thậm chí thời khắc này nàng có phần lưu luyến vòng tay của hắn.

- Nếu ta chết trước hắn... người đừng nói cho hắn biết, đừng nói gì hết, lỡ như gặp hắn thì cứ bảo rằng ta sống rất tốt, được không?

Từ Y vô thức xiết chặt tay, giọng hắn khàn đặc:

- Nàng dám chết trước ta, ta nhất định sẽ khiến Tiêu Phàm khổ sở, sống không bằng chết!

Hắn cảm thấy bản thân mình thật đáng thương, trong lòng nàng hắn chẳng là gì để nàng bận tâm. Nàng chỉ để ý đến cảm nhận của Tiêu Phàm, mà hắn... cũng chỉ có thể mang Tiêu Phàm ra để ép nàng.

- Ta mệt mỏi quá, sẽ có ngày ta cầm cự không nổi nữa, đó không phải lỗi của hắn, người đừng trách hắn.

Từ Y im lặng không đáp. Tề Tuyết tựa vào ngực hắn, mơ hồ thiếp đi. Nàng ngủ thật bình thản, trong mơ nàng thấy mình trở về năm tám tuổi ở Kim Môn cốc. Lúc ấy Thanh Vân dạy nàng phân biệt một số loại cây có độc.

- Quả này bề ngoài tuy đẹp nhưng độc vô cùng, không được ăn, lá của nó có thể dùng để kiềm chế nọc rắn hổ mang, nhai kĩ, lấy bã đắp lên vết rắn cắn...

Hắn nói một thôi một hồi thì phát hiện ra Tề Tuyết có dấu hiệu ngủ gật. Thanh Vân bực bội bẹo má nàng.

- Ngủ, ngủ, người chỉ biết ngủ thôi!

Tề Tuyết oan ức nhìn hắn.

- Là tại người đêm qua rủ ta đi tìm đom đóm, sáng sớm lại bắt ta ra đây ngồi nghe người huyền thuyên, buồn ngủ chết đi được.

- Cái này chẳng phải là vì tốt cho người sao?

- Ta bách độc bất xâm rồi, rắn cắn hay cây độc cũng đâu có ảnh hưởng gì.

Thanh Vân trừng mắt với nàng, ra vẻ người lớn nói:

- Người thử tự nhìn lại mình xem, võ công thì không biết, đáng vẻ thì nhỏ bé, gặp phải kẻ thù thì làm thế nào. Ta chỉ cho người mấy thứ độc tố này, lỡ như người gặp kẻ xấu thì còn có cách thoát thân chứ.

Tề Tuyết thấy hắn nói rất có lý, nhưng nghe thêm một lúc thì nàng lại gáp gáp dài, cuối cùng nàng xua tay bảo hắn:

- Thôi bỏ đi, đừng nói nữa, ta nghe tai trái lại ra tai phải thôi. Sau này người cứ ở cạnh ta là được, người lấy vợ sinh con ở Hàn Băng cung đi, ta sẽ nuôi cả nhà người.

Thanh Vân bất lực nhìn nàng hai mắt lơ đãng vì thiếu ngủ, cuối cùng hắn dứt khoát kéo nàng tựa đầu lên vai hắn.

Nàng chẳng nghĩ nhiều, cứ thế ngủ tiếp, trên người hắn có mùi thuốc nhàn nhạt rất dễ chịu.

Khoảng thời gian ấy nàng còn nhớ rõ, chớp mắt một cái đã là mười mấy năm.

Hắn vẫn ở cạnh nàng.

Thật may, nàng còn có thể dựa vào hắn!

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Hồng đậu mọc ở nước nam, có chăng là chuyện quá đỗi xa vời

Tương tư có là gì, từ lâu đã chẳng có ai bận lòng đến

Ta say đổ còn thành đô không ngủ, khắp nơi rực sáng ánh đèn

Tình trong chén chứa rượu tràn ly

Muốn lãng quên thơ xưa của cổ nhân

Tương tư là nỗi tui nhục không đáng nhắc

Giữ lấy sợ người đời cười chê, sợ bị nhìn thấu tỏ

Xuân đã đến đậu hồng lại chín, duy chẳng thấy người đến hái

Khói sóng bay biển cùng với gió, chân tình phơi phai

(Tương tư)

Tể Tuyệt nhận được tin Tế Ly qua đời vào cuối mùa thu, chỉ cách ít ngày nữa là mừng thọ Lý hoàng hậu, nghe nói Lý hoàng hậu vì chuyện này gần như đã phát điên, toàn bộ thể thiếp của Tế Ly đều bị bà ta ra lệnh chôn sống.

Trước khi Tế Ly chết nửa tháng, Tế Tuyệt đã sai người tới đón Tú Châu đi nhưng cô ấy kiên quyết từ chối.

- Người của ta trong phủ Nhị hoàng tử báo lại rằng hôm ấy Tú Châu cô nương đi từ phòng Nhị hoàng tử ra một đoạn thì ho ra máu rồi tắt thở, có lẽ là cô ấy... tự sát.

Tể Tuyệt nhìn chăm chăm vào chiếc hộp gỗ trong tay, cổ họng hơi nghẹn lại.

- Nhị hoàng tử chết thế nào?

Thủy dường như có chút khiếp sợ, lông mày hơi nhíu lại, tình cảnh ngày đó hẳn không tận mắt chứng kiến nhưng nếu đúng như những gì hắn nghe được thì Tế Ly đúng là rất điên cuồng.

- Sau khi Tú Châu đi ra ngài ấy cố đuổi theo. Nghe nói Nhị điện hạ đã nhiều ngày bệnh liệt giường, hai chân hình như không đi được nữa, vậy nên ngài ấy lết thân mình trên mặt đất... Những người hầu khác tới gần muốn giúp đều bị ngài ấy đuổi đi. –Nói tới đây Thủy hơi dừng lại. –Ngài ấy tự mình lết tới chỗ xác Tú Châu, còn nói gì đó rằng yêu cô ấy, bảo muốn cho cô ấy xem trái tim mình...

Những lời tiếp theo của Thủy khiến bàn tay Tế Tuyệt hơi run lên.

Tể Ly dùng dao rạch ngực mình, muốn để Tú Châu nhìn rõ trái tim hắn, muốn cô ấy tin những lời hứa hẹn của hắn là thật.

Máu tươi nhuộm đỏ quần áo hai người họ. Hắn chết ngay bên cạnh Tú Châu.

- Được rồi, ngươi ra ngoài đi! –Tể Tuyệt khó khăn lên tiếng.

Tú Châu, đây có phải kết cục mà ngươi mong muốn không?

Chiếc hộp gỗ này là đồ Tú Châu nhờ nàng giữ. Cô ấy nói nếu mình không trở về thì xin nàng hãy giao nó cho Triển Vân.

Bên trong là chiếc khăn tay bọc một nắm đậu hồng.

Ngày ấy, nàng vì thỉnh cầu của Triển Vân mà tỏ ý giữ Tú Châu lại. Tú Châu quỳ xuống dập đầu trước nàng, đôi mắt phủ một tầng hơi nước.

- Vương gia, được Triển tổng quản đề tâm là phúc tu ba kiếp của nô tỳ. Nhưng tấm thân này của nô tỳ đã dơ bẩn từ lâu, nô tỳ không xứng với ngài ấy.

- Hắn không bận tâm quá khứ của ngươi.

- Là nô tỳ bận tâm, ngài ấy rất chung tình, nếu đã cưới nô tỳ thì sẽ không có nữ nhân khác. Vương gia... nô tỳ đã sảy thai hai lần, sau này không còn sinh con được nữa. Vương gia nhân tâm nhìn Triển gia tuyệt tự sao? Kiếp này nô tỳ và Triển tổng quản hữu duyên vô phận, nếu còn kiếp sau... cho dù chỉ làm a hoàn bưng trà giặt áo cho ngài ấy nô tỳ cũng cam lòng.

Lần đầu tiên trong mấy năm qua nàng nhìn thấy Tú Châu rơi lệ. Nàng biết cô ấy đã động tâm với Triển Vân.

Thật ra cô ấy không thể sinh con cũng chẳng sao, chỉ cần Triển Vân muốn cô ấy là được. Kiếp sau, ai biết được có kiếp sau hay không?

Tú Châu đã có cơ hội để lựa chọn, nếu cô ấy quên Tế Ly, cùng Triển Vân sống tiếp quãng đời còn lại thì ít nhất cô ấy cũng có những ngày hạnh phúc. Nhưng giữa tình yêu và thù hận, cô ấy lại lựa chọn cái thứ hai.

Có lẽ vì người ta thường nhớ đến người đã làm mình tổn thương sâu sắc hơn là người yêu mình sâu sắc. Còn giả như hai người đó là một... thì sẽ là khắc cốt ghi tâm, suốt đời suốt kiếp đều không thể quên.

Đậu hồng – tương tự, người con gái thường tặng đậu hồng cho người mình yêu. Tú Châu chết rồi, cô ấy để lại cho Triển Vân chiếc hộp này thì còn ý nghĩa gì, sẽ chỉ khiến hắn thêm đau lòng.

Cuối cùng nàng vẫn gửi nó cho Triển Vân. Người chuyển đồ báo lại rằng khi mở hộp Triển Vân sững sờ một lúc lâu, hốc mắt hắn hơi đỏ lên, sau đó hắn đột nhiên mỉm cười, khẽ nói: “Đến lúc này mới chịu cho ta biết câu trả lời của nàng.”

Những đoá hoa cúc dần lụi tàn, muôn vàn cánh hoa vàng rơi đầy trên lối đi giống như những mảnh nắng tan vỡ. Tề Tuyết cảm thấy sức khoẻ của mình ngày một khó đoán định, đau đớn không còn hành hạ nàng nhiều như trước, chỉ là nàng luôn thấy mệt mỏi, hề ngủ là ngủ rất lâu, có lẽ một ngày nào đó nàng sẽ ngủ luôn, không bao giờ tỉnh dậy nữa.

Sông nước nghìn thu trắng cũng nghìn thu

Mà tình lại qua đi nhanh thế

Sông nước nghìn thu trắng cũng nghìn thu

Mà mộng lại trôi đi nhanh thế

Chỉ vì vàng trắng nghìn thu đó, mà tim ta thổn thức đêm ngày

Chỉ vì vàng trắng nghìn thu đó, mà trên đời có sinh tử biệt ly

Ngón tay nàng dạo trên dây đàn, thanh âm da diết thấm vào lòng người khiến người ta không kìm được say mê. Cây Hoa Âm của mẫu phi quả thật là cây đàn hiếm có, nghe nói bà mang nó từ Châu gia vào Hoàng cung, không rõ nguồn gốc của cây đàn này từ đâu.

Từ Y đứng trầm mặc bên cạnh Tề Tuyết, bỗng nhiên hắn giữ lấy tay nàng khiến bản nhạc bị đứt đoạn.

- Đừng chơi nữa, nàng đã chơi suốt một canh giờ rồi, cứ tiếp tục ngón tay sẽ bị thương đấy.

Tề Tuyết nhìn vào gương mặt tuấn tú của Từ Y, hơi cười.

- Không sao, ta hôm nay có hứng.

Hắn vẫn không buông tay nàng, giọng nói trầm xuống:

- Có hứng hay muốn hành hạ bản thân để thấy bớt cảm giác tội lỗi?

Một câu này của hắn khiến không khí trong phòng như đông lại. Đôi mắt xám của nàng dần tối đi, nàng lạnh lùng gạt tay hắn.

- Nàng hối hận rồi sao? Hối hận đã ra tay với Nhị hoàng tử, khiến hắn chết thê thảm còn liên lụy cả Tú Châu.

Tề Tuyết cảm tách trà lên, khẽ nhấp một ngụm. Nàng trăm phương ngàn kế muốn giết Tề Ly, muốn hắn đền mạng cho Triển Bằng và phụ hoàng, mà Tú Châu vừa hay lại là quân cờ thích hợp. Nhưng khi cả hai người họ đều đã chết nàng lại thấy hoang mang. Nàng có sai không?

Không, sai đúng chẳng có gì quan trọng nữa. Con đường này đã đi rồi thì không thể quay đầu được.

- Sống với loài sói chỉ có hai kết cục, một là bị chúng ăn thịt, hai là bị chúng đồng hoá. Ta không muốn bị ăn thịt thì đương nhiên phải thành sói. Một kẻ lòng lang dạ sói như ta sao có thể hối hận được. –Nàng thân nhiên đáp lời hắn.

Từ Y nhú mày, không rõ hắn nghĩ gì, qua một lúc liền bỏ đi.

Bữa tối hôm ấy trên bàn ăn toàn là thịt thú rừng. Tề Tuyết nhìn đủ các loại thịt mà hoa hết cả mắt, đầu bếp có phải bị chứng cuồng săn bắn không?

Từ Y ngược lại vô cùng trấn định nhìn về mặt kinh ngạc của Tề Tuyết, hắn còn cười đến là vui vẻ. Nàng bị nụ cười yêu nghiệt của hắn làm lạnh cả sống lưng, sau đó tự nhủ thâm chắc chắn là hắn giờ trò, không thì sao bản com đột nhiên lại thành đại tiệc thú rừng thế này.

- Người không có gì muốn nói với ta à? –Tề Tuyết nhíu mi hỏi hắn. –Tất cả đều là thịt thú rừng, một cọng rau cũng không có.

- Sói thì ăn thịt thú rừng là đương nhiên, ta chẳng thấy có con sói nào ăn rau xào cả. –Từ Y thân nhiên trả lời.

Nàng nhất thời không có gì để phản bác. Trong lòng ngâm nghĩ tự nhủ người xưa dạy thật không sai, nhìn chó con chó con liếm mặt. Từ Y bây giờ coi nàng chẳng ra gì nữa. Trước mặt người khác hắn vẫn gọi nàng là vương gia nhưng khi chỉ có hai người thì hắn không kiêng nể nàng chút nào, đây rõ ràng là hắn cố ý chinh nàng.

Sự thay đổi thái độ của hắn có lẽ bắt đầu từ cái đêm trung thu đó. Khi tỉnh lại vào sáng hôm sau nàng thấy mình vẫn nằm trong ngực Tử Y, còn hắn thì chăm chú nhìn nàng, thần sắc rất phức tạp.

Lẽ dĩ nhiên nàng thích hắn coi nàng như người thân, không thích đáng về cái đầu xa cách của hắn. Nhưng ai mà ngờ được hắn lại là con hổ đội lột mèo, bây giờ hắn toàn hung hăng bắt nạt nàng, thật là sai lầm một lần, ôm hận ngàn thu.

Tử Y bắt mạch cho Tế Tuyết, hàng mày ban đầu hơi nhăn lại dần giãn ra. Hắn thở ra một hơi nhẹ nhõm.

- Tình trạng của nàng đã tốt hơn rồi, xem ra loại thuốc mới này đã có tác dụng.

Thời gian gần đây chuyện ăn ngủ của nàng đúng là có tiến triển tốt, chỉ có điều Tế Tuyết không cho rằng đó là nhờ dùng thuốc. Lệ quý là thứ chất độc ngay cả thân dược của Dược vương cũng vô tác dụng thì những bài thuốc thông thường sao có thể ảnh hưởng gì được.

Nàng im lặng nhìn ra khung cửa sổ, nếu sau này nàng không chết, vậy căn nhà ở Lệ Châu và những gì nàng chuẩn bị trước kia hắn sẽ có ích. Ngại vàng vốn không phải là thứ nàng ham muốn, mai danh ẩn tích, sống cuộc đời bình thường đã từng là mong mỏi của nàng.

Trước đây nàng vì Tiêu Phàm, còn bây giờ nàng vì chính mình. Bày mưu tính kế, ta giết người, người giết ta... cuộc sống như thế thật sự quá mệt mỏi.

Sau cái chết của Tế Ly, quân đội đông nam như rắn mất đầu, vô cùng hoảng loạn. Phương Thiếu Lăng tiếp tục chinh chiến ở tây nam, việc dẫn quân đi đông nam do Mộc Thiệu Đình lo liệu.

Mộc Thiệu Đình cũng chính là Mộc trong Ngũ tinh. Nàng để hắn vào quân đội ngoài lí do hắn có tài thì nàng muốn lưu lại một đường lui cho mình và những người ở Hàn Băng cung.

Nàng không tin Phương Thiếu Lăng, ai dám chắc hắn sẽ không trở mặt? Người càng nắm nhiều quyền lực thì càng đa nghi, nàng chỉ sợ rằng ngay cả những người đang ở bên cạnh nàng hắn cũng không bỏ qua. Triển Vân, Tử Y,... bọn họ rất có thể sẽ thành cái gai trong mắt hắn.

Chỉ cần Mộc Thiệu Đình nắm binh quyền trong tay, phân tán bớt sức mạnh của Phương Thiếu Lăng, ít nhất hắn sẽ không dám manh động.

Mùa đông năm Nguyên Phong thứ tư, Tế Tuyết rời Lệ Châu tới tây nam. Tin tức ngoài mặt trận báo rằng hai thành trì cuối cùng của Tế Khắc sắp thất thủ. Nàng muốn tới đó để tận mắt chứng kiến kết cục của hắn.

Trong số các huynh đệ, Tế Khắc là kẻ giao hoạt nhất. Năm ấy ở kinh thành hắn không dồn được nàng vào chỗ chết đều do nàng may mắn.

Bộ ngựa bắt ve, chim sẽ rình phía sau. Nàng vừa hay là con bộ ngựa ngu ngốc, còn hắn đích thực chính là con chim sẽ đang đợi nàng. Chỉ thiếu chút nữa thôi là hắn có thể loại được cả Diệc Hàn và nàng...

Ở Bạch Lộ cung hắn ra vẻ điềm đạm thanh nhã nhưng hết lần này tới lần khác dồn nàng vào chỗ hiểm, phản ứng của Diệc Hàn nằm ngoài dự đoán của hắn. Thật ra chẳng cần phải suy đoán nhiều, lần đó Diệc Hàn mất mạng, nàng mang tiếng xấu, Tế Ly bị hiềm nghi, người duy nhất làm ngư ông đắc lợi chỉ có hắn.

Đối với kẻ thâm sâu như hắn nàng không đơn giản chỉ có căm ghét, thực chất cũng có vài phần tán thưởng. Tế Khắc chỉ hơn nàng hai tuổi, mẫu thân hắn cũng không phải nhân vật có địa vị hay tiếng tăm gì, xét về tâm kế tuyệt đối không so được với Lãnh Tổ Yên và Lý hoàng hậu. Nhưng hắn ngay từ nhỏ đã thông minh hơn người, năm ấy hắn mới mười tuổi mà đã biết cài Mã Dững làm nội gián bên cạnh nàng. Một đứa trẻ lại có thể toan tính tới mức đó đúng là rất đáng kinh ngạc.

Chín năm, Mã Dững ở cạnh nàng thậm chí còn nhiều hơn phụ hoàng nàng, đôi lúc nàng đã thâm tưởng tượng ra đáng về của phụ hoàng qua hình ảnh của hắn.

Cây trầm mà Mã Dững luôn mang theo bên mình nàng tặng hắn khi nàng học cưỡi ngựa thành công. Thật ra khi ấy nàng còn nhỏ, chẳng bận tâm gì nhiều, mẫu phi liền nhắc nhở nàng, nói nàng nên tặng gì đó cho hắn để tỏ thành ý, dù sao dạy được con sâu lười ương bướng như nàng cưỡi ngựa không phải việc đơn giản.

Nàng nghe xong liền rút luôn cây trầm cài tóc bằng ngọc quý mới dùng ra tặng hắn, mẫu phi cau mày nói nàng tùy tiện nhưng Mã Dững lại rất vui vẻ nhận nó.

Thực ra với hắn quà gì đều không quan trọng, dù sao quà là của nàng nhưng tâm ý là của mẫu phi, hắn chỉ cần thế là đủ rồi.

Ngày an táng mẫu phi trời đổ mưa lớn, nàng nhìn thấy Mã Dững đứng bên ngoài hang đá rất lâu, khi hắn trở về khuôn mặt ướt đẫm nước, không rõ là nước mưa hay nước mắt.

Đêm ở trong thiên lao hắn tự sát để bảo vệ nàng, cũng là bảo vệ bí mật về Tế Khắc.

Những người bên cạnh nàng, lần lượt từng người một đều rời khỏi cuộc sống của nàng.

Hành trình tới tây nam rất thuận lợi, chỉ cần qua một cánh rừng nữa, đi thêm hai trăm dặm là tới doanh trại của Phương Thiếu Lăng.

Khu rừng rậm âm u khiến con người mất đi cảm giác an toàn. Cây cối dày đặc chen chúc nhau, từng tầng lá ken đầy trên đầu tạo thành một lớp che chắn ánh mặt trời, chỉ có vài tia sáng yếu ớt lọt qua lá cây chiếu xuống mặt đất.

Tất cả mọi người đều di chuyển rất thận trọng. Một cơn gió lạnh lướt qua mang theo mùi tanh của máu.

Tế Tuyết nghe thấy tiếng rút kiếm ở xung quanh, ai nấy đều căng thẳng. Từ Y điều khiển ngựa tới sát bên nàng.

Không khí tĩnh lặng đến đáng sợ, ngay cả tiếng lá rơi cũng có thể nghe thấy. Kẻ thù chưa xuất hiện nhưng mùi máu tanh ngày càng nồng. Cây cối bị gãy đổ chồng chất lên nhau.

Khung cảnh trước mắt làm tất cả đều kinh hãi. Vô số thi thể nằm la liệt trên mặt đất, hầu hết đều đã nát bầy không thành hình, những cánh tay, cẳng chân rải rác khắp nơi.

Một giọt chất lỏng đỏ tươi rơi xuống tay Tế Tuyết, nàng ngạc nhiên ngẩng đầu lên, khuôn mặt máu me be bết đang nhìn nàng tươi cười, còn đang đưa qua lại, hai hốc mắt trống rỗng đen ngòm.

Cánh tay rơi từ trên không trung xuống, đập ngay vào đầu ngựa. Con ngựa bị giật mình liền lồng lên, Từ Y vội vã nhảy sang ngựa của nàng, giữ chặt dây cương không chế ngựa.

Hắn vã mồ hôi lạnh nhìn theo hướng ánh mắt nàng.

Thân hình mất tay của một nam nhân to lớn nằm vắt vẻo trên cành cây, cái đầu gần như đã đứt lìa đang đu đưa, chỉ còn dính lại chút ít vào phần cổ. gương mặt không có mắt dính đầy máu vô cùng gớm ghiếc. Đôi môi cũng bị mất để lộ ra hàm răng bên trong, trông giống như đang cười.

Bàn tay thon dài che đi đôi mắt của Tế Tuyết, hắn nói khẽ bên tai nàng:

- Đừng sợ, hắn chết rồi không thể làm hại ngươi, còn có ta thì sẽ không có gì nguy hiểm!

Ở đây, trước thời điểm bọn họ tới chắc chắn đã xảy ra một trận chiến khủng khiếp.

Sau khi nhận được tin báo, Phương Thiệu Lăng sắp xếp để Tế Tuyết ở lại phủ đệ trong thành An Kỳ, hắn e rằng một màn kinh khủng trong rừng đã khiến nàng hoảng sợ, nếu để nàng ở lại doanh trại, chứng kiến chiến trận sẽ càng không tốt cho tinh thần của nàng.

Từ Y cẩn thận chuẩn bị sẵn thuốc an thần.

Tế Tuyết nhìn bát thuốc nóng, không hỏi một câu lập tức uống cạn. Nàng trùm chăn kín đầu rồi co mình lại như con tôm, cả người hơi run rẩy.

Từ Y vỗ nhẹ lên lưng nàng qua tấm chăn dày, giọng nói của hắn rất nhẹ, giống như đang dỗ dành trẻ con.

- Đừng sợ, ta ở ngay đây! Chỉ cần nàng gọi một tiếng ta sẽ tới ngay, không ai có thể làm hại nàng.

Nàng cắn chặt môi, mãi tới khi nếm được vị tanh ngọt của máu nàng mới giật mình buông lỏng hàm răng.

Từ Y không biết nàng đang sợ hãi điều gì. Lá gan của Tế Tuyết lớn đến đâu tự hắn biết rất rõ, lần này trong ánh mắt nàng lộ rõ khiếp sợ đến tột cùng, hẳn phải có điều gì đó mà hắn chưa phát hiện ra.

Giữa một khoảng không tối đen trống rỗng, Tế Tuyết hoang mang không phân biệt được là mơ hay thực. Một bóng người quen thuộc xuất hiện ngay trước mắt nàng.

Tiêu Phàm mặc áo đỏ rực, khuôn mặt tuấn mỹ tái nhợt, ánh mắt u sầu nhìn nàng. Hắn hơi cười, khẽ đưa tay về phía nàng.

Tế Tuyết theo bản năng đặt tay mình vào lòng bàn tay hắn. Tay hắn lạnh như băng, không chút độ ấm. Hắn đột ngột kéo nàng vào ngực mình, bên tai nàng cảm thấy một luồng hơi lạnh lẽo, hắn mấp máy môi, thanh âm xa xăm đến mức nàng không dám chắc có phải hắn nói với nàng hay không. “Ta yêu nàng!”

Tế Tuyết nghi hoặc ngẩng đầu lên nhìn hắn, nàng muốn hỏi hắn vừa nói gì thì kinh ngạc phát hiện ra bàn tay đặt trên áo của nàng dính đầy máu đỏ, thì ra không phải hắn mặc áo đỏ, là áo trắng bị máu nhuộm thành màu đỏ thẫm.

Tiêu Phàm đang đứng trước nàng chợt biến thành một đám xương trắng.

- Tiêu Phàm, Tiêu Phàm! – Nàng sợ hãi hét lên.

Tế Tuyết bừng tỉnh mộng. Nàng vẫn ở trong căn phòng lúc trước, xung quanh còn lờn vờn làn khói trắng từ lò xông.

Nàng biết chắc Tiêu Phàm đã ở đó. Không ít thi thể trên mặt đất là do hắn giết, chỉ có Hồng huyết thủy của hắn mới khiến thân xác nát bầy ra như vậy.

Nàng sợ, sợ rằng trong số những người chết có hắn. Khi ấy nàng sợ tới mức không dám nói một câu, cũng không dám ở lại đó, để mặc Từ Y ôm nàng

rời khỏi rừng.

Hắn sẽ không sao, hắn nhất định là không sao. Nàng lặp đi lặp lại suy nghĩ ấy, tự trấn an bản thân.

Mấy ngày trôi qua Tề Tuyết vẫn như người mất hồn, hoàn toàn không chú tâm vào bất kì việc gì, nàng lẳng lặng ngồi một chỗ, ánh mắt trống rỗng nhìn khung cảnh bên ngoài.

Nàng không dám sai người đi điều tra hay tìm kiếm, nàng sợ bọn họ sẽ trở về báo lại rằng Tiêu Phàm đã chết.

Đáp án đó trăm ngàn lần nàng đều không muốn nghe.

Bầu trời mùa đông xám xịt ảm đạm, phỏng chừng mấy ngày nữa sẽ có tuyết. Tề Tuyết mang theo tâm trạng u ám ngồi trong hoa viên, gương mặt vẫn là một màu trắng nhợt nhạt không chút sắc hồng.

Một con bò câu đậu ngay dưới chân nàng. Tề Tuyết cúi đầu nhìn nó, phát hiện trên chân chim có buộc một mảnh giấy nhỏ. Đây chắc chắn không phải do người của nàng làm.

Tờ giấy chỉ vồn vện mấy chữ nhưng lại khiến trái tim Tề Tuyết gần như đóng băng.

“Tây Thần gặp biến, giờ ty hẹn ở đình Cừ Thiên. Trương Bắc Nhạn.”

Hắn thật sự đã gặp chuyện, nếu không phải tình hình rất nghiêm trọng Trương Bắc Nhạn cũng sẽ không tới tìm nàng.

Tề Tuyết run rẩy nắm chặt mảnh giấy.

Có phải hắn sắp chết không?

- Nàng sao vậy? – Từ Y không rõ đã xuất hiện từ bao giờ, hắn nheo mắt quan sát biểu hiện của nàng.

Tề Tuyết giật mình nhìn hắn, nàng lùi ra xa hắn vài bước, trả lời qua quýt:

- Không, không sao... Ta mệt, ta đi ngủ.

Nàng nói xong liền bước đi như chạy về phòng. Khi cánh cửa đã đóng lại nàng hoàn toàn kiệt sức quỵ sụp xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Lá khô lay động dưới ánh nến, hiên vắng chìm trong tĩnh lặng

Thiếu vắng chàng cả thế giới lặng im u ám, nên cứ mãi cố chấp mà chờ đợi

Chẳng cần biết trải qua bao lâu, giữa chốn giang hồ vì chàng mà lưu lại

Đao quang kiếm ảnh giờ như gió, chẳng muốn để chàng nhìn thấy đau thương

Thời khắc hoa mai toả hương, sắc trắng thanh khiết dịu dàng...

(Trích Hoa tình)

tp107

Gió đông lạnh lẽo rít gào trên đồi, Tề Tuyết đứng chờ trong đình, đôi mắt nhìn vô định vào khoảng không rộng lớn bên ngoài. Cảnh cây trơ trụi chỉ còn lại vài chiếc lá héo úa đang náu giữ một cách vô vọng.

Trương Bắc Nhạn đúng giờ ty liền xuất hiện. Cô ta đeo mặt nạ che đi một bên mặt bị thương. So với lần gặp cuối cùng ở Phụng Lâm Các thì thần sắc của Trương Bắc Nhạn đã khá hơn nhiều.

- Trương cô nương, đã lâu không gặp. – Nàng bình tĩnh nhìn cô ta.

Đây là nữ nhân mà Tiêu Phàm đã yêu rất nhiều năm, yêu đến mức muốn cùng sống cùng chết với cô ta. Cho đến giờ nàng đối với Trương Bắc Nhạn thật

sự không thể nào nảy sinh cảm giác tốt đẹp. Nếu đúng là có kiếp luân hồi thì hẳn là kiếp trước nàng thiếu nợ Trương Bắc Nạn rất nhiều nên kiếp này phải trả lại, người nàng yêu nhất, tính mạng của nàng, tất cả đều đã đem cho cô ta.

Nàng đã từng oán trách Tiêu Phàm nhưng thật lòng chưa bao giờ hận Trương Bắc Nạn. Nói cho cùng thì cô ta đối với nàng chẳng có ý nghĩa gì, người làm nàng tổn thương là Tiêu Phàm. Bởi vì nàng yêu hắn, chỉ có hắn mới có thể khiến nàng thương tích đầy mình.

Trương Bắc Nạn không khách sáo nói thẳng vào đề.

- Vương gia, trước đây có gì thất lễ mong vương gia lượng thứ. Ta mạo muội đến tìm vương gia là vì Tây Thần gặp chuyện...

Tề Tuyết không lên tiếng, lãnh đạm nhìn Trương Bắc Nạn.

- Ít ngày trước hắn dẫn theo một số bằng hữu trong giang hồ giao đấu với một trăm tử sĩ của Lý hoàng hậu, bị thương rất nặng. Ta hy vọng vương gia có thể đến gặp hắn.

Ở khoảnh khắc đó trái tim nàng gần như ngừng đập. Điều nàng sợ hãi nhất cuối cùng đã xảy ra, hẳn quả nhiên đã có mặt trong rừng...

- Vì sao hắn lại giao đấu với đám người đó?

Trương Bắc Nạn như cơn mây kinh ngạc giống như không thể tin rằng nàng lại không biết chuyện gì.

- Vương gia đang đùa ta sao, chuyện ngài mưu hại Nhị hoàng tử làm sao Lý Hoàng hậu lại không biết. Một trăm tử sĩ đó đều là đội quân tinh nhuệ bậc nhất của Lý gia do đích thân Lý Viễn đào tạo lúc sinh thời, Lý hoàng hậu phải bọn họ đến là để giết vương gia. Họ đã đoán trước lộ trình của vương gia sẽ qua khu rừng đó nên mai phục sẵn. Tây Thần e vương gia gặp nguy hiểm...

Tề Tuyết cứng đờ người, hẳn lại vì nàng mà liều mạng.

Nếu bây giờ Tiêu Phàm xuất hiện trước mắt nàng nàng nhất định sẽ hét vào mặt hắn, nói hắn là đồ điên, nói hắn từ giờ hãy tránh xa nàng, càng xa càng tốt.

Tại sao hắn không hiểu, hẳn vì nàng làm những việc này đối với nàng không phải là bù đắp mà là hành hạ.

Hắn đau đớn nàng cũng đau đớn, hắn khổ sở nàng càng khổ sở. Hẳn liều mạng vì nàng, âm thầm giúp đỡ nàng... tất cả những điều đó chỉ khiến nàng sợ hãi.

Không giành được giang sơn thì sao, phơi thây nơi chiến trường thì sao... kết cục thế nào đối với nàng đều được, đã là số mệnh thì không thể trốn tránh, chỉ có thể đón nhận.

Điều duy nhất nàng không chịu đựng nổi là hắn vì nàng mất đi tất cả.

Lúc trước, dẫu cho đó là sự nhầm lẫn hẳn cũng vì nàng mà trở mặt với Trần Quân. Sau này vì muốn bù đắp cho nàng mà đem Hồng huyết thủy ra trao đổi, liều mạng với 100 tử sĩ của Lý Hoàng hậu.

Hắn hoàn toàn không hiểu, nàng không cần hắn làm thế. Nếu hắn thật sự nghĩ cho nàng thì nên an ổn sống cùng Trương Bắc Nạn.

Trước đây, đôi lúc khi con đau hành hạ nàng lại tự hỏi vì sao ông trời bất công như vậy. Nàng vì Tiêu Phàm chuyện gì cũng có thể trả giá, vậy mà cuối cùng người hắn yêu lại không phải nàng. Dựa vào đâu mà nàng phải gánh chịu đau đớn còn bọn họ lại hạnh phúc? Nàng rất không cam tâm.

Nhưng khi bình tĩnh lại nàng biết chẳng thể trách ai được. Tình cảm không thể gượng ép, không yêu nàng nào phải lỗi của hắn. Hắn cũng chẳng hề ép nàng mạo hiểm cứu Trương Bắc Nạn, tất cả đều là nàng cam tâm tình nguyện.

Hạnh phúc của người mình yêu cũng là hạnh phúc của mình, thứ đạo lý này nàng không hiểu. Đã không có được tình yêu của người đó, không thể bên nhau thì còn hạnh phúc ở đâu?

Thế nhưng nàng cũng hiểu hẳn bất hạnh thì nàng đau khổ. Oán hận qua đi rồi, thứ duy nhất còn lại vẫn là tình cảm khắc cốt ghi tâm. Cho nên nàng hy vọng hắn sống tốt, ít nhất như thế thì trong hai người họ vẫn có một người được hạnh phúc.

Trương Bắc Nạn quan sát biểu hiện của Tề Tuyết, hơi cúi đầu xuống, thấp giọng nói:

- Hẳn hôn mê rồi vẫn gọi tên của vương gia, đại phu nói tình trạng hiện giờ của hắn rất nguy hiểm, nếu vài ngày nữa vẫn không tỉnh lại thì e là... sẽ không bao giờ thức dậy nữa.

Trong đầu nàng dường như thấp thoáng hình ảnh nam tử tuấn mỹ như hoa. Khi hắn trêu chọc nàng đôi mắt hoa đào luôn ẩn chứa ý cười. Khi hắn làm nàng tức giận hẳn liền bày ra vẻ mặt oan ức đáng thương. Khi hắn ghen tuông liền chẳng cần biết đạo lý gì nhất định sẽ nói mấy lời giận dữ khiến nàng phải chiều theo ý hắn.

Nếu hắn không tỉnh lại... nếu hắn chết, nàng sẽ thế nào?

Bọn họ đã đường ai nấy đi hần còn gọi tên nàng để làm gì?

- Vì sao? –Nàng bình thần nhìn Trương Bắc Nhạn. –Người hần yêu là người, không phải ta. Người cho rằng ta đến hần sẽ tỉnh lại sao?

Trương Bắc Nhạn lắc đầu.

- Ta chỉ muốn có thêm một tia hy vọng cho hần. Hơn nữa, giả như hần thật sự không qua khỏi, nếu vương gia có thể ở bên hần thì có lẽ hần chết cũng mãn nguyện.

- Thật không nghĩ ra ta lại có ảnh hưởng lớn đến vậy. –Tề Tuyết thờ ơ đáp.

Ánh mắt Trương Bắc Nhạn long lên vì giận dữ, cô ta cố kìm nén cảm xúc, từ tốn nói với Tề Tuyết:

- Vương gia vẫn luôn có ảnh hưởng đến hần. Tây Thần của ngày hôm nay chính là vì vương gia mà có, hần vì muốn sau này có thể ở bên cạnh vương gia, bảo vệ vương gia mà ra sức học võ. Ngay từ đầu khi hần mới vào Phụng Hoàng Cung thì cung chủ đã lựa chọn hần làm người kế thừa, đem Hồng huyết thủy truyền cho hần. Bao nhiêu kẻ ghen ghét hần, tìm cách hãm hại hần, có lần hần bị hạ độc khiến cho tay phải bị tê liệt, nếu là người khác thì không chừng đã chấp nhận số phận với bàn tay tàn phế đó rồi, nhưng hần lại không đầu hàng. Vì sao vương gia biết không, bởi vì hần sợ nếu hần không hoàn thiện vương gia sẽ không cần hần, không bao giờ thêm nhìn hần. Vương gia đã từng thấy hần viết chữ chưa, chữ hần rất đẹp, rất phóng khoáng đúng không? Vương gia có biết đó là kết quả của bao nhiêu đêm luyện tập không? Ta biết thư pháp của vương gia ít người sánh bằng, nhưng trên đời này không phải ai sinh ra cũng có sẵn tài năng như vương gia, viết nét nào cũng là rồng bay phượng múa. Hần phải luyện chữ rất lâu, rất vất vả mới được như bây giờ. Vương gia đã bao giờ tự hỏi vì sao hần là kẻ học võ nhưng bề ngoài luôn hào hoa phong nhã chưa? Đó đều là vì hần muốn vương gia chú ý đến hần. Tây Thần làm tất cả vì vương gia, ngay cả con người hần cũng do vương gia tạo nên. Bây giờ hần sắp chết rồi, vương gia thật sự tuyệt tình đến mức ngay cả nhìn mặt hần một lần cũng không muốn ư?

Chiếc mặt nạ lạnh lùng của nàng suýt chút nữa thì tan vỡ. Nàng không muốn, hoặc nói đúng hơn là không dám gặp lại Tiêu Phàm.

Bảo nàng nhìn hần chết, nàng thật sự không làm nổi đầu. Chẳng thà nàng không biết gì hết, cứ tự ảo tưởng rằng hần vẫn còn sống ở một nơi nào đó, bắt nàng chứng kiến hần ra đi nàng nhất định sẽ phát điên.

Không gặp không phải vì không còn yêu mà vì sợ sẽ càng hãm sâu hơn.

- Chiến sự đang căng thẳng, ta không thể rời đi được. Chuyện của Tiêu Phàm nếu cần giúp đỡ gì Trương cô nương cứ nói, ta sẽ hết lòng đáp ứng. –Tề Tuyết rũ mi mắt xuống, lạnh nhạt nói.

Trương Bắc Nhạn cầm một cái bọc đặt trước mặt nàng, ánh mắt lộ rõ tức giận cùng thất vọng.

- Vương gia mở thứ này ra đi, nếu xem xong rồi mà vẫn không muốn đi gặp hần thì ta cũng không làm phiền vương gia nữa.

Nàng bình tĩnh coi bọc đồ ra, trong một tích tắc, mọi suy nghĩ trong đầu đều ngừng trệ. Nàng nhìn như bị bỏ bùa vào hai vật bên trong.

Chiếc áo màu trắng bạc cùng miếng ngọc bội khắc chữ Tuyết.

Dựa vào chất liệu và hoa văn thì áo này đúng là của nàng, còn miếng ngọc... là nàng đã tặng hần vào buổi sáng nàng rời đi.

Tề Tuyết khó hiểu nhìn Trương Bắc Nhạn.

- Đêm nào hần cũng ôm chiếc áo ấy gần người, lúc ở trong rừng cả người hần đầy thương tích, sống dờ chết dờ... vậy mà khi phát hiện ngọc bội bên hông bị rơi mất hần như phát điên bỏ giữa một đồng xác chết máu me để tìm nó. –Trương Bắc Nhạn dừng lại, nhìn thẳng vào mắt Tề Tuyết. –Ta không biết giữa hai người vì sao lại tới cực điểm hôm nay, bất kể hần đã làm gì thì việc hần yêu vương gia là thật, tình cảm mười mấy năm qua cũng là thật.

Trái tim không hiểu sao lại quặn thắt đau đớn. Nàng đột nhiên cảm thấy mình thật sự rất khờ khạo.

Cứ tưởng bản thân rất hiểu hần, hoá ra lại chẳng hiểu gì.

Tiêu Phàm là loại người nào, chỉ trong hai tháng ngắn ngủi hần đã trở mặt với nàng, không chút luyến tiếc mà vứt bỏ nàng, chuyện vô lý như thế vì sao nàng lại không nhận ra? Khi ấy hần vừa nói hần yêu Trương Bắc Nhạn là nàng đã tin ngay lập tức, một chút cũng không nghi ngờ, sao nàng có thể ngu ngốc như vậy?

Hần bảo nàng rời đi, hần nói không cần Phục sinh đan của nàng, không muốn nợ ân tình của nàng. Nếu hần thật sự yêu Trương Bắc Nhạn thì hần chắc chắn sẽ chờ nàng cứu cô ta xong mới nói ra sự thật. Tiêu Phàm không đời nào lại đem tính mạng của người hần yêu ra đặt cược với lòng tốt của nàng.

Rõ ràng đến thế nhưng lại không thấy. Vì sao?

Có lẽ vì trong tâm khảm nàng không hoàn toàn tin tưởng hần. Nàng bị ám ảnh bởi ghen tuông và nghi kỵ. Hết lần này tới lần khác nàng tự nhủ phải tin hần, nhưng nàng lại tin tưởng một cách miễn cưỡng, tin tưởng bởi vì không dám nghi ngờ.

Bởi vì dòng máu đế vương chảy trong huyết quản của nàng, bởi vì nàng sinh ra đã được nuông chiều, được coi trọng, sự kiêu ngạo của nàng không cho phép nàng quy lụy níu kéo tình cảm của hần.

Có phải... nếu nàng cố chấp một chút, yếu đuối một chút, mặt dày một chút bám lấy hắn thì đã biết được lý do thật sự của hắn không?

Trương Bắc Nhạn nhìn về mặt của Tế Tuyết, biết rằng mục đích của mình đã đạt được, cô ta bước ra ngoài đình, giọng nói không lạnh không nóng.

- Hiện giờ Tây Thần đang bị giam lỏng ở Phụng Hoàng Cung, nếu vương gia đồng ý đi gặp hắn thì ba ngày nữa, đúng giờ Dậu ta chờ vương gia ở đây. Phụng Hoàng Cung canh gác rất nghiêm ngặt, tai mắt ở khắp nơi, vương gia tuyệt đối chỉ có thể đi một mình, thêm người sẽ rất dễ bại lộ.

Khi Tế Tuyết trở về phủ thì Từ Y đã đợi sẵn ở ngoài cửa. Hắn không hiểu vì sao mọi lần ra ngoài nàng đều để hắn đi cùng nhưng hôm nay lại gọi Thanh Y đi thay hắn.

Tế Tuyết lơ đãng nhìn Từ Y, không nói gì liền lẳng lặng trở về phòng.

Ánh đèn ấm áp toả sáng khắp căn phòng. Tế Tuyết cẩn thận viết mấy chữ đề bên ngoài phong thư. Nàng đưa nó cho Từ Y, gương mặt vẫn là một mảnh bình lặng.

- Ngày mai người đem nó giao tận tay trang chủ Trúc gia trang, khi nào ông ta giao cho người vật ta cần thì mang nó quay về gặp ta.

Từ Y không vui hỏi lại:

- Vì sao lại bảo ta đi, Trúc gia trang cách đây rất xa. Cả đi cả về phải mất mười ngày, sức khoẻ của nàng lại không tốt, ta đi rồi sẽ không chăm sóc cho nàng được. Giao cho người khác đi!

Tế Tuyết chăm chú nhìn Từ Y, cảm thấy hắn ngày thường tuy nhanh nọc nhưng lại luôn quan tâm đến nàng, trong lòng chợt tự trách.

Nhưng ở vào tình thế này nàng cũng không còn cách nào khác.

- Người phải đi, bởi vì ta tin tưởng người nhất, thứ ta muốn người đi lấy ta không yên tâm giao cho ai khác.

Từ Y bất mãn cầm lấy phong thư rồi ra khỏi phòng, vẻ mặt rõ ràng là đang giận dữ.

Đêm ấy, Tế Tuyết mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ. Bởi vì ngủ không sâu nên thi thoảng lại tỉnh giấc. Trong không khí phảng phất mùi thuốc, nàng mở mắt ra, Từ Y đang đứng cạnh giường nhìn nàng.

- Sáng mai phải đi sao không đi ngủ, người chạy tới đây làm gì? - Vì đang buồn ngủ nên giọng nàng hơi khàn.

- Ta thấy lo lắng, không hiểu sao lần này lại thấy nàng rất kì lạ. Nàng đang có âm mưu gì sao?

Tế Tuyết bị một câu này đánh cho tỉnh cả ngủ. Người bên cạnh thông minh là một chuyện tốt, để họ đi làm việc gì vô cùng yên tâm, nhưng tới lúc muốn giấu diếm họ thì đúng là tổn không ít công sức.

Nàng mỉm cười, cố gắng để biểu lộ được tự nhiên nhất có thể.

- Người đa nghi quá rồi đấy, ngay cả ta người cũng nghi ngờ. Ta sao có thể tự làm chuyện bất lợi cho mình được. - Nàng nằm xích vào bên trong, để chừa ra một chỗ trống. - Người nằm lên đây đi!

Đầu óc Từ Y đột nhiên hỗn loạn. Nàng bảo hắn nằm bên cạnh nàng, chuyện này... có phải là đang dụ dỗ không?

Tất nhiên là hắn chẳng quản liệu đây có phải dụ dỗ hay không, dù sao thì hắn cũng không thiệt hại gì, vì thế nên Từ Y rất nhanh chóng cõng đồ bên ngoài, chỉ để lại trung y màu trắng rồi treo lên giường.

Hai người nằm cạnh nhau, mùi thuốc nhàn nhạt cùng hương hoa hồng thanh khiết thoang thoảng trong không khí.

Từ Y im lặng nhìn Tế Tuyết, nàng cũng chỉ mặc trung y màu trắng đơn giản. Mái tóc dài không búi mà để xoã xuống giống như một dải lụa đen vắt trên gối. Hương thơm từ cơ thể nàng tràn vào mũi khiến trông mắt hắn hiện lên hai đốm lửa nhỏ.

- Từ Y, vì sao nhiều năm nay người lại trung thành với ta như vậy? - Tiếng nàng rất khẽ, nghe thoáng qua tưởng như chỉ là một lời thì thầm.

Hắn nắm lấy bàn tay nàng, mười ngón tay đan vào nhau. Gương mặt tuấn tú phảng phất ý cười.

- Tại vì nàng xinh đẹp lạnh lùng, ta vừa gặp đã yêu cho nên đi theo nàng làm cây si. Lý do này đủ thuyết phục không?

Tế Tuyết phì cười, bàn tay còn lại bẹo má hắn.

- Nói linh tinh, đừng hòng lừa ta! Người ở cạnh ta nhiều năm như thế, nếu yêu ta thì vì sao lại không nói, trừ phi người là đồ con rùa. Lý do này không chấp nhận được.

Từ Y mỉm cười, nhân cơ hội nhích lại gần nàng hơn.

- Thế theo nàng thì vì sao?

Tể Tuyết nhìn đôi mắt đen tuyền lấp lánh ánh sáng của hắn, chợt nhớ đến thiếu niên ngày trước cùng mình xem đom đóm trong rừng cây, nghĩ đi nghĩ lại cũng chẳng rõ vì sao hắn lại ở cạnh mình nhiều năm như thế mà không rời đi. Khác với Triển Vân và những người còn lại trong Lục y và Ngũ tinh, Từ Y không chịu ơn huệ gì của nàng hay mẫu phi mà phải ở lại báo đáp.

- Lễ nào là vì ta chịu thay người một cái tát của Dược Vương? –Nàng nghi hoặc hỏi hắn.

- Phải rồi, chỉ một cái tát mà được ta lấy thân báo đáp, nàng thật sự lời to rồi.

Đôi mắt bạc của nàng cong cong, ánh mắt dịu dàng bao bọc lấy hắn khiến trái tim hắn vô thức đập điên cuồng.

- Từ Y, sau này người nhất định phải sống thật tốt. Tìm một cô gái yêu người, cùng người ta nắm tay đến già, đầu bạc răng long.

Từ Y không trả lời nàng, chỉ im lặng nhắm mắt lại, người cũng nhích lại gần nàng thêm một chút.

Tể Tuyết không cảm thấy khung cảnh này có gì ám muội. Nàng thậm chí nhận ra ở thời điểm này nàng vô cùng duyên tiếc Từ Y. Mắt, mũi, miệng, lông mày, tất cả đường nét của hắn đều rất hoàn mỹ. Lần đầu tiên gặp nhau nàng chỉ nghĩ duy nhất một điều “người này thật đẹp”.

- Đừng nhìn ta như vậy, ta sẽ xấu hổ đấy. –Từ Y đột nhiên mở mắt ra, giọng nói mang theo ý cười.

Nàng không biết sau này liệu có còn được gặp lại hắn hay không. Trương Bắc Nhạn đâu phải tự nhiên lại hẹn nàng ba ngày sau, cả cô ta và nàng đều hiểu rõ lần này vào Phụng Hoàng Cung chưa chắc đã ra ngoài được.

Lần đụng độ trước với Trầm Quân hắn chưa phòng bị nàng nhưng bây giờ thì khác. Trương Bắc Nhạn nói không sai, tai mắt của Phụng Hoàng Cung ở khắp mọi nơi, nếu nàng chuẩn bị quân đội đánh Phụng Hoàng thành thì hắn chắc chắn sẽ biết, đến lúc ấy e rằng hắn sẽ ra tay với Tiêu Phàm đầu tiên.

Trên đời này nàng không còn nhiều người thân thích. Triển Vân có lẽ vẫn còn oán hận nàng, hai người mà hắn thương yêu nhất đều vì nàng mà chết. Còn Từ Y, nàng hy vọng sau khi nàng chết hắn sẽ không còn vương bận gì nữa, có thể tự do sống cuộc sống mà hắn muốn.

- Từ Y, nếu có kiếp sau ta vẫn mong được gặp người.

- Ta cũng vậy.

Từ Y đã ở rất gần nàng, chớp mũi cơ hồ đụng vào trán nàng. Khi Tể Tuyết ngủ say, hắn nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên mắt nàng.

Nàng nói không sai, hắn quả thực là đồ con rùa. Hắn lẳng lặng đứng trong bóng tối dõi theo nàng, nhìn nàng ở bên nam nhân khác. Hắn hy vọng nàng hạnh phúc.

Nhưng cả hai lần nàng đều phải đau khổ, mà hắn thì bất lực chứng kiến nàng tuyệt vọng. Trong lòng hắn đã hạ quyết tâm rất lớn, nếu người khác chỉ làm nàng khổ sở vậy thì hắn sẽ không để ai khác bước vào trái tim nàng nữa.

Hắn đã yêu thầm nàng mười mấy năm, hắn không nghĩ lại âm thầm chờ đợi thêm mười mấy năm nữa. Hắn sẽ khiến nàng yêu hắn.

Nghe tiếng thờ dài trên đỉnh đầu Tể Tuyết đột nhiên tỉnh giấc, nàng mơ hồ hỏi Từ Y.

- Vì sao lại thờ dài?

Thấy ánh mắt mờ mịt của nàng Từ Y biết nàng đang ở trạng thái nửa mê nửa tỉnh, hắn thành thật trả lời:

- Nhuyễn ngọc ôn hương ở bên cạnh, nội tâm ngứa ngáy nhưng lại không dám manh động, đành phải thờ dài.

Mơ mơ màng màng nên nàng hoàn toàn không hiểu nội tâm ngứa ngáy thì liên quan gì đến việc thờ dài, cuối cùng lại chìm vào giấc ngủ. Mùi thuốc trên người hắn luôn khiến nàng thấy rất dễ chịu.

Sáng ngày hôm sau khi Tể Tuyết thức dậy thì Từ Y đã đi, hắn để lại một tờ giấy trên bàn cho nàng, bên trên chỉ viết hai chữ: “Chờ ta”.

Nàng cô xua cảm giác chua xót đang trào ra. Chờ hắn? Nàng làm sao chờ hắn được, lần này có lẽ không còn cơ hội gặp lại hắn nữa.

Những ngày tiếp theo Tể Tuyết lần lượt giao nhiệm vụ cho tất cả những người trong Lục y và Ngũ tinh còn đang đi theo nàng. Mục đích của nàng là phái bọn họ đi nơi khác, như vậy khi nàng mất tích ít nhất bọn họ cũng không có mặt ở đây, sẽ không có ai đi tìm nàng. Nếu bọn họ thật sự manh động tìm cách cứu nàng thì không chỉ nàng mà tất cả họ đều gặp nguy hiểm.

Đến ngày hẹn, Tể Tuyết chuẩn bị những thứ cần thiết mang theo, định tới đình Cửu thiên gặp Trương Bắc Nhạn thì không ngờ Phương Thiệu Lăng đã đứng ở cửa phòng chờ nàng từ bao giờ.

Tể Tuyết nhanh chóng trấn tĩnh bày ra dáng vẻ lạnh lùng với Phương Thiệu Lăng.

- Phương tướng quân việc quân bận rộn còn có thời gian tới thăm bản vương, thật đáng quý.

Phương Thiếu Lăng hơi nheo mắt lại, đôi đồng tử đen thẫm một màu của bóng tối xoáy thẳng vào mắt nàng tựa như muốn hút cạn linh hồn nàng vào trong đó.

- Tề Tuyết, nàng định làm gì? –Hắn không chút cố kỵ gọi thẳng tên nàng.

Tề Tuyết không có thời gian đôi co với Phương Thiếu Lăng, nếu nàng đến muộn chỉ e là Trương Bắc Nhận sẽ rời đi trước.

- Từ khi nào những việc ta làm lại phải báo cáo với ngươi?

Hắn chậm rãi bước đến gần nàng, mỗi bước đi đều mang theo vẻ đe dọa như loài thú săn mồi trong đêm.

- Tất cả những người bên cạnh nàng đột nhiên bị điều động đi, không sót một ai. Nàng đang định làm gì, đừng nói với ta rằng nàng có nhiều việc cần bọn họ làm!

Lo trước lo sau lại không tính toán đến hắn, Phương Thiếu Lăng chắc chắn vẫn luôn bố trí người theo dõi động tĩnh của nàng.

- Phương Thiếu Lăng, thứ ngươi muốn ngươi sắp có được rồi, đừng làm phiền ta nữa. Sau này chúng ta nước sông không phạm nước giếng. Bây giờ ta còn có việc gấp, không rảnh nói chuyện với ngươi!

- Việc gấp của nàng là gì? Ta đoán nhé, là Tiêu Phàm phải không?

Tề Tuyết toát mồ hôi lạnh. Nàng đã biết Phương Thiếu Lăng là loại người khó đối phó. Việc của hắn vẫn chưa xong, hắn sẽ không dễ dàng buông tha cho nàng.

- Chuyện đã đến nước này chúng ta đều không cần diễn kịch nữa. Phương Thiếu Lăng, hôm nay ngươi để ta đi, mọi chuyện sau này ngươi không cần lo ta trở mặt, nếu ngươi cố tình cản ta thì đừng trách chúng ta cá chết lưới rách. Giang sơn này ta không cần nhưng cũng không để lọt vào tay ngươi đâu. – Nàng nói từng tiếng rành rọt, âm điệu sắc lạnh như băng nhọn đâm vào lòng hắn.

Phương Thiếu Lăng vẫn rất ôn hoà, nhẹ nhàng vén lọn tóc ra sau tai giúp nàng. Hắn cúi đầu xuống để môi hắn áp sát bên tai nàng.

- Thông minh một chút đi, lúc này đi cứu Tiêu Phàm thì chỉ có đường chết thôi. Đại nghiệp sắp thành, thiên hạ này sẽ là của nàng, nàng thực sự không cần sao?

Tề Tuyết bật cười, tiếng cười lạnh lùng khô khốc.

- Phương Thiếu Lăng, ngươi cho rằng trên đời này ai cũng muốn làm “quả nhân” như ngươi sao?

Sắc mặt hắn khẽ biến, ánh mắt cũng lạnh đi vài phần.

- Những việc ta làm vì nàng sao nàng lại không hiểu? Ta nam chinh bắc chiến là vì ai, không phải vì nàng sao?

- Vì ta? –Nàng cảm thấy đây là chuyện nực cười nhất mà nàng từng nghe. –PHƯƠNG THIẾU LĂNG! –Nàng gằn lên từng chữ. –Đừng nghĩ ta là đồ ngốc, từ trước tới giờ, một lời của ngươi ta cũng không tin.

Hai người gườm gườm nhìn nhau, trong phòng dù có lò sưởi nhưng còn lạnh hơn cả bên ngoài. Màn kịch này diễn quá lâu, quá nhiều đối trá chồng chất, nhiều đến nỗi nàng không biết nên bắt đầu từ đâu.

- Vì sao ngươi theo ta?

- Vì nàng cứu phụ thân ta.

Ánh mắt Tề Tuyết mang theo châm chọc khiến Phương Thiếu Lăng vô thức nhíu mày.

- Ngươi đã cho phụ thân ngươi uống Phục sinh đan à?

- Phải!

Nàng cười rử rượi, điệu cười rõ ràng có gì đó vô cùng điên loạn. Phương Thiếu Lăng hơi giật mình lùi xa nàng một chút. Ngược lại, Tề Tuyết mở to mắt nhìn hắn, mắt nàng sáng quắc, tia nhìn bén nhọn khiến hắn gai người. Nàng chủ động tiến lại gần hắn.

- Nếu ngươi thật sự cho phụ thân ngươi uống cái đó thì giờ này mô ông ta chắc cũng xanh cỏ rồi.

Hắn kinh ngạc không thốt nên lời.

- Phương Thiếu Lăng, ngươi trầm tính ngàn tính lại không ngờ tới thứ ta đưa cho ngươi là thuốc độc đúng không? Nói cho ngươi biết một bí mật, trên đời

này vốn không có thứ gọi là Phục sinh đan.

- Nàng muốn hại phụ thân ta?

- Người sẽ không cho ông ta uống nó, ông ấy vốn chẳng có chuyện gì. Ta định để người giữ nó như bảo bối, tới lúc thật sự cần kíp mang ra dùng thì mới biết nó là thuốc độc. Hừ, người dám đe dọa ta, nếu không cho người bài học thì cục tức này ta không nuốt trôi.

Ngay từ đầu nàng đã biết hấn lừa nàng. Thật ra việc Phương Đình bị bệnh chỉ là một cái cớ, có lẽ ông ta bị bệnh là thật nhưng cũng chẳng nặng tới mức phải dùng tới Phục sinh đan. Phương Thiếu Lăng rất thông minh, dù hấn theo bất kì ai trong ba vị hoàng huynh của nàng thì đều khó tránh khỏi kết cục “cáo chết chó sấm bị làm thịt”. Nhất là hấn không phải một con chó sấm, loại thuốc hạ như Phương Thiếu Lăng nhìn thế nào cũng thấy rõ ràng là một con báo đầy nguy hiểm.

Hấn dùng Phục sinh đan làm lý do cầu cứu nàng, rồi lại dùng cái ơn cứu mạng đó làm lý do hấn đi theo nàng, hợp tình hợp lý đến mức không ai nghi ngờ. Chỉ có nàng và hấn mới hiểu rõ lựa chọn nàng là con đường duy nhất để hấn tránh khỏi kết cục bi thảm sau này.

Nàng không ham thích gì ngai vàng, lại là phận nữ nhi. Hơn thế nữa, hấn có thể dùng bí mật về thân phận của nàng để khống chế nàng, nắm lấy thực quyền triều chính. Sau đó từng bước một ép nàng thoái vị, dù sao nàng cũng không thể nạp phi sinh con để nó kế thừa, giang sơn Tề gia chẳng phải sẽ rất nhanh đổi thành họ Phương hay sao?

Thật chu toàn biết bao. Phương Đình một đời trung nghĩa nếu biết con trai mình lòng dạ thâm sâu, dã tâm lớn bằng trời như vậy không biết có vui mừng quá mà chết hay không?

Phương Thiếu Lăng rất nhanh đã lại duy trì vẻ ưu nhã như gió xuân. Hấn mỉm cười hỏi nàng:

- Nàng đã sớm biết ta chỉ muốn lợi dụng nàng thì vì sao còn phối hợp với ta?

- Vì người thích hợp. –Tề Tuyết đơn giản trả lời hấn. –Vị trí đó người ngồi rất thích hợp.

Nói cho đúng hơn, nàng chỉ có thể lựa chọn bước vào cái lưới Phương Thiếu Lăng đã giăng sẵn.

Ở vào hoàn cảnh của nàng, nếu ba người kia thảo phạt nàng trước thì nàng hoàn toàn không có cửa thắng. Cho dù Phương Thiếu Lăng chỉ muốn lợi dụng nàng thì ít nhất hấn cũng có thể làm cái khiên che chắn cho nàng. Bình lực trong tay ai người đó là kẻ mạnh. Nếu nàng không hợp tác với hấn thì đã sớm bị Tề Ly hoặc Tề Khắc nuốt trôi rồi.

Thực ra nói nàng dẫn sói vào nhà cũng chẳng sai, cơ nghiệp mấy trăm năm tổ tông để lại vậy mà nàng sẵn sàng dâng cho kẻ khác.

Phụ hoàng có trách nàng không? Cho dù có thì nàng vẫn sẽ làm như vậy. Từ trước tới nay chuyện tranh quyền đoạt vị trong hoàng tộc chẳng phải hiếm lạ, triều đại nào chẳng có vài mẫu chuyện kiểu như hoàng tử làm phản, mưu hại hoàng thượng. Nói cho cùng thì ba vị hoàng huynh của nàng cũng chỉ làm cái việc mà rất nhiều người đã từng làm, có điều nàng không chấp nhận được.

Người ấy cho dù suốt mười mấy năm chưa từng hỏi thăm nàng một câu thì vẫn là phụ hoàng của nàng. Nàng biết sau khi mẫu phi qua đời, phương bác vẫn có thể bình yên là vì phụ hoàng đưa tay che chở.

Ba người bọn họ, mỗi ngày đầu độc một chút, từng ngày từng ngày hại chết phụ hoàng. Cốt nhục tình thâm hoá ra chẳng so được lấy một phần với cái ghê làm bằng vàng lạnh lẽo kia.

Ai ngồi lên đó cũng không sao, chỉ cần không phải ba người đó thì là ai cũng được.

Tề Tuyết thân nhiên bước qua người Phương Thiếu Lăng. Những gì cần nói nàng đều đã nói, nếu hấn thật sự không sợ nàng trở mặt thì cứ thử giữ nàng lại. Nàng không tin hấn lại xem trọng nàng hơn ba vạn dặm giang sơn như hoạ này.

Cánh tay bị một lực rất mạnh giữ lại, Tề Tuyết hơi nhăn mày vì đau. Phương Thiếu Lăng không nói không rằng thô bạo kéo nàng đẩy lên giường, sau đó cả người hấn đều đè lên nàng.

Tề Tuyết kinh sợ nhìn hấn, từ trước tới giờ hấn luôn là kẻ rất biết lễ độ, lần này xem ra nàng thật sự đã chọc giận hấn.

- Người muốn gì? –Giọng nàng vẫn giữ vẻ lạnh lùng nhưng đã có vài phần run rẩy.

Phương Thiếu Lăng mỉm cười, môi hấn chòn vồn bên gương mặt nàng, hơi thở mát lạnh mang theo mùi bạc hà làm nàng khó chịu, muốn xoay mặt đi tránh lại bị hấn dùng tay giữ lấy cằm.

- Tề Tuyết, ở lại đi. Ở bên cạnh ta có gì không tốt. Đúng là ban đầu ta quả thực có tư tâm như nàng nói nhưng thời gian qua ta đối với nàng thế nào chẳng lẽ nàng một chút cũng không cảm nhận được.

- Phương Thiếu Lăng, người không thích ta, người người thích là nữ nhi của tiên đế. Nếu ta không phải Tuyết vương gia, nếu ta không thể làm bậc thang cho người đoạt được giang sơn này thì người sẽ chú ý đến ta sao?

Hấn thờ dài một hơi, nhẹ nhàng hôn lên trán nàng. Tề Tuyết khó chịu cau mày lại. Phương Thiếu Lăng vẫn rất kiên nhẫn nói chuyện với nàng.

- Tể Tuyệt, ta thật sự thích nàng. Dù thế nào ta cũng không để nàng đi.

Nàng khép mắt suy nghĩ, hàng mi khẽ rung động như cánh bướm. Sau cùng nàng cũng ngừng giãy dụa, đôi mắt bạc mở ra nhìn hắn.

- Ngươi thật sự thích ta?

- Phải!

- Ta hỏi ngươi, giữa giang sơn và mỹ nhân, ngươi chọn bên nào?

Câu hỏi này đúng là làm khó hắn. Nữ nhân xem chừng đều như nhau cả, ai cũng thích mấy lời ngọt ngào siêu thực kiểu như “vì nàng mà từ bỏ tất cả”, trên đời này làm gì có gã đàn ông nào có thể ngu xuẩn như vậy, nếu có thì chắc chắn cũng không phải Phương Thiếu Lăng hắn.

- Ta muốn cả giang sơn lẫn mỹ nhân, trên đời này có mấy kẻ anh hùng cam lòng cô độc. –Hắn bình thản trả lời nàng, đôi mắt đen như mực vẫn không rời khỏi gương mặt nàng.

Tể Tuyệt bất ngờ cười rộ lên, xinh đẹp không tả xiết, ngay cả ánh sáng xung quanh cũng trở nên lu mờ.

- Ta đúng là không nhìn nhầm ngươi. –Nàng thần nhiên thốt lên. –Phương Thiếu Lăng, hai chúng ta không chung đường đâu, chỉ là tình cờ gặp nhau ở điểm giao giữa hai con đường mà thôi. Ngươi trong lòng chứa cả thiên hạ, văn thao võ lược, tài năng xuất thế, tiền đồ rộng mở, đáng tiếc ngươi không phải người ta muốn. Ta sinh ra đã kiêu ngạo ích kỷ, ngươi ta yêu trong lòng nhất định phải đem ta đặt lên đầu tiên, ngươi không làm được, cho nên ta cũng không thể yêu ngươi.

Phương Thiếu Lăng nheo mắt lại, ánh mắt tràn đầy nguy hiểm.

- Nói nhẹ không nghe, nàng nghĩ ta sẽ dễ yên cho nàng rồi đi sao?

Nàng nhếch miệng cười lạnh, hắn không cho nàng đi thì đừng trách nàng cùng hắn cá chết lưới rách.

- Ta đã viết thư cho Mộc Thiệu Đình, sau này hắn sẽ nghe theo sắp xếp của ngươi, những đại quan trong triều ta đã qua lại bao năm qua cũng sẽ làm hậu thuẫn cho ngươi. Dòng dõi hoàng tộc đã không còn mấy người đủ năng lực kế thừa hoàng vị, đám quan lại đó rất biết thời thế, nhất định sẽ cùng nhau tôn ngươi làm Hoàng đế. Nhưng nếu ngươi còn giữ ta lại thì đừng trách ta khiến kế hoạch của ngươi đổ sông đổ biển, ngay cả chết ta còn không sợ lẽ nào lại sợ ngươi hay sao!

Phương Thiếu Lăng hơi cứng người lại, không nói một lời, bàn tay chế trụ cổ tay nàng càng xiết chặt hơn. Tể Tuyệt cắn răng nhin đau, nàng tuyệt đối không muốn tỏ ra yếu thế hơn hắn.

Trán nàng toát mồ hôi, cánh tay đã trở nên tê dại. Phương Thiếu Lăng không ngừng tăng thêm lực ép nàng phải mở miệng kêu đau.

Tể Tuyệt chợt nhận ra người này không phải cố chấp một cách bình thường. Hắn không cho phép nàng đe dọa hắn.

Thật khá, còn chưa làm Hoàng đế mà tính tình đã bá đạo như vậy!

Nàng rút cục cũng mở miệng:

- Để ta đi, ngọc tỷ truyền quốc sẽ là của ngươi.

Đôi mắt đen sâu thẳm của hắn trong một khắc đã hiện lên xao động. Nàng biết đã lựa đúng lúc tung ra con cờ này.

Nàng không tin Phương Thiếu Lăng lại không muốn ngọc tỷ truyền quốc. Hắn là kẻ biết nặng nhẹ, tuyệt đối sẽ không vì một nữ nhân mà bỏ đi giấc mộng đế vương.

Phương Thiếu Lăng chuẩn xác hạ xuống môi nàng, nụ hôn phớt qua như chuồn chuồn lướt nước. Giọng hắn vẫn bình tĩnh không lộ ra một tia cảm xúc.

- Vì sao ta biết nàng là nữ nhân chưa từng thất vọng?

Chuyện bà đồ kia hắn bịa ra rất chặt chẽ, vụ lò nui là thật, cứu người cũng là thật, có điều người đó chẳng thể tiết lộ tin tức gì đáng giá.

- Không quan trọng, quan trọng là ngươi đã biết.

Hắn gật đầu cười.

- Chúng ta gặp nhau lần đầu tiên ở Mộc thành, sau đó ta tình cờ nhìn thấy nàng trong đêm hội ở Lệ Châu.

Tể Tuyệt ngạc nhiên nhìn hắn, trước đây nàng không rõ rốt cục mình đã sơ hở ở đâu mà hắn lại phát hiện ra, không ngờ kín kẽ bao năm chỉ vì một lần bất cẩn ở Lệ Châu lại gây ra họa.

- Chùa Báo Ân hôm ấy đèn hương mờ ảo, nàng mặc áo vàng xuất hiện giữa khung cảnh ấy ban đầu còn làm ta tưởng mình thật sự lạc vào cõi tiên.

Hắn buông lỏng tay nàng.

- Nàng nói đúng, chúng ta không thích hợp, giữa giang sơn và nàng, ta chọn giang sơn.

ptlptl

Tề Tuyết bước đi rất nhanh, nhất quyết không ngoái đầu lại. Ánh mắt của người kia vẫn luôn ở phía sau lưng nàng.

Hắn và nàng hữu duyên vô phận, không thể làm cố nhân, chỉ có thể là khách qua đường.

Trương Bắc Nạn cùng Tề Tuyết cười ngửa rời khỏi thành An Kỳ, suốt hai canh giờ cô ta vừa đi vừa kiểm tra kỹ không có người theo dõi liền yên tâm tiếp tục vào một thôn nhỏ trên đường.

Ngựa dừng lại trước cổng một căn nhà bình thường. Tề Tuyết dùng ánh mắt dò hỏi nhìn Trương Bắc Nạn.

- Vào đi, phải thay đổi một chút để tránh bị người của Phụng Hoàng Cung nhận ra.

Tề Tuyết gật đầu tỏ ý đã hiểu. Nàng đẩy cửa bước vào bên trong, thân ảnh quý mị đứng trong sân hơi động đậy, ánh trăng hôm nay không hiểu sao lại mang sắc đỏ như máu.

Nàng kinh ngạc nhìn người kia. Mặt nạ bạc lấp lánh trong đêm, đôi mắt đỏ rực như máu đang hướng về phía nàng.

- Tề Tuyết, chúng ta lại gặp nhau rồi! –Giọng hắn vẫn như vậy, lạnh lẽo giống như âm thanh của ma quỷ.

Nàng chưa kịp phản ứng lại thì phía sau gáy truyền lên một cơn đau nhức. Trước mặt bất ngờ chỉ còn là một khoảng tối đen tịch mịch.

Phượng Thiệu Lăng nói không sai, nàng thực sự đã tự mình tìm đường chết. Trương Bắc Nạn bắt tay với Trầm Quân lừa nàng, mà nàng thì một chút cũng không nghi ngờ cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Tự bản thân quyến luyến, dòng hồi ức một khi trở lại thật khó ngừng

Tuyết hoa hồng mai vô định giữa không trung

Chàng quan tâm khiến thiếp cảm động

Nhớ tới sự ôn nhu của chàng, lòng thiếp cũng ứng hồng như đoá mai kia

Kỳ thật thiếp cũng sợ tuyết lạnh đau đớn

Tuyết hoa hồng mai vô định giữa đêm đông băng giá

Nền thấp lên dễ khiến thiếp mơ về mộng đẹp

Gió bắc nhẹ nhàng thổi, giọt lệ chậm chậm rơi

Đành tưởng niệm để yêu nhờ gió trời phiêu lãng

Không quay trở lại...

(trích Tuyết hoa hồng mai)

canh tuyet

Tề Tuyết khó nhọc mở mắt ra nhìn khung cảnh xung quanh. Đầu nàng vẫn còn văng vất vì cú đánh lúc trước. Ánh sáng yếu ớt từ ngọn đèn treo trên tường toả ra bốn phía khiến mọi thứ chìm trong một màu mờ mờ hư ảo.

Nàng đang ở trong một nhà giam bằng đá. Ngay gần chỗ nàng ngồi có một ô cửa nhỏ cỡ bàn tay, nàng gượng đứng dậy kiễng chân nhìn ra bên ngoài, không rõ đây là nơi nào, chỉ thấy mọi vật đều phủ trong màu trắng xoá của tuyết.

Cánh cửa phòng giam đột ngột chuyển động, Trương Bắc Nhạn tiến vào, trên tay còn ôm theo chần đệm khá dày.

Cô ta lại gần Tế Tuyết, bỏ mấy thứ trong tay lên giường, ngượng ngùng nói với nàng:

- Vương gia, lần này ta quả thực là vạn bất đắc dĩ.

Tế Tuyết không trả lời cô ta. Nàng biết rõ khả năng thoát được khỏi đây là không thể. Đừng nói đến Trầm Quân, ngay cả Trương Bắc Nhạn muốn bắt nàng còn dễ hơn bắt một con gà. Nàng không có võ công, tới đây một mình không ai bảo vệ, chẳng thể trách ai được, đều là nàng bất cẩn để người ta lừa.

Trương Bắc Nhạn thấy Tế Tuyết im lặng không đáp thì khó xử định ra ngoài, đúng lúc ấy Tế Tuyết đột nhiên mở miệng:

- Từ đầu tới cuối đều là người lừa ta phải không? Những gì người nói với ta đều là bịa đặt đúng không? Tiêu Phàm không có mặt trong rừng, hắn vẫn an toàn?

Cô ta cắn môi, hơi cụp mi mắt xuống, nói rất khẽ:

- Trừ việc hắn bị giam lỏng ở Phụng Hoàng Cung, còn lại đều là thật. Sau khi hắn bị thương nặng ta mới nhân cơ hội lấy trộm được ngọc bội và áo khoác của vương gia mang đến. Hiện giờ hắn thế nào... ta cũng không rõ.

Tế Tuyết mệt mỏi tựa người vào tường, từ từ trượt xuống. Nàng đúng là ngu xuẩn, bây giờ không những không thể ở cạnh Tiêu Phàm mà ngay cả bản thân mình cũng lo không xong.

Trầm Quân bất thành linh xuất hiện, hắn nhẹ nhàng bước đến chỗ nàng, nửa ngồi nửa quỳ trước mặt nàng, khoé môi cong cong tạo thành nụ cười giễu cợt.

- Đừng quá lo lắng cho Tây Thần, có thể nào thì hắn cũng tốt hơn người bây giờ. Nhưng mà không sao, có người trong tay không sớm thì muộn Tây Thần cũng phải ngoan ngoãn giờ tay chịu trời thôi.

Nàng đưa mắt lạnh lùng nhìn Trầm Quân.

- Trầm cung chủ, cho dù Tiêu Phàm có lỗi làm gì thì hắn cũng do người một tay dưỡng dục bao năm qua. Người không thể niệm tình xưa mà cho hắn một con đường sống hay sao?

- Không phải là ta không cho hắn đường sống, mà là hắn không cho ta đường sống. –Trầm Quân cơ hồ rít lên với nàng.

Tế Tuyết mờ mịt không hiểu, Tiêu Phàm làm sao có thể đe dọa Trầm Quân cho được. Hắn chẳng phải đang bị Phụng Hoàng Cung truy sát vì đã tiết lộ Hồng huyết thủy cho An Hoà Hầu sao?

- Ngạc nhiên lắm phải không? Ta cũng rất kinh ngạc, còn kinh ngạc hơn người nhiều. Không ngờ Trầm Quân ta suốt chín năm đã nuôi ong tay áo. Nói cho người một tin mừng, Tây Thần hiện giờ đã lật đổ ta, thành công ngồi lên vị trí cung chủ Phụng Hoàng Cung. Ta nào dám truy đuổi nó, là nó đang truy đuổi ta thì đúng hơn.

Đây rốt cục là thế nào, Tiêu Phàm sao lại trở thành cung chủ Phụng Hoàng Cung?

- Từ mấy năm trước khi ta sai nó tiếp cận người nó đã có ý định làm phản rồi. Nó không ngừng tự mình gây dựng thế lực bên trong Phụng Hoàng Cung, điều ta không ngờ nhất là ngay cả Tử thần và Bát vệ mà nó cũng giật dây được, bọn họ đều do một tay ta thu nhận, quả nhiên trò giỏi hơn thầy.

Nàng thở ra một hơi nhẹ nhõm. Nếu đúng như thế thì Tiêu Phàm có lẽ vẫn an toàn, hắn là cung chủ Phụng Hoàng Cung, sẽ không có ai làm hại hắn.

Trầm Quân bất mãn túm lấy cằm nàng, ngón tay lạnh lẽo như băng khiến nàng không nhịn được khẽ rùng mình.

- Sao, cảm thấy rất yên tâm phải không? Người sẽ sớm biết đắc tội với ta thì không có kết quả tốt đâu. Bây giờ ta không có thời gian cho người nếm mùi khổ sở. Giao bản đồ đến Bát Tử thành ra đây, không chừng tâm trạng của ta tốt sẽ không tính toán với người!

Tên này có phải bị thần kinh hay không, ngày trước nàng năm lần bảy lượt đồng ý đem bản đồ cho hắn, là hắn không chịu đi lấy, bây giờ lại làm như nàng thất hứa.

- Bên dưới bức tượng rồng miệng cắn thân chân xé mình trên núi Bạch Thạch có một cái hốc nhỏ, bản đồ giấu bên trong đó.

- Bản đồ trông như thế nào? –Hắn trầm giọng hỏi nàng.

Tế Tuyết khó chịu trả lời:

- Người tới lấy không phải sẽ biết sao!

- Ta hỏi bản đồ trông như thế nào? –Thanh âm của hắc ấn chứa vài phần sát ý.

- Là một cuộn da dê...

“Chát!” –Má trái truyền đến một cơn đau đớn, Tế Tuyết ngã nhào trên nền đá lạnh lẽo, khéo miệng tràn ra tơ máu. Nàng choáng váng tìm cách ngồi dậy. Trầm Quân gần như ngay lập tức giẫm lên lưng nàng rất mạnh.

Tế Tuyết từ nhỏ đã được nuông chiều, có ai dám đánh đập hay thô bạo với nàng bao giờ, nàng tức giận trừng mắt nhìn hắc.

- Nhìn cái gì mà nhìn, có muốn ta móc mắt ngươi ra hay không? –Hắc nổi cơn thịnh nộ túm lấy tóc nàng rồi kéo đầu nàng đập xuống đất.

Nền đá xanh xuất hiện vết máu đỏ tươi giống như một đoá hoa.

Tế Tuyết cắn răng không kêu lên một tiếng. Trong bụng nàng không ngừng chửi rủa Trầm Quân cùng mười tám đời tổ tiên nhà hắc đều không được chết từ tế.

Tiếng nói như ma quỷ lại lớn vồn bên tai nàng.

- Bản đồ đến Bát Tử thành giấu bên trong một cây trâm, đầu trâm là đoá hoa màu phấn hồng. Cây trâm ấy không chỉ là nơi giấu bản đồ mà còn là chìa khoá mở cổng thành Bát Tử. Nói đi, cây trâm ấy đang ở đâu?

Thì ra là hắc đã biết. Thảo nào hắc lại hỏi nàng bản đồ trông như thế nào. Lần này xem chừng thật sự mất mạng trong tay Trầm Quân rồi. Trước đây hắc không tới lấy bản đồ hắc là vì đã đoán chắc nàng sẽ giao đồ giả, hắc chờ tới lúc nàng đã là cá nằm trên thớt, không còn đường thoát mới đem ra hỏi nàng. Thật sự là chu toàn, nàng so với Trầm Quân hay Phương Thiếu Lăng quả nhiên vẫn chỉ là kẻ trẻ người non dạ.

- Làm sao ngươi biết chuyện bản đồ thật?

Trầm Quân thu tay chân về, ngừng hành hạ nàng. Hắc điềm nhiên đứng một bên quan sát nàng chật vật gượng dậy.

Hắc đưa tay gỡ mặt nạ bạc xuống. Tế Tuyết không tin nổi nhìn gương mặt phía sau.

Dung nhan tuấn mỹ như thần, đôi mắt phượng điện đảo chúng sinh. Môi mỏng khẽ nhếch lên tạo thành nụ cười lạnh lẽo.

Quẻ phách sơ sinh thu lộ vi

Khinh la dĩ bạc vị canh y

Ngân tranh dạ cửu ân tình lộng

Tâm khiếp không phòng bất nhãn quy.

Nàng run rẩy thốt lên:

- Duệ Vũ Đế Trầm Quân!

Người này và nam nhân trong bức tranh hơn một trăm năm tuổi ấy giống hệt nhau, chỉ khác duy nhất màu mắt.

- Thật vinh hạnh, không ngờ kẻ đã biến mất hơn một trăm năm như ta mà có người còn nhớ đến.

tp 12

Tế Tuyết khẽ lắc đầu.

- Không thể nào, Duệ Vũ Đế đã chết rồi, ngươi làm sao có thể là hắc?

Trầm Quân đột nhiên rút khăn tay lau nhẹ vết thương trên trán nàng, ôn hoà nói:

- Vì sao lại không thể? Ngươi giữ bản đồ đến Bát Tử thành nhiều năm như vậy mà lại không tin rằng nó có thật sao?

Đúng là nàng không tin truyền thuyết về Bát Tử thành, ngay cả Ngọc tỷ truyền quốc nàng cũng nghi ngờ sự tồn tại của nó cho đến khi nó xuất hiện trước mắt nàng. Nếu người này thật sự là Duệ Vũ Đế... vậy thì lẽ nào hắc đã tới thành Bát Tử?

- Tế Tuyết, ta cần tới thành Bát Tử một lần nữa. Giao cây trâm đó cho ta, ta đảm bảo sẽ không làm khó ngươi.

- Nơi đó thật sự giống như trong truyền thuyết sao?

Trầm Quân nhăn mày hồi tưởng, cuối cùng thở dài một hơi chán nản.

- Chuyện lâu quá rồi, ta cũng chẳng còn nhớ rõ nữa. Ngươi biết đấy, người già trí nhớ thường giảm sút mà.

Người già? Hẳn có chỗ nào giống người già chứ? Có người già nào lại thô bạo nhỏ mọn thù dai như hân.

Thấy nàng vẫn im lặng Trầm Quân bắt đầu mất kiên nhẫn.

- Thế nào, không chịu nói?

Không phải nàng cứng đầu, cây trâm đó nàng quả thực đã từng nhìn thấy, có điều hiện giờ nó đã thành một nắm vụn không rõ tung tích rồi.

- Ta không có.

Sắc đỏ trong mắt Trầm Quân trở nên thẫm hơn, đây là biểu hiện cho thấy hân đang tức giận.

Tề Tuyết nuốt nước bọt. Cái kẻ biến thái như Trầm Quân ai mà biết được hân sẽ giở trò gì. Nói không sợ là lừa người, nhưng nàng biết lấy đâu ra bản đồ thật cho hân chứ?

- Cây trâm mà ngươi nói... nhiều năm trước đã bị mẫu phi của ta huỷ đi rồi.

Nàng còn nhớ rõ chưa bao giờ thấy sắc mặt mẫu phi khó coi như vậy, bà đắm chiêu xem tấm bản đồ nhỏ xíu được lấy ra từ bên trong cây trâm. Sau khi suy nghĩ rất lâu bà đã châm lửa đốt, còn tự tay đập nát vụn cây trâm tinh xảo kia, thái độ vô cùng kiên quyết.

Mẫu phi, lần này người thật sự hại chết nhi thần rồi!

- Ngươi nói... Từ Lâm đã huỷ cây trâm đó?

Từ Lâm? Trầm Quân cũng quá tự tiện đi, gọi mẫu phi nàng thân mật như vậy sẽ khiến người ta tưởng họ có gian tình đấy.

- Mẫu phi ta họ Châu, mọi người đều gọi là Châu quý phi. Nếu ngươi không thích gọi như vậy thì gọi cả họ tên ra cũng được, đừng có cái gì mà Từ Lâm... hai người đâu có thân thiết tới mức ấy!

Trầm Quân không thèm để tâm đến thái độ khó chịu của nàng, hân ngược lại còn cười rất vui vẻ. Tề Tuyết bây giờ mới lĩnh hội sâu sắc thế nào là lật mặt như lật bàn tay. Mới vừa lúc này hân còn điên cuồng thô bạo với nàng, một khắc sau liền ra vẻ ôn hoà nhã nhặn. Đúng là có bệnh.

- Nhóc con, ta không có thời gian đùa dai với ngươi, cây trâm đó đâu?

- Trầm Quân, ta chẳng có lấy một tia hứng thú với cái thành Bất Tử kia, nếu ta có nó thì ta giao phứt cho ngươi rồi, bày đặt giấu diếm làm gì. Ngươi tin cũng được, không tin cũng được, cùng lắm thì ngươi giết ta là xong.

Hân chau mày quan sát nàng, thấy nàng không có vẻ gì là giả vờ mới đứng dậy ra ngoài. Giọng nói âm u của hân vẫn còn vọng lại từ bên kia cánh cửa.

- Tề Tuyết, tốt nhất là ngươi nói thật!

Hai ngày trôi qua, đúng giờ đều có đồ ăn đưa đến. Thức ăn ở chỗ này không đến nỗi khó nuốt nhưng Tề Tuyết là một trường hợp điển hình của chứng kén ăn. Nàng cũng biết hoàn cảnh hiện giờ không phải lúc không nên nhẽo đành cố ăn lấy vài miếng để không bị chết đói.

Trầm Quân từ hôm ấy còn chưa quay lại tìm nàng, Trương Bắc Nhạn cũng không xuất hiện. Tề Tuyết chẳng thể làm gì khác ngoài việc ngồi một chỗ nhìn trần nhà giam, thỉnh thoảng nàng lại kiễng chân nhòm qua ô cửa ra bên ngoài, tuy chẳng thấy được nhiều nhưng dù sao cũng tốt hơn cái phòng giam lạnh lẽo này.

Tình hình của Tiêu Phàm bây giờ không rõ thế nào, nàng thật sự lo lắng cho hân. Cứ nhắm mắt lại thì hình ảnh hân mặc áo đầm máu rồi biến thành một nắm xương trắng lại hiện ra. Nàng thậm chí còn không dám ngủ, chỉ đến lúc mệt quá mới thiếp đi.

Mọi chuyện càng lúc càng phức tạp, thậm chí còn diễn tiến theo hướng nàng hoàn toàn không lường trước được. Chuyện kì quái nhất là Trầm Quân và Duệ Vũ Đế là một người, những đồn đại về thành Bất Tử bao nhiêu năm qua nhiều không kể xiết, có điều chưa bao giờ có một bằng chứng rõ ràng nào ngoài cái gọi là bản đồ đã bị huỷ đi kia. Thế nhưng kẻ đáng lý phải nằm trong quan tài trên núi Bạch Thạch lại xuất hiện ngay trước mắt nàng, nói với nàng rằng hân đã tới thành Bất Tử.

Đã như vậy, quan hệ giữa hân và mẫu phi của nàng... rõ ràng không bình thường. Chỉ ít là bọn họ có quen biết nhau.

Giả như không có bức tranh mà nàng đã tìm thấy trong kho, không nhìn thấy dung mạo của Duệ Vũ Đế thì nàng đương nhiên sẽ không tin vào lời nói nhảm nhí của hân. Nhưng nàng đã nhìn thấy, hơn nữa trên đời này không thể có hai người giống nhau như hai giọt nước thế được. Ngay cả nốt ruồi đỏ ở một bên trán cũng giống y đúc.

- Đang nghĩ gì? –Giọng nói lạnh lẽo của Trầm Quân làm Tề Tuyết đang thần thờ giật mình.

Nàng nhếch miệng cười giễu cợt:

- Sao thế, trí nhớ của người già lại giảm sút nên đến tìm ta hỏi lại chuyện mấy ngày trước à?

Hắn không nóng giận, dịu dàng xoa đầu nàng. Tế Tuyết cảm thấy lạnh cả sống lưng, người này quả nhiên không phải bị bệnh bình thường, hẳn nhất định là bị điên.

- Ta mang cho ngươi xem thứ này.

Trầm Quân đặt trước mặt nàng một cây đàn tranh. Tế Tuyết cau mày quan sát cây đàn, bề ngoài của nó giống hệt cây Hoa Âm mẫu phi để lại, có điều trên đàn lại khắc chữ Phong Âm.

Nàng đưa tay thử đàn, âm thanh tuyệt hảo, không hề thua kém cây Hoa Âm.

Phong Âm – Hoa Âm, âm thanh của gió, âm thanh của hoa. Bề ngoài giống nhau, chất lượng tương tự, lẽ nào... chúng là một cặp?

- Cây đàn này, rất nhiều năm về trước, cùng với cây Hoa Âm là một đôi, ta tặng Hoa Âm cho Từ Lâm, còn ta giữ Phong Âm. Chúng tượng trưng cho ước hẹn giữa ta và nàng.

Tế Tuyết sững sờ nhìn Trầm Quân.

- Ngươi bịa chuyện!

- Trước khi mẫu phi của ngươi tiến cung đã từng có hôn ước, việc này hẳn ngươi từng nghe nói chứ?

Đúng là nàng từng nghe rằng mẫu phi có một vị hôn phu nhưng không hiểu sao lại bất ngờ hủy hôn. Ngay sau đó bà tiến cung trở thành đệ nhất sủng phi của phụ hoàng. Người trong cung rỉ tai rằng hề nhắc đến vị cựu hôn phu đó của mẫu phi là phụ hoàng tức đến long trời lở đất nên mọi người đều e sợ, nửa chữ cũng không dám dă động.

- Vị hôn phu đó...

- Không sai, người đó chính là ta.

Tế Tuyết kinh ngạc đến tột độ. Mẫu phi nàng quả nhiên bản lĩnh không tầm thường. Phu quân là Hoàng đế Diêm quốc, người tình cũ là Hoàng đế Thương quốc.

- Từ sau khi bị hãm hại, ta không chết mà tình cờ đến được thành Bất Tử, trở thành người bất tử. Một mình ta từng ngày cố gắng xây dựng Phụng Hoàng Cung, biến nó thành tổ chức lớn mạnh nhất Diêm quốc này. Trong cả trăm năm đơn độc ấy ta chưa từng động lòng với bất kì ai ngoài Từ Lâm. Nàng đã cùng ta hứa hẹn suốt đời. Nếu không phải Tế Doãn phá đám thì nàng đã là thê tử của ta, mà ngươi... cũng sẽ là con của ta.

Phụ hoàng của nàng chia loan rẽ thủy, chuyện này liệu có thật không? Chắc là có, ai chứ phụ hoàng thì dám lắm. Nhưng mà Trầm Quân cũng đâu phải kẻ lãnh hiền gì, ông ta sao có thể để mẫu phi nàng dễ dàng gả cho người khác như vậy?

- Mọi thù cừ oán vợ này ta đã định sẽ trả cho hắn cả vốn lẫn lãi, không ngờ hắn lại chết nhanh như thế, coi như hắn may mắn.

Tế Tuyết thờ dãi chán nản. Phụ hoàng và mẫu phi đều đã quy tiên, nàng thì vẫn còn sống, còn bị lão yêu quái trăm tuổi đầu óc biến thái này bắt lại, người không may nhất chính là nàng.

Trầm Quân bất ngờ túm lấy vai nàng, vẻ mặt vô cùng chờ mong.

- Tế Tuyết, lẽ nào ngươi không muốn Từ Lâm sống lại sao? Thành Bất Tử là nơi có thể hồi sinh người đã chết, thân xác của Từ Lâm vẫn còn, chỉ cần ta vào được thành Bất Tử thì ta sẽ tìm ra cách cứu nàng ấy. Giao cây trăm đó cho ta!

Nói nhiều như thế, kể ra một câu chuyện xưa dang dở cuối cùng cũng vì bản đồ đến Bất Tử thành. Người này đúng là am hiểu cách đánh vào tâm lý.

Nếu nàng còn giữ cây trăm đó thì không chừng đã giao cho hắn thật cũng nên, có điều mẫu phi đã huy đi rồi, bây giờ có tài thánh cũng chẳng làm gì được.

- Trầm tiền bối, ta nói thật với tiền bối cây trăm đó đã không còn nữa. Về việc hồi sinh kia, tuy ta không hiểu rõ lắm ý tứ của tiền bối nhưng ta tin rằng mẫu phi sẽ không đồng ý. Người đã yên nghỉ nhiều năm nay, bây giờ có lẽ cũng đoàn tụ với phụ hoàng ta dưới tuổi vàng rồi. Tiền bối không cần bận tâm nữa.

Bàn tay cứng như thép nguội bóp chặt cái cổ mảnh khảnh của nàng. Tế Tuyết khó thở vùng vẫy, nàng tìm cách gỡ tay hắn ra nhưng đều vô ích. Mãi tới khi nàng thật sự sắp chết ngạt thì Trầm Quân mới buông tay, hắn nhìn nàng khó nhọc thở dốc, giọng nói lạnh lẽo đến mức cả người nàng đều muốn đóng thành băng.

- Tế Tuyết, ngươi kiên quyết không giao bản đồ ra phải không, thôi được, vậy ta hỏi ngươi, ngọc tỷ truyền quốc đâu, chắc không phải cũng bị ngươi huy đi rồi chứ?

Tề Tuyết âm thầm kêu khổ, xem ra vận may của nàng thật sự đã xài hết rồi, nếu không thì vì sao hần toàn đòi những thứ mà nàng không thể đưa được chứ. Bản đồ đến thành Bất Từ đã bị hủy, ngọc tỷ truyền quốc trước khi tới gặp Trương Bắc Nhạn nàng đã gửi giấy ghi chỗ cất lại cho Phương Thiếu Lăng, bây giờ có lẽ hần đã đi lấy rồi.

Rõ là trời muốn diệt nàng mà!

- Ngọc tỷ truyền quốc nào, ta không hiểu ngươi đang nói gì. –Thôi thì giả vờ được bao lâu hay bấy lâu.

Trầm Quân chắc cũng nhận ra ý định này của nàng, hần cười lạnh.

- Ngọc tỷ truyền quốc Tây Thần đánh cắp từ chỗ ta rồi giao cho ngươi, ngươi dám nói là ngươi không biết?

Tay nàng hơi run lên. Ngọc tỷ truyền quốc là do Tiêu Phàm gửi cho nàng, đúng vậy, sao nàng lại đoán không ra cơ chứ, ngoài hần ra thì còn ai có thể đem báu vật vô giá ấy giao cho nàng.

Cái đêm ở Phụng Lâm Các hần nói với nàng rằng hần đang giữ một báu vật của Trầm Quân nên tạm thời Trầm Quân sẽ không làm gì hần. Thứ đó chắc chắn là ngọc tỷ truyền quốc.

Những đoạn đối thoại không đầu không cuối xẹt qua trong trí nhớ của nàng. Hần nói nếu nàng không muốn cùng hần quy ẩn thì hần sẽ không ép nàng. Hần nói nàng muốn thiên hạ hần sẽ đem thiên hạ cho nàng.

Hoá ra hần đã dự tính tất cả từ thời điểm ấy, từ lâu hần đã định sẽ lật đổ Trầm Quân.

- Vẫn là câu nói cũ, thứ ngươi muốn, ta không có.

Lần này Trầm Quân quả thực đã bị nàng làm tức điên. Hần bỏ ra ngoài còn sập cửa rất mạnh. Tề Tuyết ngồi lại trong phòng giam, đầu óc rối tinh rối mù.

Tất cả những gì nàng chưa biết đang dần dần hé lộ, nhưng nếu Trương Bắc Nhạn không phải là lý do, Tiêu Phàm từ trước tới giờ luôn yêu nàng, vậy thì những lời của hần ở rừng sương mù có ý gì, vì sao hần lại đối xử với nàng như vậy?

Bên ngoài sắc trời vẫn mù mịt, mưa tuyết không ngừng rơi, gió lạnh thét gào rầm rĩ.

Tề Tuyết yên lặng nằm cuộn mình trong chăn, nàng không biết Trầm Quân sẽ giam nàng bao lâu, nguyên nhân hần bắt nàng đã quá rõ ràng, một là vì bản đồ, hai là ngọc tỷ truyền quốc. Nếu đến lúc hần nhận ra nàng hoàn toàn vô dụng thì hần sẽ làm gì với nàng?

Trốn thoát khỏi đây lại là việc không tưởng, chẳng thà hần cho nàng một nhát đao còn đỡ, cứ nghĩ đến cái người bị gắn mắt vào cánh cửa đá trong mê cung Từ Thần là nàng lại rùng mình, đầu óc Trầm Quân thật sự không bình thường, kiểu tra tấn của hần chắc chắn cũng là loại mà người thường không thể nghĩ ra được.

Phức tạp nhất chính là thân phận của nàng, nếu để lộ ra nàng là nữ thì mọi chuyện sẽ nằm ngoài tầm kiểm soát, ngay cả Phương Thiếu Lăng cũng chưa chắc đã khống chế được.

Phải làm thế nào mới tốt đây? Nàng còn chưa gặp được Tiêu Phàm, chưa biết hần ra sao, thậm chí nàng còn rất nhiều điều muốn hỏi hần. Hỏi hần vì sao lại đối xử với nàng như vậy, hỏi hần rốt cục có yêu nàng hay không...

Hai lần nàng cảm thấy bất lực nhất trong đời, một là khi nàng bị Thu Thủy giữ lại ở Mộc thành còn Tiêu Phàm mắc kẹt trong rừng, không rõ sống chết. Lần này là lần thứ hai, nàng thân cô thế cô, hoàn toàn không có khả năng chống đỡ lại kẻ thù, chỉ có thể như cá nằm trên thớt chờ chết.

Cửa phòng giam lại mở ra, hai người cao lớn bước vào kéo Tề Tuyết đi, nàng bực mình thốt lên:

- Không cần kéo, tự ta có thể đi!

Nàng bị dẫn ra bên ngoài sân, đến lúc này Tề Tuyết mới phát hiện ra mình bị nhốt bên trong một toà tháp lớn.

Tuyết đã ngừng rơi. Những người mặc áo bông dày đang cạo tuyết vun thành những đống to, để lộ ra khoảng sân trơn nhẵn. Trầm Quân một thân hắc y đen bóng ngồi trên ghế, cao cao tại thượng, bây giờ hần đã tháo mặt nạ, dung nhan tuấn mỹ được chiếu sáng bởi ánh lửa bập bùng chẳng hiểu sao lại khiến nàng cảm thấy có phần kì dị.

Một người đàn ông mình trần bị lôi ra ngoài sân. Cả người bị trói chặt, mấy tên thuộc hạ của Trầm Quân đẩy ông ta quỳ xuống nền đất lạnh buốt.

Trầm Quân chăm chú nhìn Tề Tuyết, trong mắt mang theo ý cười nham hiểm, hần vẫy tay ra hiệu bảo nàng tới gần mình.

Tề Tuyết chậm chạp bước về phía hần, nàng không nhận được khăn trương. Đối phó với kẻ thù thông minh không đáng sợ, người có mưu ta có trí, kỳ phùng địch thủ gặp nhau vốn là duyên. Nhưng đối phó với một tên điên lại là chuyện khác. Bởi vì hần không suy nghĩ theo kiểu con người nên không thể biết hần sẽ làm ra loại chuyện gì, hơn nữa những việc hần dám làm chắc chắn kinh khủng hơn nhiều so với những gì nàng tưởng tượng ra được.

Trầm Quân không thúc giục nàng, hần nhàn nhã chờ nàng nhích tới gần mình. Khi khoảng cách giữa hai người chỉ còn một sải tay hần liền nhanh chóng kéo nàng ngã vào lòng mình.

Tề Tuyết sợ đến đông cứng cả người. Nàng đang ngồi trong lòng Trầm Quân. Hắn giống như chủ nhân ôm sủng vật, nhẹ nhàng vuốt tóc nàng.

Môi hắn kề sát bên tai nàng, nhìn bề ngoài giống như đang thì thầm với tình nhân nhưng mỗi lời phát ra đều khiến nàng toát mồ hôi lạnh.

- Đừng lo lắng, nếu ngươi ngoan ngoãn nghe lời thì ta sẽ không động tới ngươi. Gã kia vốn là thuộc hạ của ta, nhưng ít ngày trước ta mới phát hiện ra hắn là nội gián của Tây Thần. Haiz... đứa trẻ này lúc trước do một tay ta dạy dỗ, không ngờ bây giờ nó còn biết cài người theo dõi ta, ngươi nói thử xem người làm sư phụ như ta có phải nên vui mừng không? -Hắn vừa nói vừa xoa xoa hai má Tề Tuyết, đáng vẻ đùa cợt buông thả, nhưng chỉ một khắc sau, ánh mắt Trầm Quân rõ ràng lộ ra sát ý điên loạn. -Những kẻ chống lại ta đều không có kết quả tốt, hôm nay xem ví dụ một chút để tự suy ngẫm, hiểu không?

Nàng im lặng không lên tiếng. Người hầu khiêng vào sân một chiếc lồng sắt cỡ nhỏ phủ vải nhung đen.

Bên trong phát ra tiếng vỗ cánh nhè nhẹ. Tề Tuyết nghi hoặc quan sát chiếc lồng, thời tiết lạnh giá thế này làm gì có chim chóc gì, nhưng thử mà Trầm Quân chuẩn bị chắc chắn là không phải một loài chim bình thường.

Nàng đoán không sai, bên trong lồng có đến hàng chục con bướm lớn cỡ bàn tay đang vỗ cánh. Những con bướm màu đỏ rực đầy quý dị không ngừng đập đôi cánh to dày của chúng, có thể là vì sợ lạnh, cũng có thể là do chúng tức giận.

Người đàn ông đang quý dùng ánh mắt khiếp đảm nhìn chiếc lồng, một gã thuộc hạ của Trầm Quân đổ một thứ chất lỏng trong suốt lên người ông ta, sau đó đứng cách một đoạn, ra hiệu cho mở cửa lồng.

Đàn bướm nhanh chóng bay ra, giống như bị mùi hương thu hút, tất cả chúng bu đầy trên cơ thể người kia. Ông ta phát ra những âm thanh ứ ớ không rõ.

Sau nửa canh giờ dài như một thế kỷ, từng con bướm lần lượt rụng xuống đất, xác chúng xếp xen kẽ nhau giống như một bức tranh kì dị thật chói mắt.

- Ném hắn vào thùng nước ấm. -Âm thanh lạnh lẽo ma quái khiến Tề Tuyết cảm thấy hắn nhất định là Tử Thần.

Lại thêm một khoảng thời gian im lặng chết chóc. Ban đầu nàng còn nghe thấy tiếng động từ trong thùng, có lẽ người kia đang giãy dụa, nhưng bây giờ thì hoàn toàn im ắng.

Trầm Quân điềm nhiên bế bổng nàng lên, ôm gọn trong ngực như ôm một con mèo, tiến tới gần chiếc thùng.

Nắp thùng được mở ra. Tề Tuyết bịt miệng lại, cố không để cảnh tượng kinh tởm trước mắt làm mình nôn mửa.

Bên trong thùng, thân thể người đàn ông kia có vô số con sâu nhỏ màu trắng đang chui ra, chúng ria thịt ông ta. Con nào cũng béo núc, trên người có những chân nhỏ có thể bơi trong nước. Chúng lúc nhúc ở khắp nơi.

- Rất sợ sao? -Tiếng nói ma mị lại vang lên bên tai.

Tề Tuyết gần như đông cứng người, Trầm Quân quả nhiên luôn biết cách hành hạ người khác.

- Loài bướm đỏ này gọi là Huyết điệp, chúng rất quý hiếm, trong đời chúng chỉ sinh nở một lần duy nhất. Hơn nữa phải đẻ trứng vào một vật sống có máu thịt. Gặp nhiệt độ ấm áp, trứng sẽ nở với tốc độ cực nhanh, không ngừng đục ruột thân thể vật chủ để chui ra. -Hắn nói đến đây đột nhiên à lên một tiếng như thể quên mất điều gì đó. -Nhiều trùng thể này thì một thân thể không thể nuôi đủ được.

Trái tim nàng đập điên cuồng trong lồng ngực. Dường như tử thần đã cầm sẵn lưỡi hái chờ nàng ở phía sau.

- Tề Tuyết, ngươi sẽ không muốn làm vật chủ tiếp theo cho chúng chứ?

Không muốn, nàng đương nhiên là không muốn. Chết không đáng sợ, đáng sợ là chết như thế nào.

- Ta hỏi ngươi một lần nữa, bản đồ đến thành Bát Tử và ngọc tỷ truyền quốc đâu, giao nó ra cho ta!

Nàng im lặng. Cả hai thứ đó nàng đều không có.

- Chắc! Vốn dĩ ta cũng có ý thương hương tiếc ngọc, có điều ngươi không muốn thì ta đành phải nhẫn tâm thôi. - Hắn cố ý hôn nhẹ lên má nàng, giọng nói dịu dàng lại khiến toàn thân nàng nổi da gà. -Ta là người rất rộng lượng, đợi sau khi lũ trùng này kí sinh trong cơ thể ngươi xong, trở thành lửa Huyết điệp mới ta sẽ đem thi thể của ngươi giao cho Tây Thần, để hắn chôn cất ngươi tử tế. Ha, không biết hắn nhìn thấy ngươi như vậy sẽ phản ứng thế nào nhỉ? Theo hiểu biết của ta về hắn thì Tây Thần nhất định sẽ phát điên.

- Ngươi... -Tề Tuyết gợn tím mặt, hắn hành hạ nàng còn chưa thoả mãn, muốn hành hạ cả Tiêu Phàm.

Trầm Quân nheo mắt lại nhìn nàng, nhận thấy nàng vẫn cứng đầu không nói ra tung tích thứ mà hắn muốn thì con ngươi đỏ sẫm tựa như phát ra tia sáng khát máu.

- Thử cảm giác lục phủ ngũ tạng bị ăn rỗng đi, tên nội gián này bị cầm nên ta không nghe được tiếng kêu của hắn, nhưng ngươi thì lành lặn, tiếng thét hắn là rất động lòng người.

Nói xong, hắn không chút do dự túm tóc nàng, muốn đấm nàng xuống mặt nước đầy rẫy những con sâu đang rĩa thịt người kia. Động tác của hắn rất tử tợn, dường như hắn muốn tận hưởng sự khiếp sợ trong quá trình giết chết nàng, đó mới là lạc thú của hắn.

Mắt thấy gương mặt mình cách mặt nước ngày càng gần, ngay cả máu trong người nàng hình như đều đông lại. Chết như thế này đúng là quá kinh tởm, nàng không muốn.

Đám sâu đang chăm chú dùng bữa đột nhiên dừng lại như đang đánh hơi, sau đó tất cả đều dồn lên mặt nước, thay nhau vươn thân thể béo tròn của chúng lên, hướng về phía nàng.

Tề Tuyết nhắm chặt mắt lại, không dám nhìn tiếp.

Lần này chết chắc rồi, nàng thật sự không ngờ lại phải chết đáng sợ như vậy.

Một cánh tay chợt ôm vòng lấy người nàng, gạt tay Trầm Quân ra rồi kéo nàng lại.

Thoát chết trong gang tấc, Tề Tuyết ngạc nhiên mở mắt nhìn người vừa cứu mạng mình. Trương Bắc Nhạn đẩy nàng ra sau lưng cô ta, thanh kiếm sắc bén chĩa về phía đám người đang định xông tới.

- Bắc Nhạn, người định làm gì? – Trầm Quân lạnh lùng lên tiếng.

- Cung chủ, người đã nói sẽ không làm hại Tề Tuyết, nếu không thuộc hạ đã không giúp người.

Mặc dù có chút cảm kích vì Trương Bắc Nhạn vừa cứu mình nhưng Tề Tuyết không thể không nhủ thầm cô gái này đúng là thiếu não, cô ta ở cạnh Trầm Quân lâu như thế mà còn không nhận ra hắn là loại người gì hay sao, tin tưởng hắn đúng là hành động mạo hiểm nhất trên đời. Bây giờ chộc hắn nổi điên rồi, không biết cái mạng nhỏ của nàng còn giữ được bao lâu, một mình Trương Bắc Nhạn may ra tự bảo vệ được cho cô ta đã tốt, hơi sức đâu mà đèo bồng thêm nàng.

Trái ngược với phán đoán của nàng, Trầm Quân không tỏ ra giận dữ nữa mà vô cùng ôn hoà nở nụ cười ưu nhã như gió xuân.

- Người nói phải, ta nóng vội quá! Kì thực ta cũng chỉ định dọa Tề Tuyết một chút thôi. Được rồi, không cần manh động như vậy, tất cả bỏ kiếm xuống đi!

Tề Tuyết thật sự rất tò mò không biết trong cái đầu của lão yêu quái kia chứa những gì, nàng hoàn toàn không thể biết tiếp theo hắn sẽ hành động như thế nào, kẻ điên thì làm gì có quy luật.

Trương Bắc Nhạn im lặng, ánh mắt nghi ngờ nhìn Trầm Quân rồi lại nhìn chiếc thùng lớn đang nhúc nhúc sâu ăn thịt.

Trầm Quân thờ dài về bất đắc dĩ.

- Bắc Nhạn của ta, sao con ngày càng đa nghi như vậy!

Hắn nói xong thì ngay lập tức túm lấy một tên thuộc hạ đang đứng gần mình ném vào trong thùng. Âm thanh rào rào như cá đớp mồi vang lên, người kia dường như muốn thoát ra nhưng không được, chỉ một chốc sau đã không thấy anh ta giãy dụa gì nữa.

Tất cả mọi người đều không giấu được vẻ kinh hãi, ngược lại Trầm Quân rất thản nhiên mỉm cười.

- Thế nào, con tin ta rồi chứ? Gã vừa rồi to lớn như vậy ít nhất cũng phải vài ngày nữa đám trùng mới ăn sạch sẽ. Chúng chỉ phạm ăn nhất lúc vừa nở ra thôi, sau đó tốc độ phát triển sẽ chậm lại nên thời gian tiêu thụ thức ăn cũng kéo dài ra. Bây giờ thì ta không cần ném Tề Tuyết vào đó nữa. Bình tĩnh đi nào!

Tề Tuyết không dám buông lỏng cảnh giác nhưng Trương Bắc Nhạn thì đã tra kiếm vào vỏ. Nàng âm thầm hô lên “xong rồi”.

Trầm Quân tiến lại gần hai người, hắn đưa tay vuốt nhẹ lên gương mặt Trương Bắc Nhạn, dịu dàng nói với cô ta:

- Bắc Nhạn, ta đã nói rồi, con nhất định phải tin tưởng ta.

Cô ta gật đầu, thấp giọng đáp:

- Vâng, thuộc hạ tin người!

Trong khi Tề Tuyết ỉu xiu như bánh bao ngâm nước thì Trầm Quân đã nhanh chóng ôm nàng vào lòng.

- Đừng sợ, vừa rồi ta hơi quá tay. – Hắn ghé sát tai nàng thì thầm. – Không nhất thiết phải gây đau đớn về thể xác thì mới là hành hạ, có rất nhiều cách để khiến người ta thống khổ, sống không bằng chết.

Hắn bình tĩnh mang nàng quay lại toà tháp. Trương Bắc Nhạn đứng yên tại chỗ nhìn theo, vẻ mặt rất phức tạp.

Bên trong phòng giam vẫn là bầu không khí u ám như cũ.

Tề Tuyết bị ném lên chiếc giường cứng queo, cả người đều đau nhức. Nàng nghĩ có lẽ hôm nay đã thoát nạn thì Trầm Quân lại kéo ghế ngồi ngay trước mặt nàng.

Hắn mỉm cười, nụ cười ấy nói với nàng rằng trừng phạt bây giờ mới bắt đầu.

- Có muốn nghe ta kể chút chuyện xưa không?

Hắn nói hắn muốn kể thì nàng nào dám không nghe.

- Trông ngươi rất không tinh nguyện.

- Ta tinh nguyện, không tinh nguyện mà được chắc. –Nàng không nhìn được mĩa mai hắn.

Trầm Quân gật đầu hài lòng, hắn chậm rãi hỏi nàng:

- Ngươi biết năm Minh Đạo thứ tám đã xảy ra chuyện gì chứ?

- Tây Lăng Vương cầu kết với Phan thái phi và 18 quan lại trong triều, cùng nhau mưu phản. Trước khi khởi sự đã bị phụ hoàng ta bắt giam.

Năm ấy mặc dù Tề Tuyết còn rất nhỏ nhưng sự kiện kia được ghi chép trong sách sử vô cùng tường tận. Hơn nữa Tây Lăng vương ở Diêm quốc cũng có thể coi là một huyền thoại như An Hoà Hầu hay Lý Viễn, cho dù không đọc sách thì cũng nghe người ta kể về ông ấy đến nhảm cả tai.

Sự kiện Tây Lăng vương mưu phản gây chấn động cả nước. Xét theo luật pháp đáng lẽ ra cả nhà ông ta đều bị xử tử nhưng phụ hoàng niệm tình ông ta có công lao lớn, lại là hoàng thân quốc thích nên chỉ xử chết Tây Lăng vương, còn tha chết cho người nhà ông ta, cũng không bắt họ đi đày, chỉ đuổi ra khỏi kinh thành, mãi mãi không bao giờ được đặt chân lên đất đế đô.

Tuy nhiên mười tám quan lại kia thì không may mắn được như vậy, bọn họ không bị chu di cửu tộc nhưng cả nhà bao gồm cha mẹ đẻ và vợ con đều bị xử trảm. Nghe nói pháp trường hôm ấy thấm đẫm máu tươi, oán khí ngập trời.

Tất nhiên mọi chuyện không đơn giản kết thúc ở đó. Sau này cũng có người cho rằng Tây Lăng vương thực ra vô tội. Nếu ông ta có tội thì đó là tội quá tài giỏi. Ở trong triều không biết có bao nhiêu người đứng về phía ông ta, thế lực vô cùng lớn.

Sở dĩ năm ấy xảy ra một màn giết chóc kia chẳng qua cũng vì Hoàng thượng gai mắt Tây Lăng vương, muốn mượn chuyện này nhỏ đi mối lo trong lòng. Những quan lại bị phản tội cầu kết mưu phản cũng chính là những người thường ủng hộ ông ta, có khi còn đối đầu với Hoàng thượng.

Tề Tuyết không bận tâm lắm đến sự thật đằng sau. Nói cho cùng nếu phụ hoàng của nàng vu oan cho ông ta cũng chẳng có gì lạ. Gần vua như gần cọp, hơn nữa để giữ chắc hoàng quyền thì thì giết nhầm trăm người còn hơn bỏ sót một người, xưa nay đế vương có bao giờ không nhẫn tâm.

- Ngươi có biết sau này gia quyến của Tây Lăng vương sống như thế nào không?

Nàng im lặng. Người chết thì đã chết, có điều người còn sống mới bị giày vò. Nghe nói khi ấy Tây Lăng vương phi đang mang thai, một người phụ nữ bụng mang dạ chửa, còn một đứa con trai nhỏ và một mẹ chồng đã quen cuộc sống nhưng lựa chắc chắn phải rất chật vật qua ngày.

Có điều nàng không hiểu vì sao Trầm Quân lại hỏi nàng chuyện này.

- Tây Lăng vương phi dẫn theo đứa con trai mới hơn ba tuổi cùng Phan thái phi đi đến vùng Hoa Bắc, thay tên đổi họ. Vì đường xá xa xôi, cuộc sống kham khổ nên bị sinh non, đứa trẻ không sống được. Cả nhà bọn họ ở Hoa Bắc vô cùng khổ cực. Cuối cùng cô ta phải bán thân vào kỹ viện để lấy tiền nuôi con trai và mẹ chồng. Vốn dung mạo của Tây Lăng vương phi rất xinh đẹp, lại có tài ca múa nên được rất nhiều phú gia chú ý, tiếc rằng hồng nhan bạc phận, không những phải sa chân chốn bần nhơ mà còn bị người ta đánh ghen, gương mặt bị rạch nát, chết trong túi nhục. Đứa con trai chín tuổi của Tây Lăng vương sau đó đã bị Phan thái phi bán đi làm nô dịch cho thợ mỏ ở phương bắc.

Hắn nói đến đây liền dừng lại nhìn nàng đầy thâm ý. Một ý nghĩ xẹt qua trong đầu Tề Tuyết, nàng hơi run giọng hỏi hắn:

- Làm nô dịch cho thợ mỏ?

- Phải, làm nô dịch cho thợ mỏ ở bên ngoài Thương thành.

Tề Tuyết im lặng. Lời muốn thốt ra đều bị nghẹn chặt trong cổ, có lẽ nào... Mọi chuyện sao có thể trùng hợp như thế được, nàng không tin.

- Ngươi biết Tây Lăng vương phi họ gì không, là họ Tiêu, cô ta vì sợ sau này con trai mình biết được gốc gác sẽ sinh lòng oán hận mà làm chuyện quá phận nên đã đổi họ tên của nó. –Hắn ghé sát mặt nàng, đôi đồng tử đỏ tươi màu máu nhìn thẳng vào cặp mắt bạc đang khiếp sợ của nàng. –Đã đoán ra rồi phải không, không sai, con trai của Tây Lăng vương, thế tử Tề Duyệt, chính là Tiêu Phàm.

Bầu không khí đột nhiên trở nên trầm lặng đáng sợ. Tề Tuyết vẫn chưa hết bàng hoàng vì những lời của Trầm Quân.

Có thể tin được không, không, chắc chắn hắn lừa nàng! Trầm Quân lắm quỷ kế, hắn chẳng qua đang muốn lừa gạt nàng mà thôi. Nhưng... nếu hắn nói

thật thì sao, có khi nào đây chính là lý do Tiêu Phàm rời khỏi nàng không?

- Ta không tin, người đừng hòng lừa ta! –Giọng nàng lạnh lùng nhưng đã có phần run rẩy.

Trầm Quân gật đầu tỏ vẻ cảm thông, trên môi vẫn giữ ý cười.

- Ta hiểu, người và hần tình cảm sâu sắc, đương nhiên là bây giờ nghe rằng giữa hai người các người có mối thâm thù huyết hải thì nhất thời chưa chấp nhận được. Nhưng không sao, ta còn chưa kể hết chuyện, nói không chừng các người không những không có thù hận mà còn có quan hệ rất gần gũi ấy chứ.

Dự cảm của Tế Tuyết rất xấu, nàng nhận ra rằng đối mặt với Trầm Quân nàng hoàn toàn không phát huy nổi chút thông minh nào, y hết như một con ngốc để hần bắt nạt. Vừa rồi chỉ là màn dạo đầu, quan hệ gần gũi mà hần nói đến rốt cục là cái gì?

- Có người nói Vũ Tuyên vu oan giá họa cho Tây Lăng vương, theo ta thấy phụ hoàng của người là người rất thông minh, Tây Lăng vương cũng không phải tay vừa, làm sao có thể giá họa dễ dàng cho ông ta được. Nếu ta là phụ hoàng của người thì ta sẽ bày binh bố trận, ép ông ta làm phản rồi thả lưới bắt một mẻ lớn, loại bỏ được toàn bộ những kẻ chống đối.

- Ý người là gì?

Trầm Quân gật gù tán thưởng.

- Phải nói rằng phụ hoàng người thật sự là kẻ mưu lược hơn người, người nói xem làm sao Vũ Tuyên không cần động binh động tướng mà vẫn có thể bức một người như Tây Lăng vương làm phản được?

Nàng không trả lời, hần lại vô cùng vui sướng vuốt tóc nàng.

- Hoàn toàn là nhờ Tây Lăng vương phi.

Tế Tuyết vẫn mù mịt chưa hiểu, lẽ nào Tây Lăng vương phi là nội gián của phụ hoàng nàng?

- Xuất thân của Tây Lăng vương phi nhất định sẽ khiến người giật mình đấy. Cô ta vốn là Tiêu quý nhân của Vũ Tuyên, sau đó được Vũ Tuyên ban cho Tây Lăng vương làm vương phi.

Chuyện này nàng chưa từng nghe nói đến, có lẽ phụ hoàng muốn hạ nhục ông ta. Đem phi tử mình đã sủng hạnh ban cho người khác không phải là chuyện hi hữu, rất nhiều đế vương đều đã từng làm vậy, có điều bọn họ chỉ ban làm thiếp. Còn vương phi là danh phận tôn quý, nếu không phải là nữ nhân xuất thân danh môn thế gia, băng thanh ngọc khiết thì làm gì có cơ hội nhận lấy danh phận này.

- Đây cũng chưa phải nguyên nhân chủ yếu khiến Tây Lăng vương làm phản đâu. –Trầm Quân tỏ ra rất vui vẻ với trò cân não này. Hần tiếp tục nở nụ cười quỷ dị với nàng. –Điều hay ho nhất ở đây là Tây Lăng vương phi mới vào cửa Tây Lăng vương phủ được bảy tháng đã sinh ra thế tử Tế Duyệt. Người nói thử xem, đứa bé này là con của ai? Của Tây Lăng vương hay ... Vũ Tuyên Đế?

Tế Tuyết chết lặng người. Nếu Tiêu quý nhân đã mang thai từ trước rồi mới gả cho Tây Lăng vương thì đúng là nước cờ quá hiểm. Cho dù ông ấy nhìn đến đâu cũng không chịu nổi nỗi nhục này, làm phản chẳng có gì lạ. Phụ hoàng nàng sẽ nhân cơ hội ấy hốt gọn một mẻ lớn, từ đó có thể kê cao gối mà ngủ.

- Đủ rồi! Cứ cho là phụ hoàng ta bày mưu hãm hại Tây Lăng vương thì sao, người định nói gì với ta, nói rằng Tiêu Phàm có thể là hoàng huynh của ta hoặc là con trai của Tây Lăng vương, hần với ta nếu không phải là thù sâu như biển thì chính là cốt nhục tình thâm? Trên đời này không thể có chuyện trùng hợp như thế được, ta không tin, người chẳng có bằng chứng gì hết.

- Bằng chứng, bằng chứng người muốn nằm trên người Tây Thần ấy. Trên lưng nó không phải có một vết sẹo cỡ hai ngón tay sao, đó là dấu vết xóa hình xăm khi nó còn nhỏ. Hai người thân mật như thế, đừng nói với ta là người không biết vết sẹo ấy.

Nam hài được chọn làm thế tử từ khi lên hai tuổi sẽ được xăm hình rồng vào sau lưng, đó là tục lệ xưa nay của hoàng thất. Vị trí hình xăm nhất định phải ở dưới bả vai.

Tiêu Phàm... đúng là có một vết sẹo ở đó, nhưng nàng chỉ nghĩ đơn thuần rằng hần là người luyện võ, có sẹo cũng không lạ gì.

- Nói như người ai có sẹo ở đó thì đều có thể là thế tử hay sao?

- Người nói y như Tây Thần vậy, các người không hồ là tâm linh tương thông. Nhưng mà bằng chứng không thuyết phục được người, vậy nhân chứng thì sao?

- Nhân chứng?

- Tây Lăng vương phi tên thật là Tiêu Ngọc Anh, mẫu thân của Tây Thần cũng tên là Tiêu Ngọc Anh... Đây, đừng có vu cho ta làm giả nhé, Tây Thần sao có thể không biết tên mẫu thân hần được. Mà trên đời này cũng không có nhiều chuyện trùng hợp như thế đúng không, đây là do người nói nhé!

Tế Tuyết nhất thời chưa nghĩ ra được gì để phản bác. Tiêu Phàm từng kể với nàng rằng lúc nhỏ phụ thân hần đã qua đời, khi ấy hần mới ba tuổi, không

thể nhớ gì nhiều về ông ta. Sau đó mẫu thân hắn cũng rất ít nhắc đến, hơn nữa cuộc sống khổ sở bữa đói bữa no nên hắn càng không có tâm tình nghĩ đến phụ thân.

Hắn không nói mẫu thân hắn mất như thế nào, chỉ đơn thuần kể rằng gia cảnh khốn khó. Nàng sợ động tới nỗi đau trong lòng hắn nên cũng không hỏi nhiều. Đáng lẽ ra nàng nên hỏi cận kề gia cảnh của hắn, như vậy ít nhất bây giờ cũng không bị Trầm Quân xoay như chong chóng thế này.

- Vẫn không tin à? Cứng đầu y như Tây Thần ấy. Haiz... nếu Phan thái phi còn sống thì ta sẽ dẫn bà ấy tới gặp ngươi, tiếc rằng sau khi giáp mặt với đứa cháu yêu lần cuối thì bà ta chết rồi.

- Cái gì?

- Phan thái phi cũng thật đáng thương, tuổi còn trẻ thì tiền đồ đã băng hà, con trai vốn tiền đồ tươi sáng lại bị huỷ trong tay một nữ nhân. Ngươi chưa từng tự hỏi vì sao Tây Thần lại bị bán cho đám thợ mỏ sao? Có ai không biết phục dịch bọn họ thì cuộc sống chẳng bằng loài chó lợn, vậy mà người nhà hắn lại nhẫn tâm như thế. Ha, bây giờ thì hiểu rồi phải không? Bà ta hận hắn, hận cả hai mẫu tử Tiêu Ngọc Anh. Bà ta cố tình làm thế để hành hạ Tây Thần. Đích thân Tây Thần đã quay lại chốn cũ tìm gặp bà nội hắn, ta cũng rất muốn ngươi được gặp mặt bà ta, có điều không rõ Tây Thần đã làm gì mà sau cuộc gặp đó Phan thái phi liền quy tiên. Thật đáng tiếc!

Tể Tuyết sắp xếp lại đồng lộn xộn trong đầu, nàng cần phải tìm ra sơ hở trong câu chuyện của Trầm Quân. Hắn bịa đặt, chắc chắn là bịa đặt. Tiêu Phàm không thể nào lại là con trai của Tây Lăng vương, càng không thể là hoàng huynh của nàng.

- Nếu hắn thật là máu mủ của phụ hoàng ta thì phụ hoàng có lý gì lại để hắn lưu lạc bên ngoài sống khổ sở như vậy chứ?

- Vậy vì lẽ gì Vũ Tuyên lại tha chết cho gia quyến của Tây Lăng vương? –Hắn hỏi ngược lại nàng. –Nhỏ cô phải nhỏ tận gốc kéo gió đông về nó sẽ lại sinh sôi. Phụ hoàng của ngươi đạo lý này làm sao không hiểu, đừng nói rằng hắn nhân từ, trên đời này chẳng có bậc đế vương nào lại nhân từ. Hắn không dám ra mặt đưa mẫu tử Tiêu Ngọc Anh về bên cạnh mình chẳng qua vì sợ bị người ta phát hiện ra âm mưu thâm độc của mình mà thôi. Vô số người trong hoàng tộc cùng quan lại đang nhìn vào hắn, chỉ cần hắn có sơ hở thì chuyện xấu kia sẽ không thể che giấu được. Hơn nữa, nói cho cùng thì Tiêu Ngọc Anh và Tế Duyệt chỉ là công cụ để hắn loại trừ Tây Lăng vương, trong cung phi tần và hoàng tử nào có thiếu, mất đi một đứa con mà loại bỏ được mối họa lớn như thế đương nhiên là rất đáng.

Giống như bị người ta đánh cho choáng váng, Tế Tuyết cuối cùng cũng không chịu nổi. Nàng tức giận hét lên:

- Khốn kiếp, bịa đặt, tất cả đều là trò bịp bợm của ngươi! Ta không tin!

Trầm Quân hoà nhã đứng dậy, khoé môi cong cong dẫn ra nụ cười thoả mãn.

- Vì sao hắn lại rời bỏ ngươi? Nếu không phải là nguyên nhân ta đã nói thì ngươi thử tìm ra một lý do khác xem. Việc hắn bỏ rơi ngươi chính là minh chứng rõ ràng nhất cho chuyện này. Các ngươi... nếu không phải là thâm thù huyết hải thì chính là loạn luân. Là loạn luân ngươi rõ chưa, hai ngươi vĩnh viễn cũng không thể ở bên nhau được, vĩnh viễn!

Thanh âm lạnh lẽo giống như lời nguyện rửa của ma quỷ xâm nhập vào đầu óc nàng, lần đầu tiên Tế Tuyết cảm thấy sợ hãi đến vậy, nỗi sợ hãi tựa như loài sâu độc đang ăn vào cốt tủy nàng.

Xung quanh nàng lúc này chỉ còn màn đêm mù mịt, không thể nào nhìn thấy tương lai.

Trương Bắc Nạn đứng bên giường nhìn Tế Tuyết, nhẹ giọng khuyên nhủ nàng.

- Vương gia, hai ngày hôm nay vương gia không ăn gì, cứ như vậy không tốt đâu.

Tể Tuyết đang nằm im bỗng cựa mình, hàng mi dày hơi rung động. Nàng mở mắt ra nhìn Trương Bắc Nạn.

- Trương Bắc Nạn, nếu ta không làm thì đã hai lần ta cứu sống ngươi, giữa chúng ta không thù không oán, ngươi đối xử với ta như vậy lẽ nào bản thân không thấy hổ thẹn sao?

Cô ta né tránh ánh mắt nàng. Tuy rằng cô ta cũng hiểu làm thế này là không đúng, cô ta phản bội sự tin tưởng của Tây Thần, lấy oán báo ân đối với Tế Tuyết, nhưng cô ta lại không thể trái ý Trầm Quân. Hắn là trời là đất của cô ta, chưa bao giờ cô ta từ chối yêu cầu của hắn.

- Dùng hai lần cứu mạng ngươi của ta để đổi lấy một yêu cầu, ngươi chấp nhận không? –Tể Tuyết bình tĩnh hỏi.

Trương Bắc Nạn hơi ngần ngại, nàng có yêu cầu gì đây, nếu nàng muốn cô ta thả nàng đi thì không thể, cô ta không bao giờ phản bội Trầm Quân.

Như thể nhìn thấu suy nghĩ của Trương Bắc Nạn, Tế Tuyết thản nhiên nói:

- Không cần lo lắng, ta chỉ muốn hỏi ngươi một câu thôi, ngoài ra sẽ không yêu cầu ngươi làm gì khác.

Cô ta gật đầu.

- Vì sao Tiêu Phàm lại rời bỏ ta?

Ngoài Trầm Quân ra, người có thể biết rõ mọi chuyện ở đây chỉ còn Trương Bắc Nhận. Cô ta vừa là bằng hữu thân thiết của Tiêu Phàm, vừa là người Trầm Quân vô cùng tin tưởng, nàng không tin rằng cô ta lại không biết bất cứ chuyện gì.

- Ta không biết!

Không nằm ngoài dự đoán của nàng, Trương Bắc Nhận quả nhiên sẽ từ chối.

- Người có biết loại thuốc đã cứu mạng người khỏi kịch độc làm thế nào mà có được không?

Cô ta im lặng.

- Là dùng mạng của ta để đổi lấy đây.

Trương Bắc Nhận sững sờ nhìn Tế Tuyết. Nàng sẵn lòng mạo hiểm tính mạng để cứu cô ta, vì sao chứ? Giữa hai người họ chẳng liên quan gì, nếu có thì đều là do Tiêu Phàm. Hơn nữa khi ấy Tiêu Phàm mượn cô ta làm bình phong để đẩy Tế Tuyết đi, nàng hà tất vẫn không tính toán mà cứu cô ta?

- Đối với Tiêu Phàm người rất quan trọng. Hắn nói với ta rằng người là máu thịt của hắn. Người có chuyện thì hắn sẽ đau lòng, ta yêu hắn đương nhiên sẽ không muốn hắn vì người cả đời phải hối hận.

Những lời này của Tế Tuyết làm Trương Bắc Nhận vô cùng xấu hổ, cô ta không nói gì chỉ cúi đầu xuống.

- Hôm nay rơi vào tay Trầm Quân thì ta gần như đã cảm chắc cái chết, sau này không còn cơ hội gặp lại Tiêu Phàm nữa. Ta chỉ muốn biết sự thật, điều này lẽ nào là quá đáng?

Tế Tuyết biết rõ hiện nay nàng chỉ có thể đánh vào tâm lý Trương Bắc Nhận, cô ta là một kẻ yêu đến hồ đồ, ngoài Trầm Quân ra trong mắt cô ta có lẽ chỉ sót lại đôi chút tình cảm với Tiêu Phàm.

Trầm mặc hồi lâu, cuối cùng Trương Bắc Nhận cũng mở miệng.

- Chân tướng việc này ta thật sự không biết. Sau khi vương gia rời đi một thời gian thì cung chủ và Tây Thần không hiểu sao lại cãi nhau rất lớn, còn đánh một trận long trời lở đất. Vài ngày sau hắn lên đường đi Hoa Bắc, ta không thể đi cùng nên đã dặn Nam Thần bám theo hắn. Nam Thần trở về cũng chỉ nói đơn rằng thấy hắn gặp một bà lão, không nghe được họ nói chuyện gì, nhưng sau đấy Tây Thần tới từ lâu uống rượu như điên, say túy lúy, còn gây chuyện với một đám giang hồ ở đó. Hắn... -Nói đến đây giọng của Trương Bắc Nhận hơi run rẩy. -Hắn chỉ vì chút xích mích mà suýt chút nữa đại khai sát giới diệt hết phái Sơn Tra, nếu không phải có người của Phụng Hoàng Cung kịp thời tới ngăn lại thì ngay cả một mạng của họ cũng không còn. Hắn quay về Phụng Hoàng Cung rồi thì trở nên rất kì lạ, rất đáng sợ, ta không biết hắn nghĩ gì. Càng đến gần thời điểm vương gia tới tâm trạng của hắn càng tồi tệ hơn... rồi hắn nhờ ta cùng với hắn diễn màn kịch kia.

Tế Tuyết cảm thấy tảng đá đè nặng trong lòng nàng đang ngày một lớn hơn, tưởng chừng nàng sắp vỡ vụn dưới sức nặng đó.

- Tất cả những lời người nói đều là thật?

- Trương Bắc Nhận ta xin thề, có quỷ thần hai vai chứng tỏ, ta dám nửa câu dối trá sẽ chết không toàn thây.

Nàng dùng chút hơi sức còn lại nói với cô ta.

- Người đi đi, ta muốn yên tĩnh!

Bên ngoài tuyết đã ngừng rơi, thậm chí đêm nay còn có trăng. Ánh trăng nhợt nhạt chiếu qua ô nhỏ vào phòng giam lạnh lẽo. Tế Tuyết giơ tay ra hứng lấy chút ánh sáng yếu ớt ấy. Bàn tay nàng vốn trắng lại thêm những ngày qua không ăn uống đầy đủ nên làn da càng trở nên trắng bệch, có thể thấy cả mạch máu dưới da.

Thử nắm lấy, sờ ra vẫn chẳng có gì. Ánh sáng... vốn không phải là thứ có thể giữ lại bên mình. Nàng ngoảnh nhìn vào khoảng sáng ít ỏi kia, cứ nhìn mãi, như thể lại thấy vào một buổi tối nào đó, dưới ánh trăng bàng bạc, Tiêu Phàm nói với nàng rằng hắn yêu nàng, yêu từ rất lâu.

Nụ cười của hắn lúc ấy đẹp vô cùng, đến mức nàng gần như bị mê hoặc.

Hắn quan tâm nàng, chọc ghẹo nàng, bảo vệ nàng, dỗ dành nàng... tất cả giống như dòng nước lũ đột nhiên ào ào đổ về khiến nàng không sao chống đỡ được.

cd6

Nước mắt lạnh lẽo rơi, những giọt nước trong suốt dưới ánh trăng lấp lánh như ngọc thay nhau vỡ tan trên nền đá lạnh lẽo.

Ánh sáng vụt tắt, nàng giật mình hoảng hốt, mò mẫm đến chỗ ô thoáng, cố căng mắt nhìn lên bầu trời. Mặt trăng đã bị mây che lấp, cả khung cảnh bên ngoài đều chìm trong màu đen u ám.

Nàng mệt mỏi ngồi xuống, cảm thấy thật bị ai, ngay chút tia sáng le lói cũng không đến lượt nàng.

Nàng chợt nghĩ đến tâm trạng của Tiêu Phàm khi biết sự thật, hẳn có giống như nàng không? Cảm thấy khó sở đến sống không bằng chết?

Tề Tuyết cười chua chát, Trầm Quân nói không sai, nếu hắn không phải con của phụ hoàng thì là con trai Tây Lăng vương. Không phải huynh muội thì chính là kẻ thù. Những năm tháng kia nàng không biết hắn đã vượt qua như thế nào, tận mắt thấy mẫu thân bán mình vào kỹ viện, rồi lại thấy bà ấy chết trong tủ nhục. Nếu là nàng thì nhất định cũng hận đến thấu xương.

Hắn sao có thể tiếp tục yêu nàng?

Dù chân tướng là gì thì hai người họ cũng không thể ở bên nhau.

Có lẽ đây là số mệnh, ông trời đã an bài cho nàng phải cô độc đến lúc chết. Người đầu tiên nàng yêu là kẻ thù giết hại mẫu thân cũng là hoàng huynh của nàng. Người thứ hai thì mập mờ không rõ thân phận.

Nhưng cuối cùng vẫn chung một kết cục, sinh ly tử biệt.

Tề Tuyết bắt đầu thực sự tuyệt thực, ngay cả nước cũng không uống. Nàng nằm im trên giường không cử động giống như một xác chết.

Trầm Quân đứng bên giường nhìn gương mặt đã tái nhợt của nàng, hắn cau mày suy nghĩ chốc lát rồi bỏ ra ngoài.

Trương Bắc Nạn nhìn Tề Tuyết bị đặt vào trong xe ngựa, những người xung quanh đều là kẻ lạ mặt, tuyệt đối không phải người của Phụng Hoàng Cung. Cô ta lo lắng hỏi Trầm Quân.

- Cung chủ, bọn họ là ai?

Trầm Quân hơi cong khoé miệng, thần nhiên đáp:

- Người của Lục hoàng tử Tề Khắc.

- Không, sao cung chủ lại làm vậy? Tề Khắc và Tề Tuyết không đội trời chung. Bây giờ đem Tề Tuyết giao cho hắn có khác nào đưa dê vào miệng cọp.

Một tên thuộc hạ của Tề Khắc đến thi lễ với Trầm Quân.

- Cung chủ, điện hạ nói lần này rất cảm tạ cung chủ.

- Lúc ta khó khăn điện hạ đã thu lưu ta, ta đương nhiên phải báo đáp ân tình này. Người chuyển lời của ta tới điện hạ, ta chúc điện hạ sớm thành đại nghiệp.

Chiếc xe dần khuất bóng, Trương Bắc Nạn đột nhiên quay người bước đi thì Trầm Quân túm lấy tay cô ta.

- Định làm gì? Đi cứu Tề Tuyết?

Trương Bắc Nạn không trả lời. Trầm Quân cười lạnh một tiếng, bàn tay còn lại nhanh như chớp bóp cổ cô ta.

- Bắc Nạn, biết điều thì không nên chống đối ta! Nếu không nghe lời đừng trách ta không nể tình mà đem ngươi đi nuôi trùng của Huyết điệp.

- Ban đầu ngươi đã nói sẽ không làm hại Tề Tuyết. – Cô ta tức giận nhìn hắn.

Trầm Quân xiết chặt tay, gia tăng thêm lực. Trương Bắc Nạn khó chịu tìm cách gỡ tay hắn ra nhưng vô dụng.

Gọng kìm cứng như thép nguội ấy khiến cho cô ta sắp ngạt thở. Bên tai vang lên giọng nói lạnh lẽo như vọng về từ địa ngục của hắn.

- Ngươi chỉ có thể làm theo những gì ta sai bảo, đừng tự cho mình quyền chất vấn ta!

Trầm Quân không phải kẻ ngốc, nếu Tề Tuyết đã cứng miệng không chịu giao bảo vật ra thì giữ lại chỉ vô dụng. Lúc này chiến trường đang ở vào giai đoạn quyết định, đem nàng giao cho Tề Khắc không chừng có thể giúp Tề Khắc chuyển bại thành thắng. Như vậy thì sau này Tề Khắc sẽ không để hắn chịu thiệt.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28

Đội chờ triển miên cho muôn ngàn cánh bướm qua đi

Cô độc dựa vào thành lang như năm nào

Nước sông chảy trong đêm xuân đã muộn

Mà nỗi thương nhớ nay đã cuồng

Hồng trần lắm lỗi, lỗi mất bao ấm lạnh...

Cháo loãng đột nhiên chảy từ từ vào trong miệng khiến cho Tế Tuyết bị sặc. Nàng theo bản năng quay mặt đi.

Một giọng nữ yếu điệu thì thâm vào tai nàng:

- Vương gia, xin vương gia cố cầm cự thêm ít ngày, ta là Ly trong Bát vệ. Tây Thần sẽ nhanh chóng tới cứu vương gia.

Tế Tuyết dồn chút hơi sức còn lại mở mắt ra.

Dung mạo yêu mị của nữ nhân ở rất gần nàng. Mắt to hơi xéch lên, long lanh nước. Gương mặt trái xoan, môi trái tim khêu gợi. Làn da trắng sứ toả sáng dưới ánh đèn mờ ảo. Hàng mi cong vút rung nhẹ một cái liền khiến cho người ta cảm giác như muôn vàn cánh bướm đang run rẩy.

Hương thơm mê hoặc chòn vờn trong không khí. Bàn tay thon dài đang bẻ bát cháo, những móng tay được sơn vẽ cầu kì cho thấy chủ nhân của nó là người rất chăm chút về bề ngoài.

tu chaul3

Cho dù không có ý xấu nhưng thời điểm nhìn thấy dung nhan kia Tế Tuyết chỉ nghĩ được ba chữ “hồ ly tinh”.

Tế Tuyết không còn sức lực để hỏi han, nàng đã định tuyệt thực tự sát. Nhưng cô ta nói cô ta là người của Tiêu Phàm, hẳn sẽ đến tìm nàng. Không hiểu sao lúc này ý niệm muốn chết trong đầu nàng lại không mạnh mẽ như trước nữa. Nàng muốn gặp hắn.

Nàng chủ động nuốt cháo. Ánh mắt Ly chợt loé lên tia kì dị nhưng rất nhanh đã biến mất. Một lúc sau, Ly từ tốn giúp nàng uống nước. Cô ta cười nhẹ.

- Vương gia đã mấy ngày không ăn, bây giờ không nên ăn nhiều quá. Lúc sau ta sẽ quay lại thăm vương gia.

- Người có gì để chứng minh người là người của Tây Thần? – Vì đã lâu không mở miệng nên giọng nàng hơi khàn.

Ly mỉm cười, không chút do dự trả lời nàng.

- Tại thiên nguyện tác ty dực điều, tại địa nguyện vị liên lý chi.

Khi cánh cửa nhà giam đóng lại Tế Tuyết còn nghe loáng thoáng âm thanh từ bên ngoài.

- Nàng làm thế nào mà Tế Tuyết chịu ăn vậy? Mấy người hầu trước đều nói cho dù nó đang hôn mê nhưng cho gì vào miệng nó cũng tự động oẹ ra.

Giọng nói của Tế Khắc. Nàng chắc chắn không nhầm, căn phòng giam này cũng không phải phòng giam lúc trước nàng ở.

- Điện hạ, thiếp đã nói nhất định sẽ có cách giúp điện hạ mà. Điện hạ định thưởng gì cho thiếp đây? – Thanh âm nũng nịu mềm mại đến xương cốt, đối với nam nhân quả thực mê hoặc vô cùng.

Tiếng bước chân xa dần. Tế Tuyết cố gượng dậy, cơ thể nàng qua mấy ngày đã suy yếu đến cực điểm, hiện tại chỉ ngồi dậy cũng khó khăn.

Nếu có thể gặp lại Tiêu Phàm, nàng nên đối diện với hắn thế nào đây?

Nữ nhân vừa rồi là người của hắn thật sao, rõ ràng cô ta từ đầu tới cuối biểu hiện đều dịu dàng mềm mỏng nhưng không hiểu sao nàng lại thấy có địch ý. Có thể tin cô ta không?

Ly trong Bát vệ, có lẽ cô ta nói thật. Tại thiên nguyện tác ty dực điều, tại địa nguyện vị liên lý chi, đó là hẹn ước giữa nàng và Tiêu Phàm, nếu không phải hắn nói cho cô ta thì cô ta không thể biết được.

Tình thế hiện giờ gần như chắc chắn Tế Khắc và Trầm Quân bắt tay hợp tác. Tế Khắc sẽ làm gì với nàng? Nếu nàng đoán không lầm, hẳn hắn sẽ đem nàng ra đe dọa Phương Thiểu Lăng.

Tế Tuyết cười giễu cợt, thật đáng tiếc cho Lục huynh của nàng, cả đời thông minh nhưng lại đi sai một nước cờ vào thời điểm mấu chốt. Hẳn làm tưởng rằng nàng là con tướng quan trọng nhất bàn cờ, nào ngờ rằng nàng chỉ là con tốt vô giá trị.

Mấy ngày trôi qua, ngày nào Ly cũng tới mang đồ ăn cho Tế Tuyết. Nàng nghe tên lính canh bên ngoài gọi cô ta là Mị phụ nhân.

Tế Khắc chưa từng gặp trực tiếp nàng mà nàng cũng chẳng quan tâm. Hắn đa mưu túc trí, làm việc gì cũng tính toán trước sau. Đối với hắn bây giờ nàng

chẳng qua chỉ là món hàng có chút giá trị, đợi đến lúc hắn biết lần này đầu tư lỗ vốn thì nhất định sẽ tức điên lên tìm năng tính sổ.

- Thất đệ, ta thật tò mò không biết Mị đã dùng cách gì lại có thể khiến đệ ngoan ngoãn nghe lời như vậy. –Tế Khắc nho nhã nhấp một ngụm trà rồi đặt tách lên chiếc khay trên tay người hầu.

Tế Tuyết vẫn im lặng không trả lời hắn.

Tế Khắc cũng không có vẻ gì là phật ý, hắn liếc nhìn trần phòng giam, ánh mắt xa xăm như đang hồi tưởng, sau đó khẽ nhếch miệng cười.

- Cái thái độ kiêu ngạo này của ngươi giống hệt phụ hoàng. Khi ta cho phụ hoàng cơ hội cuối cùng ông ta cũng dùng vẻ mặt lạnh lùng cùng ánh mắt khinh thường như của ngươi nhìn ta. Hừ, thật không biết tốt xấu!

Thấy hắn nhắc đến phụ hoàng, Tế Tuyết chậm rãi mở miệng:

- Ngươi có ý gì, cơ hội cuối cùng là sao?

Tế Khắc đắc ý cười, thái độ vô cùng thân nhiên.

- Lúc phụ hoàng sắp chết, ta nói chỉ cần ông ấy đồng ý thoái vị nhường ngôi cho ta, ta lập tức sẽ giao thuốc giải độc ra. Nhưng ông ấy cứng đầu y như ngươi vậy. Ha ha, ông ta bấy lâu nay đề mặc ta và Tế Ly tranh nhau sút đầu mẹ ta là vì sao ngươi biết không? Chính là vì muốn bọn ta trai cò đánh nhau, ngươi ở giữa làm ngư ông đắc lợi.

Hắn đưa mắt nhìn Tế Tuyết, càng nhìn càng thấy khó chịu. Dựa vào đâu mà nó từ nhỏ đã nhận hết ân sủng của phụ hoàng?

Ngày ấy phụ hoàng phong vương cho Tế Tuyết bề ngoài là đẩy nó đến phương bắc xa xôi, thực chất là bảo vệ nó. Không cần ở trong cung đấu đá, lại một mình độc hưởng phương bắc đầy tài nguyên, quyền lực chẳng hề thua kém bất kì ai.

Nếu không phải phụ hoàng đứng sau chống đỡ, Châu quý phi chỉ là một nữ nhân, làm sao có thể tiến hành việc khai thác và quản lý mỏ ở phương bắc dễ dàng như vậy. Hơn nữa bao nhiêu năm qua triều đình chưa bao giờ có ý quốc hữu hoá bất cứ mỏ vàng bạc nào ở đó, đúng là vô lý. Phụ hoàng không phải không biết việc Tế Tuyết bành trướng thế lực, chẳng qua là có tình nhắm mắt làm ngơ dung túng nó.

Ngay cả chiếu thư giấu trong mật thất cũng là truyền ngôi cho Tế Tuyết, nếu hắn không nhanh chóng phát hiện rồi hủy đi thì giờ này chỗ của Tế Tuyết đã là ngai vàng trên đại điện rồi.

Hắn không cam tâm, vì sao trong mắt phụ hoàng chỉ có mình Tế Tuyết? Hắn không phải nhi tử của phụ hoàng sao, bao nhiêu năm hắn miệt mài kinh sử, văn thao võ lược, có lúc nào hắn không cố gắng. Hắn vì muốn phụ hoàng vui lòng đã tốn biết bao công sức. Mẫu thân của hắn không có gia thế hùng hậu, không phải người đa mưu túc trí có thể tranh giành trong hoàng cung, hắn hoàn toàn phải dựa vào bản lĩnh của mình, từng bước một lôi kéo người ủng hộ. Hắn ảm đạm chịu đựng sự chèn ép của Tế Ly, sự coi thường của Diệc Hàn. Chờ đến khi đủ lông đủ cánh có thể hiện ngạnh cùng đấu với họ một trận sống mái.

Nhưng ngay cả cơ hội cạnh tranh công bằng phụ hoàng cũng không cho hắn. Bất kể hắn trả giá bao nhiêu, cái tên trong di chiếu kia mãi mãi cũng là người khác.

- Thất đệ, đệ có muốn biết di chiếu của phụ hoàng đã viết gì không?

- Chắc chắn không phải truyền ngôi cho ngươi. –Nàng cười mỉa mai.

Tế Khắc gật đầu tán thành, phong thái vẫn rất tao nhã.

- Không sai, phụ hoàng không truyền ngôi cho ta, ngôi báu được truyền cho đệ.

Tế Tuyết sững sờ. Phụ hoàng sao có thể...

- Ha ha, nếu phụ hoàng mà biết đứa con cưng của mình bây giờ đang nằm trong tay ta chắc phải tức giận đến đội mồ sống lại mất.

- Ngươi im đi, ngươi không xứng nhắc đến phụ hoàng! Ngươi, Tế Ly, Tế Di, một lũ lòng lang dạ sói, ngay cả phụ hoàng cũng dám mưu hại. Các ngươi là lũ bất trung, bất hiếu, bất nhân, bất nghĩa.

Tế Khắc chỉ cười, không trả lời nàng. Hắn nhân nhả quan sát Tế Tuyết, dường như đang chờ đợi điều gì.

Một lúc sau, quân vệ vào thì thầm to nhỏ bên tai hắn, Tế Khắc lúc này mới đứng dậy, ánh mắt thấp thoáng ý cười với Tế Tuyết.

- Ta cũng rất tò mò không biết liệu Phương Thiệu Lăng so với ta có thể bắt trung bất nghĩa hơn hay không?

Tường thành bằng đá cao lớn vững chãi. Cung thủ dàn hàng ngang vây kín, tạo thành phòng tuyến vô cùng chắc chắn.

Bên dưới, cách cổng thành không xa, bóng dáng cao lớn tuấn nhã như ngọc đứng đầu đại quân. Một thân áo giáp lạnh lùng, khí thế hiên ngang mà trầm tĩnh khiến người ta vừa nhìn đã bị chế áp.

Phương Thiệu Lăng cho người bắc loa dụ hàng một lần nữa. Hắn muốn nhanh chóng kết thúc trận đấu với Tế Khắc. Chiến sự càng kéo dài thì càng thiệt hại nặng nề, sẽ tạo thời cơ cho các nước lân bang nhòm ngó.

Phía tường thành cung thủ đang vây kín bỗng dạt ra, xuất hiện hai bóng người. Phương Thiệu Lăng nhìn thấy người kia thì không khỏi kinh ngạc. Áo trắng tinh khiết như tuyết, cho dù không ở gần cũng có thể nhận ra dung nhan xinh đẹp, giờ này nàng đang bị hai lính canh áp giải. Tế Khắc đứng bên cạnh vô cùng tự tin.

Tiếng loa lại vang lên nhưng lần này là ở phía Tế Khắc.

“Phương tướng quân, Tuyết vương gia đang nằm trong tay Lục hoàng tử, nếu ngươi dám cho quân tiến thêm một bước thì Lục hoàng tử sẽ lập tức lấy mạng chủ tử của ngươi.”

Sắc mặt Phương Thiệu Lăng khê biến. Thật không ngờ đến con cá đã nằm trong rọ mà còn có thể nhảy ra ngoài.

“Phương tướng quân, Lục hoàng tử yêu cầu tướng quân lui binh mười dặm dậm để tỏ thành ý.”

Phó tướng lo lắng hỏi Phương Thiệu Lăng:

- Tướng quân, giờ phải làm sao?

Phương Thiệu Lăng lạnh nhạt đáp:

- Lui binh mười dặm dậm!

- Nhưng...

- Thực hiện ngay!

tp14

Nhìn đại quân hùng hậu rút lui rất có trật tự Tế Khắc nở nụ cười hài lòng nói với Tế Tuyết:

- Phương Thiệu Lăng xem ra đối với ngươi cũng rất trung thành, gấp phải kẻ khác không chừng đã mặc kệ sống chết của ngươi, cứ đoạt thành trước rồi tự lập mình làm Hoàng đế.

Tế Tuyết cười giễu cợt. Phương Thiệu Lăng mới không ngu như vậy. Trên danh nghĩa vẫn là hắn theo phụng sự nàng. Bây giờ hắn không do dự tấn công thì chẳng phải sẽ lưu danh muôn đời là kẻ bất trung bất nghĩa hay sao. Hắn đương nhiên muốn làm Hoàng đế, nhưng muốn danh chính ngôn thuận chứ không phải là một tên loạn thần tặc tử.

Như thường lệ Ly lại tới đưa đồ ăn cho Tế Tuyết. Cô ta im lặng quan sát nàng ăn cơm. Khi nàng muốn uống nước liền bưng nước cho nàng. Nếu nàng muốn ăn tôm cô ta ngay lập tức bóc vỏ, muốn uống canh cô ta liền múc canh, hầu hạ rất chu đáo.

Vừa thấy nàng nhìn con cá Ly ngay lập tức cẩn thận gỡ xương, bỏ da, gấp lấy phần thịt cá trắng mềm đặt vào bát nàng.

Tế Tuyết cười khê, bình tĩnh nói:

- Xem ra việc ta kén ăn khiến Mị phu nhân vất vả rồi.

Ly lắc đầu dịu dàng đáp:

- Là vinh hạnh của ta. Người ấy đã dạy dò rất chi tiết thói quen ăn uống của vương gia, ta nào dám không ghi nhớ!

Tế Tuyết nhũn mảy, lời nói mềm mỏng hoà nhã nhưng vẫn lộ vẻ không cam tâm. Cô ta... đang ghen tỵ với nàng.

Cái tên gốc Tiêu Phàm này, ở ngoài lại gây nộ phong lưu gì đây?

Giấy, bút, nghiên được đặt ngay ngắn trên bàn trước mặt Tế Tuyết. Nàng hồ hững nhìn chúng, lại nhìn Tế Khắc.

- Muốn ta viết gì?

Tế Khắc cười lạnh.

- Đương nhiên là viết thư khuyên Phương Thiệu Lăng đầu hàng, quy thuận theo ta.

Tế Tuyết không nhin được hỏi hắn:

- Đầu người bị hỏng?

- Cầm miệng, ta bảo sao thì làm vậy! –Hắn cau mày quát nàng.

Nàng thờ dãi một hơi chán nản. Tể Khắc thật sự đã đánh giá quá cao vị trí của nàng. Phương Thiệu Lăng hiện giờ chưa tấn công chẳng qua hắn còn đang tính xem làm thế nào mới không tổn hại tới danh tiếng của hắn. Đừng nói là mang một mình nàng ra đe dọa, cho dù mang cả nhà hắn ra cũng chưa chắc hắn chịu quy thuận. Hơn nữa Tể Khắc căn bản chỉ là ngọn đèn sắp cạn dầu, trên chiến trường đấu không lại Phương Thiệu Lăng, bây giờ cho dù lợi dụng nàng thì cũng chỉ ngăn được vài ngày, không ngăn được cả đời.

- Được, ta viết! –Tể Tuyết ngoan ngoãn nhận lời.

Nàng từ tốn lướt bút lông trên giấy, mùi mực thơm toả ra nhẹ nhẹ. Tể Khắc chăm chú theo dõi biểu hiện của nàng.

Khuyến quân mạc tích kim lữ y

Khuyến quân tích thủ thiếu niên thì

Hoa khai kham chiết trực tu chiết

Mạc đãi vô hoa không chiết chi

(Áo vàng khuyến chàng đừng nên tiếc

Khuyến chàng hãy tiếc tuổi thanh xuân

Bê cảnh hãy bê mùa hoa nở

Đừng đợi tàn hoa mới bê cảnh

Kim lữ y – Đỗ Thu Nương)

Tể Khắc bực mình hỏi Tể Tuyết:

- Người viết cái này là sao?

Nàng cười vô hại, ánh mắt mang theo chút giễu cợt.

- Chẳng phải là khuyến hắn quy thuận theo ý người sao? Ta bảo hắn đừng tiếc cái hoàng bào kia làm gì, mau đi cứu ta, đợi tới lúc người giết ta rồi thì hắn có làm gì cũng vô ích.

Tuy rằng Tể Khắc nghi ngờ dụng ý của bài thơ nhưng lại không phát hiện ra Tể Tuyết có ý gì khác. Đọc đi đọc lại cũng chẳng thấy nhấn nhủ gì kì lạ. Hơn nữa hắn không tin Tể Tuyết lại muốn Phương Thiệu Lăng công thành, vì như thế nàng sẽ chết chắc.

Phương Thiệu Lăng rất nhanh đã nhận được thư của Tể Tuyết. Hắn trầm lặng đọc bức thư, lông mày cau lại.

Khuyến quân mạc tích kim lữ y

Nàng muốn hắn công thành.

Ngày ấy, trước khi nàng rời đi hắn đã nói với nàng rằng lần đầu tiên hắn thấy nàng trong dáng vẻ thiếu nữ là lúc ở chùa Báo Ân. Giữa hương khói mờ ảo, nàng mặc áo vàng rực rỡ như tiên nữ làm hắn mê muội.

Áo vàng mà nàng nhắc đến không phải chỉ hoàng bào kia, là ám chỉ nàng. Nàng muốn hắn mặc kệ sống chết của nàng.

ptl17

Phương Thiệu Lăng vò nát bức thư trong tay, gục đầu xuống, sau đó chợt nhớ ra hắn chẳng có vật gì của nàng, chỉ có bức thư này. Hắn từ tốn vuốt phẳng nó, cẩn trọng gấp lại nhét vào trong áo.

Nàng viết bức thư này chắc chắn do bị Tể Khắc ép buộc. Với bản tính của Tể Tuyết, một khi nàng đã nhận định Phương Thiệu Lăng hắn là kẻ xảo trá mưu mô thì không đời nào nàng tin hắn sẽ vì nàng mà chịu sự uy hiếp của Tể Khắc. Bức thư này của nàng chẳng qua chỉ để nói với hắn rằng nàng không trách hắn.

Hắn cười chua chát. Nàng đúng là hiểu hắn, hắn sẽ không đời nào vì nàng mà từ bỏ giấc mộng đế vương. Hắn hao tâm tổn sức, bày binh bố trận đến ngày hôm nay sao có thể vì nàng mà mất hết.

Nhưng thời khắc nhìn thấy nàng trên tường thành hắn đã do dự không biết có nên tiếp tục hay không. Nếu hắn công thành nàng chắc chắn sẽ chết.

Một binh lính vào báo với Phương Thiệu Lăng về việc phát hiện đội tiếp tế lương thực cho Tế Khắc đang di chuyển.

- Tướng quân, bây giờ nên thế nào?
- Tấn công bọn chúng, không được để lương thực viện trợ tới thành.
- Vậy... có sợ Lục hoàng tử làm khó vương gia?
- Đó là ý của vương gia!

Người kia nghe xong lập tức lui ra. Trong lều chỉ còn lại mình Phương Thiệu Lăng, đôi mắt sâu thẳm không còn sót lại vẻ do dự như ban nãy, ánh mắt tràn ra khí lạnh thấu xương.

Hắn đã chọn con đường này thì không thể quay lại, thắng làm vua, thua làm giặc, Tế Khắc là kẻ xảo trá, chỉ cần có một chút sai lầm thì sẽ thành công đã trảng.

Tại phủ của Tế Khắc, Ly quan sát a hoàn Thu Cúc, ánh mắt cô ta không hiểu sao ngày càng tối. Gương mặt xinh đẹp trở nên dữ tợn.

Thu Cúc mới mười bốn tuổi, dung mạo thanh tú đáng yêu, những ngày gần đây không hiểu sao lại bị rụng tóc, gương mặt đầy nếp nhăn, da dẻ sần sùi vô cùng xấu xí.

Ly nhìn gói bột màu nâu trên bàn, tức giận cầm nó dí sát vào mặt Thu Cúc.

- Uống nó cho ta! –Giọng cô ta lạnh lẽo, rín rít như tiếng rắn.

Thu Cúc sợ hãi, đôi mắt ngập nước cầu xin Ly.

- Phu nhân, nô tỳ xin phu nhân...

Ly nheo mắt lại, không nói thêm một lời thừa thãi ngay lập tức bóp miệng Thu Cúc rồi dốc gói bột vào.

Thu Cúc ho sặc sụa, nước mắt giàn dụa trên gương mặt. Sau một lúc bỗng nhiên cả người cô ta co quắp, làn da sần sùi xuất hiện thêm rất nhiều những chỗ nổi mẩn đỏ như phát ban. Dung mạo càng thêm xấu xí dọa người.

Ly nắm chặt tờ giấy đựng thuốc đã trống không.

Vì sao? Loại thuốc độc này không làm chết người nhưng sẽ khiến dung mạo của người uống nó xấu xí kinh tởm. Cô ta ngày nào cũng cho vào thức ăn của Tế Tuyết, cũng chính mắt cô ta thấy nàng ăn cơm. Vì sao nàng không có phản ứng giống như con a hoàn này?

Thu Cúc chỉ trong ba ngày đã bị huỷ dung nhưng Tế Tuyết đã năm ngày liên tiếp dùng thuốc mà không có triệu chứng gì.

Rốt cục phải làm sao mới khiến Tây Thần bỏ mặc Tế Tuyết?

Ly vừa hận vừa lo sợ, cô ta yêu thầm người ấy đã mấy năm. Khi người ấy muốn làm phản cô ta không do dự lập tức đứng về phía hắn. Hắn tuấn mỹ như thế, xuất sắc như thế, hằng ngày tiếp xúc với hắn làm sao cô ta có thể không động lòng.

Nhưng trong lòng hắn lại chưa từng có cô ta. Khi hắn say rượu, Ly mượn cơ hội gần gũi hắn, hy vọng hắn sẽ đỡ bỏ phòng bị với mình. Chỉ là cô ta không ngờ ngay cả lúc ý thức mơ hồ hắn cũng không thêm động tới cô ta.

Người hắn yêu là ai? Cô ta âm thầm cho rằng đó là Trương Bắc Nhạn, hắn đã từng ở trước mặt mọi người nói Trương Bắc Nhạn là người của hắn. Hắn gây dựng thế lực, phân bội Trầm Quân, dùng cả hệ thống theo dõi đồ sộ của Phụng Hoàng Cung để thu thập tin tức, cô ta nghĩ đó là vì Trương Bắc Nhạn yêu cung chủ khiến Tây Thần bất mãn.

Chỉ đến khi hắn sai cô ta tiếp cận Tế Khắc thì Ly mới hiểu hắn muốn bảo vệ ai, muốn vì ai mà tranh đoạt thiên hạ này.

Luận về dung mạo, Ly chưa bao giờ cảm thấy mình thua kém người khác. Lần đầu tiên nhìn thấy Tế Tuyết, cho dù gương mặt nàng đã nhợt nhạt như giấy thì cô ta vẫn phải công nhận bốn chữ tuyệt sắc khuynh thành không phải là nói ngoa. Nhưng cô ta lại càng không cam tâm. Nếu bỏ đi dung mạo kia thì Tế Tuyết có điểm gì hơn cô ta?

Ngày thứ hai sau khi nhận được thư khuyên hàng, Phương Thiệu Lăng tiến quân một lần nữa. Hắn không vội vã công thành mà cho quân bao vây khắp các ngã, dù sao lương thực trong thành đã dần cạn kiệt, sớm hay muộn Tế Khắc cũng sẽ thua.

Nhận được tin đoàn tiếp tế lương thực đã bị Phương Thiệu Lăng tóm gọn Tế Khắc tức thì nổi trận lôi đình.

Cửa phòng giam bị mở ra hết sức thô bạo. Tế Tuyết đang lật trang sách liền ngừng lại, lạnh nhạt nhìn Tế Khắc.

- Tể Tuyết, bài thơ đó của người rớt cục có ý gì?

Tể Tuyết thân nhiên cười hỏi hân:

- Theo người nó có ý gì?

Tể Khắc tức giận rít lên:

- Khốn kiếp, Phung Thiếu Lăng rõ ràng đã lui binh, nếu không phải người ngầm nhả nhủ gì cho hân thì sao hân dám tấn công đoàn tiếp tế lương thực của ta!

- Lục huynh à, chuyện này người không thể trách ta, chỉ có thể tự trách mình. Người đánh giá quá cao giá trị của ta và đánh giá quá thấp dã tâm của Phung Thiếu Lăng.

Sắc mặt Tể Khắc hơi tái đi. Kể lúc nào cũng mang bộ mặt ôn hoà như hân hiếm khi nổi giận đến mức này. Hân rút cây roi da từ tay lính canh, ánh mắt nhìn Tể Tuyết như toé lửa.

te khac1

Tiếng roi quất vào da thịt tạo thành một âm thanh chói tai đến rợn người.

Tể Tuyết không chớp mắt nhìn Ly vừa lao ra chắn cho nàng. Cánh tay cô ta bị roi xé rách, máu chảy đầm đìa. Tất cả mọi người có mặt trong phòng giam đều kinh ngạc nhìn khung cảnh trước mắt.

- Mị, nàng điên rồi! –Tể Khắc hoảng hốt kêu lên. Hân quăng cây roi đi, vội vã chạy tới chỗ Ly xem xét vết thương của cô ta. Về cuồng nộ khi nãy hoàn toàn biến mất, thay vào đó là sự xót xa vô hạn trong ánh mắt.

Cánh tay trắng nõn như ngọc xuất hiện vết thương sâu hoắm, máu tươi tràn ra loang lổ kinh người. Tể Khắc đau lòng không thôi, ôm Ly vào trong ngực.

Ly yếu ớt mỉm cười với hân:

- Điện hạ, dù sao Thất gia cũng là hoàng đệ của chàng. Một giọt máu đào hơn ao nước lã, thiếp không muốn chứng kiến chàng huynh đệ tương tàn.

Tể Tuyết nhếch miệng cười lạnh. Bọn họ còn chưa tới mức huynh đệ tương tàn hay sao?

- Nàng ngốc quá, nàng tưởng trên đời này ai cũng lương thiện như nàng sao? –Tể Khắc dịu dàng vuốt tóc Ly.

Còn không nhận ra cô ả giả vờ, xem ra đầu có lão Lục thật sự bị hỏng rồi. Khó trách toàn bị Phung Thiếu Lăng đánh bại. Tể Tuyết lắc đầu thờ dãi.

Nhìn hai người kia tình nùng ý mật rồi đi, Tể Tuyết vừa khó hiểu vừa buồn cười. Rốt cục là Tể Khắc đã ăn phải bùa mê thuốc lú gì mà ngu ngốc đến vậy, không lẽ hân yêu Ly thật?

Người ta nói độc nhất là lòng dạ đàn bà, nàng không tin Ly đột nhiên có lòng tốt che chắn cho nàng. Cô ta hẳn phải có mục đích khác.

Tể Tuyết đoán không sai, đêm hôm ấy Ly lại tới tìm nàng.

- Vương gia, tình hình hiện nay chắc vương gia đã rõ. Tính mạng vương gia giờ như ngàn cân treo sợi tóc, Lục hoàng tử hi vọng vô thường, nhất định sẽ làm khó vương gia. Tây Thần vẫn chưa thể tới được, chỉ e nước xa không cứu được lửa gần. Ta muốn giúp vương gia trốn đi trước, có điều việc này rất nguy hiểm.

Tể Tuyết bình tĩnh hỏi Ly:

- Người muốn gì?

Ly hơi sững người lại, trong giây lát lập tức lấy lại vẻ nhu mì ôn hoà.

- Vương gia đúng là trí tuệ uyên bác, chỉ vài lời ngắn ngủi đã đoán ra tâm ý của ta. Ta không quản nguy hiểm cứu vương gia, hy vọng sau này vương gia và Tây Thần sẽ không gặp lại nhau nữa.

Cái đuôi của con hồ ly cuối cùng cũng lòi ra. Cô ả muốn thừa nước đục thả câu, dùng tính mạng của nàng để chia rẽ nàng và Tiêu Phàm.

Tể Tuyết chỉ cảm thấy mỉa mai, thật ra cô ta đâu cần phải làm gì, nàng và Tiêu Phàm căn bản đã không còn hy vọng gì nữa, chỉ là cả hân và nàng đều chưa nở buông bỏ đoạn nhân duyên này.

- Mị phụ nhân, người nên nhớ kể từ khi ta lọt vào tay các người thì đã không nghĩ đến chuyện có thể sống sót trở ra nữa rồi. Ta biết người và Tể Khắc thật sự là một đôi trời sinh, về ngoài tao nhả nhưng bên trong chẳng khác nào ma quỷ ăn thịt người. Các người muốn chém muốn giết ta không có gì để nói, nhưng ta cũng chẳng lo lắng lắm đâu, cho dù ta chết thì các người cũng rất nhanh sẽ xuống địa ngục bầu bạn cùng ta thôi.

Ly khẽ nghiêng rặng, cô ta xiết chặt chiếc khăn lụa trong tay, gương mặt xinh đẹp vì tức giận mà trở nên vằn vẹo. Tế Tuyết đột nhiên cảm thấy mắt nàng đúng là đã không còn tinh tường như trước nữa, làm sao nàng lại có thể từng nghĩ rằng cô ta xinh đẹp. Rõ ràng là xấu xí hung ác như rắn rết.

- Mị phu nhân, ta có lời này muốn khuyên ngươi, hiền lành thì xinh đẹp, độc ác thì xấu xí. Ngươi nên tự soi mình vào gương đi, nhìn ngươi bây giờ giống như nữ quỷ vậy, thật dọa người! –Giọng nàng trong trẻo mà lạnh lùng giống như một gáo nước lạnh tạt vào cô ta.

Ly vừa tức vừa hổ thẹn, nhanh chóng đẩy cửa phòng giam ra ngoài, bước chân nện thình thịch xuống nền đá, mất hết vẻ tao nhã yêu kiều thường ngày.

Tế Tuyết chán nản nằm xuống chiếc giường cứng quèo, thăm nghĩ hình như dạo gần đây quá rảnh rồi nên nàng mới hứng thú làm mấy việc nhàm chán này.

Bản thân mình chẳng tốt đẹp gì mà còn lên mặt dạy dỗ người khác, đúng là nhân cư vi bất thiện.

Ngày hôm sau, Ly dẫn theo một hầu gái đến phòng giam Tế Tuyết. Cô ta ăn mặc rất đẹp, đáng vẻ phong tình vạn chủng, chỉ một cái liếc mắt cũng có thể khiến nam nhân mềm nhũn người.

Tế Tuyết hơi nhăn mày, nàng đoán cô ả định trả thù nàng, có điều chẳng hiểu vì sao đi trả thù lại phải chải chuốt như vậy, loè loẹt đến mức đám vẹt cũng phải hổ thẹn không bằng.

- Ta hỏi lại ngươi một lần nữa, ngươi có đồng ý điều kiện của ta không? –Ánh mắt của Ly mang theo sát ý rất rõ ràng.

- Cần ta nhắc lại những lời đêm qua ta đã nói sao?

Ly gật đầu cười, ả phát tay ra hiệu cho người hầu.

Tế Tuyết nhanh chóng bị chế trụ. Ly tới gần nàng, nhẹ nhàng cầm bàn tay của nàng lên, ngắm nhìn những ngón tay thon dài.

- Nghe nói đôi tay này của ngươi vô cùng tài hoa, mỗi lần chơi đàn sẽ khiến cho người ta thần hồn điên đảo, ngươi chắc chắn nhờ nó mới có thể quyến rũ chàng. Ta huỷ đi bàn tay của ngươi rồi xem ngươi dùng cách nào mê hoặc người khác.

Cô ta vừa nói vừa rút từ tay áo ra một vật bằng kim loại có hình dạng giống như một chiếc kim.

Tế Tuyết nhú mày, thật không hổ là đồ đệ của Trầm Quân, cách tra tấn cũng không giống người thường.

Ly dùng kim kẹp lấy móng tay của Tế Tuyết, khoé môi cong cong tạo thành một nụ cười rục rịch, cô ta dồn sức rút thật mạnh.

Chiếc móng tay đầu tiên bị rút ra, vật đáng lẽ vẫn cắm sâu vào da thịt bây giờ lại bị người ta dùng sức tách đi, đau đớn chẳng khác nào có người cắt từng miếng thịt.

Tế Tuyết cắn môi đến bật máu.

Đau! Đau kinh khủng!

Máu từ đầu ngón tay phun ra tạo thành những vết đỏ tươi chói mắt dưới nền đá.

Ngón tay xinh đẹp của nàng bây giờ máu thịt lẫn lộn không thể nhìn ra hình dáng ban đầu.

Ly thoả mãn bật cười, tiếng cười ghê rợn khiến nàng nhớ đến tiếng rít của loài rắn.

Cái móng tay thứ hai, thứ ba... Tế Tuyết đau đớn tới ngất đi lại bị dội nước lạnh cho tỉnh lại. Nàng mệt mỏi hé mắt ra nhìn bàn tay trái với ba ngón tay máu thịt lẫn lộn.

Cửa phòng giam đột ngột mở ra lần nữa. Tế Khắc bước vào, kinh ngạc nhìn Tế Tuyết rồi lại nhìn Ly. Sự việc bất ngờ khiến Ly chưa kịp trở tay, cô ta ngại ngùng cúi đầu xuống, né tránh ánh mắt sắc bén của hắn.

Tế Khắc không nói gì, chỉ héch miệng cười lạnh. Hắn phát nhẹ tay, Tế Tuyết bị lôi ra ngoài.

Đầu óc nàng có chút thanh tỉnh, nàng cố sức lấy chiếc khăn từ tay áo ra, dùng bàn tay bị thương nắm chặt lấy nó.

Máu từ vết thương tràn ra dần nhuộm đỏ chiếc khăn.

Tường thành bằng đá vững chắc đang bị phủ một lớp tuyết mỏng. Bên dưới kia, năm vạn quân lính đang bao vây thành, chuẩn bị sẵn sàng tiến công bất cứ lúc nào.

Phượng Thiếu Lăng vẫn giữ vẻ tuấn nhã ung dung như trước. Hắn đã tính toán kỹ thời điểm. Lương thực và thuốc men trong thành giờ đã cạn kiệt. Lúc này lòng người rối loạn, binh lực suy yếu, là thời cơ thích hợp nhất để tấn công.

Trên tường thành cao, Tề Khắc xuất hiện cùng đám hộ vệ thân tín của hắn. Bọn họ quăng dây thừng treo một người lơ lửng trước thành.

Phương Thiệu Lăng cứng đờ người nhìn Tề Tuyết bị trói chặt hai tay, gương mặt trắng bệch như giấy bị treo trên cao. Tề Khắc đã lăm vào đường cùng, hắn muốn dùng tính mạng của Tề Tuyết để thử áp chế Phương Thiệu Lăng.

- Tướng quân, có lui binh không? –Phó tướng bên cạnh hoảng sợ hỏi hắn.

Đáp lại chỉ là sự im lặng.

Có nên lui binh không? Chẳng phải chính nàng đã bảo hắn công thành hay sao?

Hoa khai kham chiết trực tu chiết

Mạc đãi vô hoa không chiết chi

Nhưng nếu tấn công thật, dù nàng không bị Tề Khắc giết thì cũng vì tên bay đạn lạc mà chết.

Phương Thiệu Lăng đột nhiên nhớ lại một buổi tối rất lâu về trước nàng cùng hắn đánh cờ. Khi ấy hai tỷ đệ nhà Đoan Mộc mới bị tổng giam. Hắn hỏi nàng xem nên xử lý chúng thế nào, thực chất chỉ là hỏi lấy lệ, hắn không nghĩ nàng sẽ thực sự để tâm đến hai tên nội gián tép riu đó.

tt va ptll

Không ngờ Tề Tuyết lại nói một cách nghiêm túc:

- Một là giết bỏ, hai là tha đi!

Giết chúng? Cho chúng chết dễ dàng như vậy đúng là quá hời hợt, còn tha bổng thì không bao giờ có khả năng.

- Hạ quan thấy kẻ có tội mà trừng phạt như vậy sẽ khiến lòng quân phản nộ.

- Ý ngươi thế nào?

- Nữ xung làm quân kỹ, nam đóng dấu làm nô lệ, bây giờ đang có chiến tranh thì phục vụ trong quân đội, khi hết chiến trận sẽ đẩy đi vùng Kinh Bắc khổ sai.

Ép một nữ nhân như Đoan Mộc Liên làm quân kỹ đúng là còn khổ sở hơn chết. Tề Tuyết không đặc biệt ghi nhớ dung mạo cô ta, chỉ nhớ loáng thoáng dáng vẻ thướt tha yếu đuối cùng tiếng đàn thanh nhã. Để hai tỷ đệ bọn họ phục vụ trong quân đội chắc chắn sẽ bị đám binh lính giày vò, cuộc sống như thế e còn kinh khủng hơn địa ngục. Phương Thiệu Lăng ra tay quả nhiên đủ tàn nhẫn.

- Đoan Mộc Liên trước đây từng hầu hạ ngươi, ngươi thực sự muốn nhìn nữ nhân từng kề cận gối chăn với mình trở thành kỹ nữ ai cũng có thể làm chồng sao?

Phương Thiệu Lăng hạ một nước cờ, mỉm cười nhìn nàng, ánh mắt sâu thẳm lộ lên tia sáng kì lạ.

- Hạ quan chưa từng chạm vào cô ta.

- Chẳng phải đêm nào Đoan Mộc Liên cũng hầu hạ ngươi sao?

Tề Tuyết nghi hoặc nhìn hắn, nếu hắn không sủng ái Đoan Mộc Liên thì làm sao khiến cô ta tin mỹ nhân kế của mình đã thành công.

- Tắt đèn rồi nhà ngói như nhà tranh.

Một câu này của Phương Thiệu Lăng đủ khiến Tề Tuyết không còn gì để hỏi. Nếu đúng như lời của hắn thì Đoan Mộc Liên đã trở thành quân kỹ từ lâu rồi, chẳng qua bây giờ mới công khai thân phận mà thôi.

- Hạ quan có chút thắc mắc. Trước đây vương gia có thể để vài trăm huyết nô chết lấy máu nuôi hồng ma, vì sao bây giờ lại thương xót hai kẻ nội gián? Vì bọn chúng mà anh em binh lính bị thương vong rất nhiều, nếu không trừng phạt chúng một cách thích đáng thì làm sao có thể làm yên lòng quân, an ủi vong linh những người đã ngã xuống.

Tề Tuyết lắc đầu, đôi mắt bạc toả ra ánh sáng nhè nhẹ làm người ta không thể dời mắt.

- Sai rồi, những binh lính đó không chết vì hai tỷ đệ Đoan Mộc, bọn họ chết vì ta và ngươi. Ai cũng vì mục đích của mình mà hành động, bọn họ vì chủ nhân mà làm nội gián thì có gì sai? Nhưng ta và ngươi biết rõ còn mặc kệ bọn họ ra tay khiến cho những binh lính kia phải chết, đó là lỗi của chúng ta.

Nếu không có thất bại lần ấy thì Tề Khắc sẽ không tin gian kế của hắn đã thành công.

- Để đạt được thắng lợi lớn cần phải có sự hy sinh. –Phương Thiệu Lăng lạnh nhạt nói.

Hắn hạ nước cờ cuối cùng. Lần này Tế Tuyết thua.

Phương Thiếu Lăng trước khi rời đi bỗng nhiên hỏi nàng:

- Vì sao? Hạ quan chưa bao giờ biết vương gia lại yếu đuối như vậy, không tàn nhẫn thì nghiệp lớn khó thành.

Tế Tuyết không trả lời hắn. Nếu là trước đây nàng sẽ chẳng phân vân suy nghĩ gì về những người đã chết, nàng xem sự hy sinh của bọn họ vì nàng là điều đương nhiên. Nhưng bây giờ thì khác.

Nàng không nghĩ đó là yếu đuối, nên nói đó là quá trình phục thiện. Năm đó khi bị Diệt Hàn phản bội, mẫu phi chết thảm, trong lòng nàng tràn ngập hận thù, nàng giống như con quái vật xấu xí cảm thấy cả thế gian này đều nợ mình, đều đáng hận.

Vài trăm người chết thì sao? Khi chẳng yêu thương ai, chẳng quan tâm ai thì dù cả thế gian đều diệt vong cũng được. Đến bản thân mình còn không cần thì còn lưu luyến những người xa lạ đó sao?

Nhưng cái ngày nàng vì Tiêu Phàm mà đau lòng thì tất cả đã bắt đầu thay đổi. Hắn chậm rãi bước vào trái tim nàng, khiến nàng yêu hắn, thương hắn. Nàng đau đớn vì hắn bị thương, quan tâm đến sống chết của hắn thì nàng cũng thấu hiểu nỗi đau của người nhà những binh lính ngoài mặt trận, những người vui thấy nơi chiến trường.

Phương Thiếu Lăng nói không sai, không đủ nhẫn tâm thì nghiệp lớn khó thành. Nàng so với hắn đúng là đã thiếu phần tàn nhẫn. Cho nên ngại vàng kia nàng cam nguyện dâng cho hắn, chấp nhận như lời tiên đoán nhiều năm trước trở thành yêu nghiệt làm tàn lụi cơ nghiệp của Tế gia.

Từng cơn gió lạnh buốt thổi qua chiến trường không hiểu sao lại giống như đang thổi vào trái tim Phương Thiếu Lăng.

Ngay từ đầu hắn đã lợi dụng nàng, từng bước một tính kế nàng. Cho đến giờ đều là nàng giúp hắn chứ không phải hắn giúp nàng.

Ngày hôm nay nếu nàng chết thì đó là vì Phương Thiếu Lăng chứ không phải vì Tế Khắc.

Người hãm hại nàng là Tế Khắc nhưng người không cứu nàng lại là hắn.

Khi hắn nói kẻ anh hùng không cam lòng cô độc, hắn muốn cả thiên hạ và giai nhân nàng đã mỉm cười. Nụ cười ấy hắn vĩnh viễn cũng không quên. Nàng cười hắn ngây thơ chẳng?

Trên đời này làm gì có chuyện tốt như vậy, hắn sao có thể có tất cả mọi thứ.

Hắn đã vì ngại vàng này mà lựa chọn buông tha nàng. Đã có thể buông tay một lần thì thêm lần nữa có gì khó khăn?

Nhưng vì sao đến lúc này hắn vẫn do dự như vậy? Nhìn thân ảnh mảnh mai của nàng giữa không trung, nghĩ đến chỉ một lát nữa nàng sẽ trở thành một thi thể thì tim hắn lại đau đớn như bị bóp nghẹt.

Tế Tuyết khó khăn hít thở, chiếc khăn trắng nắm ở bàn tay bị thương quả là cực hình. Phần thịt mềm đang chảy máu chỉ cần cọ nhẹ vào lớp vải cũng đau đớn như tra tấn.

Nàng nhìn mấy vạn quân đang xếp hàng rất có trật tự bên dưới. Trong đám đông ấy bóng dáng Phương Thiếu Lăng vẫn nổi bật vô cùng.

Hắn vẫn chưa phát hiệu lệnh tấn công. Kẻ ngoan tâm vô tình như hắn có thể vì nàng mà do dự lâu như vậy cũng khiến nàng cảm động.

Thật ra việc công thành chỉ là vấn đề thời gian. Hắn sẽ không vì nàng mà từ bỏ, dù sao nàng cũng sẽ chết, coi như nàng vì Diệt quốc sớm có ngày an bình mà thành toàn cho hắn.

Bàn tay nàng thả lỏng, chiếc khăn nhuộm đầy máu bay trong không trung. Sắc đỏ chói mắt tựa như cánh bướm lộng lẫy thu hút tất cả sự chú ý của mọi người.

Trong quân đội Diệt quốc, cờ đỏ chính là hiệu lệnh tấn công. Chiếc khăn tay đỏ thắm bay phấp phới giống như một lá cờ.

Quân lính kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt, không ai nghĩ đến cái vị chủ tử mặt hoa da phấn chỉ biết đứng sau lưng tướng quân của bọn họ lại có cốt khí đến như vậy.

Phó tướng quay sang nhìn Phương Thiếu Lăng, thấy bàn tay hắn đang xiết chặt cương ngựa. Vẻ mặt ung dung thường ngày biến đầu mắt, tuấn nhan lạnh lùng phảng phất thế lương.

- Tế Tuyết, vĩnh biệt! —Phương Thiếu Lăng khẽ mấp máy môi.

Hắn giơ một tay lên cao, tức thì phía sau vang lên tiếng trống dồn dập, lá cờ lớn màu đỏ thắm được đưa lên, vẫy hai vòng trong không trung. Tiếng la hét của quân lính vang vọng như sấm.

Tế Khắc nhìn thấy Phương Thiếu Lăng phát lệnh tấn công thì quả thật đã tức phát điên. Hắn rút kiếm của thủ vệ bên cạnh rồi đặt lên sợi dây thừng đang treo Tế Tuyết.

- Thất đệ, không nên trách ta! Đây đều là do Phương Thiếu Lăng không muốn cứu ngươi.

Tề Tuyết hơi mỉm cười, chết thế này cũng không tính là quá tệ, so với việc bị rút từng cái móng tay rồi đủ kiểu tra tấn khác thì tan xương nát thịt dưới chân thành còn khá hơn.

Nàng vẫn chưa gặp được Tiêu Phàm, mà cũng chẳng sao, gặp được hắn thì thế nào? Nàng và hắn kiếp này đã định sẵn là hữu duyên vô phận.

Sợi dây thừng bị chặt đứt, Tề Tuyết cảm thấy cả cơ thể mất đi điểm tựa duy nhất liền rơi xuống, nhưng chỉ trong một tích tắc mọi thứ đều dừng lại, dường như có thứ gì đó bay vụt qua nàng.

Bên tai nàng vang lên tiếng hét, vô số âm thanh hỗn loạn.

Tề Tuyết mở mắt ra phát hiện thấy mình vẫn đang lơ lửng giữa không trung. Dưới chân thành, Tề Khắc nằm trên nền đất lạnh lẽo, đầu vỡ toác, máu tươi lênh láng tràn ra.

Thứ vừa lúc nãy bay qua người nàng cùng tiếng hét kia... hình như là hắn.

Tề Tuyết nghi hoặc ngẩng đầu lên. Sợi dây thừng đang treo nàng vốn bị chặt đứt được một người giữ lại.

Gương mặt đã khắc sâu trong lòng nàng hiện ra ngay trước mắt.

- Tiêu Phàm! –Nàng run rẩy thốt lên.

Tất cả mọi thứ xung quang bỗng nhiên đều chẳng còn quan trọng gì nữa. Nàng không còn bận tâm đến chiến trận, không còn nghe thấy bất cứ tiếng la hét nào, nàng chỉ nhìn thấy hắn, chỉ thấy ánh mắt lo lắng tiêu tụy của hắn.

tp 102

Tiêu Phàm cố trấn an nàng:

- Đừng sợ, ta sẽ kéo nàng lên!

Hắn phải dùng cả hai tay để kéo sợi dây thừng, một tên thuộc hạ của Tề Khắc lao đến chém vào tay Tiêu Phàm. Vì phải giữ Tề Tuyết nên hắn không thể đánh trả, chỉ có thể tận lực né tránh. Cơ thể nàng cũng lắc lư theo.

Thanh đao sượt qua cánh tay làm Tiêu Phàm bị thương, hắn vẫn nắm chặt sợi dây, máu từ vết thương bắt đầu chảy xuống.

Tề Tuyết lo lắng dồn hết sức mà hét lên:

- Tiêu Phàm, mau buông tay!

Tiêu Phàm sững người lại, hắn dùng ánh mắt phần nộ nhìn nàng. Mất thấy kẻ địch sắp chém xuống một đao nữa nhưng hắn vẫn không nhúc nhích, chỉ đứng như hoá đá nhìn mình làm Tề Tuyết sợ đến toát mồ hôi.

Cái bóng màu lam xẹt qua, tên thuộc hạ của Tề Khắc đổ gục xuống. Tề Tuyết không biết là ai đã ra tay nhưng đoán chừng là người của Tiêu Phàm, hắn chắc sẽ không ngu ngốc đến mức một mình tới cứu nàng.

Kéo được nàng lên an toàn Tiêu Phàm vội vã cởi dây trói ở cổ tay nàng, hắn nhìn những ngón tay bị thương của nàng thì không nhận được bức hoạ.

- Ai? Là ai tra tấn nàng, có phải Tề Khắc không?

Tề Tuyết đã quên mất đau đớn trên cơ thể, nàng nhớ đến lúc nãy hắn suýt chút nữa thì chết liền nổi giận.

- Chàng điên rồi, vì sao lại mặc hắn tấn công, chàng muốn chết phải không?

Tiêu Phàm cười thê lương. Hai tay hắn ôm lấy gương mặt nàng, cặp mắt đen chấp chòn ngọn lửa nóng rực.

Đó giống như ngọn lửa của sự tuyệt vọng, ngọn lửa ấy đang trực chờ bốc cháy huỷ hoại cả hai người họ.

- Nàng muốn ta buông tay còn gì. –Giọng hắn khàn đặc. –Nàng muốn chết phải không? Chúng ta cùng chết!

Tề Tuyết sững sờ không trả lời. Tiêu Phàm bây giờ đã không còn là Tiêu Phàm trước đây nữa.

Hắn cũng giống như nàng, đã bị dồn đến vực thẳm, muốn quay đầu lại chẳng nhìn thấy đường.

Trên thành lúc này có một nhóm người áo đen xuất hiện. Bọn họ chăm chú quan sát Tiêu Phàm, kẻ cầm đầu không nói không rằng ngay lập tức lao đến.

Tiêu Phàm vội vã đẩy Tế Tuyết ra sau mình, dùng cánh tay chưa bị thương chống đỡ kẻ áo đen. Một hai người thì hắn còn miễn cưỡng đánh được, nhưng cả nhóm bọn họ cùng xông lên khiến Tiêu Phàm trở tay không kịp. Hắn không thể thoát mái đánh lại vì còn phải bảo vệ nàng.

Nam Thần và một đứa bé gái chạy tới hỗ trợ Tiêu Phàm. Tế Tuyết cảm thấy đứa trẻ này có chút quen mắt, nhìn kỹ thì nó chính là đứa bé đã đem ngọc tỷ truyền quốc giao cho nàng.

Đám người áo đen không phải thủ hạ bình thường, tất cả đều là cao thủ nên ba người họ chống đỡ có phần khó khăn.

Tiêu Phàm không dám dùng Hồng huyết thủy, sợ trong lúc không chống chế được sẽ đã thương đến Tế Tuyết. Hắn vừa giao đấu với hai kẻ áo đen vừa nhắc nhở nàng:

- Cẩn thận, theo sát ta!

Hai thanh kiếm đồng loạt chém về phía Tiêu Phàm, hắn giơ kiếm ra đỡ lại. Hai kẻ kia dồn sức đẩy Tiêu Phàm lùi về sau. Vết thương trên vai hắn chưa lành vì cử động quá mạnh lập tức vỡ ra, máu nhiễm đỏ lớp áo ngoài.

Tế Tuyết bỗng nhiên ôm chặt lấy lưng Tiêu Phàm. Hắn hơi phân tâm nhưng nhanh chóng đẩy lui hai kẻ kia.

Không hiểu sao nàng đột nhiên hành động kì lạ như vậy, hắn gỡ tay nàng ra, lo lắng quay lại.

- Tế Tuyết, nàng sợ sao?

- Không, không sao... -Nàng nấp máy môi, giọng nói yếu ớt như sắp tan vào gió.

Gương mặt nàng tái nhợt không chút huyết sắc, cả người đều rũ xuống phải tựa vào hắn mới không ngã gục. Tiêu Phàm hoảng hốt giữ lấy nàng.

Trên ngực Tế Tuyết, ngay vị trí trái tim, vết máu đỏ tươi dần dần nở rộ. Tiêu Phàm cứng đờ người nhìn mũi tên cắm xuyên qua tim nàng từ phía sau.

Không phải nàng đột nhiên ôm hắn vì sợ hãi, nàng muốn chặn mũi tên đó cho hắn.

- Không! Không!... -Hắn gào lên đau đớn, tuyệt vọng tưởng như trời đất đều đang sụp đổ.

Nàng yên lặng nằm trong tay hắn, một mối tới mức không thể mở mắt ra được. Mọi âm thanh đều biến mất. Ngay cả đau đớn trên cơ thể cũng dần trở nên mơ hồ. Bên tai nàng vang lên tiếng gọi tuyệt vọng của Tiêu Phàm, nàng muốn đáp lại hắn nhưng không được, xung quanh nàng lúc này chỉ còn là bóng đêm vô tận.

Ở phía bên kia chiến tuyến, Phương Thiếu Lăng sững sờ đánh rơi cung tên. Ánh mắt thất thần nhìn lên tường thành sừng sững, đã không còn thấy hình bóng của nàng nữa.

Phó tướng có phần kinh hãi nhìn Phương Thiếu Lăng, ngày thường vị tướng quân trẻ tuổi này vốn nghiêm nghị vậy mà thời khắc khắc nghiệt mưa máu gió tanh lại bật cười. Tiếng cười ấy một chút vui vẻ cũng không nhận ra, càng nghe càng thấy điên loạn.

- Tế Tuyết, Tế Tuyết... -Hắn lặp đi lặp lại cái tên ấy.

Ở thời khắc nào cũng vậy, nàng luôn luôn không cần suy nghĩ mà lựa chọn Tiêu Phàm.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Người yêu nhất trong lòng đã không còn bên cạnh

Cánh hoa bay rợp cả trời xanh

Tầm xuân đơn côi, dật kén một mình

Năm tháng vụt bay mình ta vẫn quá si tình, quá điên loạn

Tơ duyên khó dứt, quyền sách rách nát chẳng thể ghi lại

Mỗi một phận hồng nhan

(trích Điện Tiêu Phòng)

tp va tt14

Trời lại đổ tuyết, ngựa phi như bay nhằm hướng một trấn nhỏ gần thành An Kỳ. Trước khi đến Tiêu Phàm đã sắp xếp để Trương đại phu ở trong trấn đề phòng có việc bất trắc, quả nhiên phải nhờ tới ông ta thật.

Tề Tuyết vẫn bất động trong lòng hấn, vết thương nằm ở nơi chí mạng khiến Tiêu Phàm không dám làm liều. Bây giờ mọi hy vọng của hấn đều đặt ở Quý y Trương Ký.

Trấn nhỏ này cách thành không xa, có điều trong hai ngày bọn Tiêu Phàm rời đi ở đây bất ngờ có cơn bão tuyết rất lớn. Tuyết trắng bao phủ khắp nơi, đường đi cũng bị tuyết đóng thành lớp cao tới tận đầu gối, ngựa không còn là phương tiện di chuyển hữu ích nữa.

Lúc này sắc trời đã dần tối, Tiêu Phàm xuống ngựa, nhìn con đường mờ mịt phía trước, không nói không rằng tiếp tục bước đi.

Nam Thần giữ lấy cánh tay hấn.

- Ngươi định làm gì? Trời đã tối rồi, tuyết đóng dày như thế còn đang rơi tiếp nữa, ngươi sẽ bị lạc đấy.

- Không cần theo ta! –Hấn lạnh nhạt trả lời.

Liễu đứng một bên cũng lo lắng lên tiếng:

- Đừng đi vội, huynh băng bó vết thương lại đã. Tuyết rơi nhiều thế này đi một lúc hai chân cũng đóng băng, huynh muốn chết dọc đường sao?

Tiêu Phàm lườm tranh luận với hai người họ, hấn sờ bàn tay Tề Tuyết thấy hơi lạnh đi thì sợ hãi cởi áo khoác ra, bao chặt quanh người nàng.

- Tây Thần, đừng làm chuyện dại dột nữa, người ấy không cứu được nữa đâu! Nếu huynh cứ tiếp tục thì ngay cả huynh cũng mất mạng đấy.

Tiêu Phàm đang dậm bước đi, nghe thấy lời ấy liền quay lại nhìn Liễu.

- Câm miệng! –Hấn tựa hồ gầm lên.

Cả Liễu và Nam Thần đều kinh hãi đứng yên tại chỗ. Tròng mắt của Tiêu Phàm đã chuyển dần thành màu đỏ. Sắc đỏ yêu dị khiến người ta không khỏi nghĩ đến khung cảnh máu tươi tràn ngập ở trên thành.

Lúc Tề Tuyết đổ gục xuống trong lòng hấn Tiêu Phàm gần như đã phát điên. Hấn bất chấp cả cơ thể vẫn còn thương tích sau trận chiến lần trước để sử dụng Hồng huyết thủy.

Thức thứ mười tám, Nhất thiên huyết vũ, Nam Thần chỉ kịp kéo Liễu nấp vào sau một bức tường để né tránh. Tiêu Phàm không còn tỉnh táo nữa, hấn ra chiêu nhất định không chú ý đến sự sống chết của bọn họ.

Nam Thần chỉ chứng kiến thức thứ mười tám của Hồng huyết thủy một lần duy nhất do Trầm Quân sử dụng. Lần này vừa ra khỏi chỗ nấp, nhìn một bãi xác chết máu thịt lẫn lộn hấn cũng không khỏi kinh sợ. Khi ấy một tay Tiêu Phàm còn bận ôm Tề Tuyết, chỉ dùng một tay có thể phát ra uy lực lớn đến thế rõ ràng là đã vượt qua Trầm Quân.

Tròng mắt chuyển thành màu đỏ là dấu hiệu của việc cơ thể đã đạt đến cực hạn khi luyện Hồng huyết thủy. Trầm Quân làm sao có thể duy trì tình trạng ấy suốt nhiều năm vẫn là điều không ai biết. Thể trạng của Tiêu Phàm chắc chắn không thể so được với Trầm Quân, nếu tiếp tục hấn nhất định sẽ chết.

Nhìn bóng lưng Tiêu Phàm ngày càng xa, Liễu nóng vội muốn khuyên giải lại bị Nam Thần can ngăn.

- Không muốn chết thì im lặng đi!

- Nhưng huynh ấy sẽ chết mất!

Nam Thần buồn bực thở dài.

- Hấn điên rồi, mọi việc gì cũng vô ích. Nếu người ấy chết thì hấn cũng không sống nổi nữa đâu, mặc kệ hấn đi!

Tuyết rơi càng lúc càng nhiều. Bóng đêm u ám trùm lên cảnh vật. Đi bộ một lúc lâu trong tuyết khiến hai chân Tiêu Phàm đã bắt đầu lạnh cóng. Máu từ vết thương của hấn nhỏ dọc đường đi làm xuất hiện trên nền tuyết trắng một dải hoa đỏ rực rỡ.

tt va tp6

Tiêu Phàm không ngừng nói chuyện với Tề Tuyết, hấn kể cho nàng nghe rất nhiều chuyện khi hấn còn bé, những chuyện trước đây hấn chưa từng nói với nàng.

Hấn không nhớ hình dáng của cha, cũng không nhớ nổi cuộc sống cảm y ngọc thực mà mình từng có như thế nào. Kể từ khi hiểu chuyện hấn đã ở trong

một ngôi nhà tồi tàn, bên tai luôn là lời mắng chửi không ngớt của bà nội.

Hắn chẳng may phạm lỗi nhỏ cũng bị mắng té tát, không phạm lỗi thì bà nội có moi móc ra lỗi để mắng chửi, hắn ảm ức cãi lại liền bị bà nội cảm cả một thanh cùi lớn đánh tới tấp. Những khi ấy mẹ hắn lại chạy ra đỡ thay cho hắn.

Bà nội thấy thế cũng chẳng hề dừng tay, còn đánh thậm tệ hơn. Hắn ghét bà nội, bà không làm gì ngoài việc ngồi một chỗ than thân trách phận, chửi rủa mẹ con hắn. Mẹ nói bà tuổi cao sức yếu không thể làm việc, hắn không tin, lúc bà cầm gậy đánh người sức chẳng yếu chút nào.

Một nhà ba miệng ăn chỉ trông cậy vào tiền công thuê thửa của mẹ hắn, miễn cưỡng cũng có thể sống qua ngày, những lúc không có hàng đặt thuê thì đành phải chịu đói.

Kì quặc là ngay cả khi hắn chẳng có nổi một củ khoai lót dạ thì bà nội vẫn luôn có cơm trắng để ăn. Thật không công bằng! Mẹ hắn đối với thất mắc này của hắn thì chỉ cười rầu rĩ, mẹ nói rằng mẹ nợ bà nội, mẹ đã hứa với cha hắn rằng nhất định sẽ chăm sóc bà nội chu đáo.

Một năm bà nội lâm bệnh nặng, gia cảnh túng quẫn, tiền công thuê thửa ngày thường đủ sống đã là may làm sao gánh được chi phí thuốc thang đắt đỏ. Mẹ hắn cắn răng tự bán mình vào kỹ viện, kể từ đó những ngày như địa ngục mới thật sự bắt đầu.

Bà nội rất nhanh đã khỏi bệnh, mà lúc ấy Tiêu Phàm chỉ mong bà đừng hết ốm, bởi vì việc đầu tiên bà làm sau khi khoẻ lại là rửa xả mẹ hắn là thứ lằng lộn mất nết. Mẹ hắn lâm vào cảnh đó là vì ai? Chẳng phải vì bà nội sao, hắn không hiểu vì sao bà lại nhẫn tâm đến như vậy.

Rất nhiều đêm hắn không ngủ được, cứ lặng lẽ ngồi một mình trong bóng tối nhìn về phía cổng. Hắn luôn hy vọng mẹ hắn sẽ trở về thăm hắn.

Nhưng mẹ hắn không về. Đám trẻ con xung quanh bắt đầu chế giễu hắn có một người mẹ làm kỹ nữ. Cho dù điều đó là sự thật nhưng mẹ hắn không phải là hồ ly tinh không biết xấu hổ như chúng nói, mẹ vì bất đắc dĩ. Ngày nào Tiêu Phàm cũng cùng đám trẻ con đánh nhau mấy trận, khắp người hắn đầy vết thâm tím. Trước đây khi hắn bị thương luôn có mẹ quan tâm hắn, đau lòng vì hắn, nhưng giờ thì không còn ai ôm hắn, an ủi hắn nữa.

Cây liễu trước sân nhà thì thoảng lại treo một cái bọc nhỏ có chứa bạc, Tiêu Phàm biết chắc đó là của mẹ hắn. Mẹ có trở về, có điều luôn về một cách vụng trộm, mẹ cố tình né tránh hắn và bà nội.

Một ngày, người ta đem một phụ nữ mặt bị rạch nát vứt xuống trước căn nhà tồi tàn của hắn. Tiêu Phàm không thể tin nổi, nếu chẳng phải có nốt ruồi son trên bàn tay hắn tuyệt đối không tin đây là mẹ hắn, người mẹ xinh đẹp mà dịu dàng của hắn.

Ngày mẹ hắn qua đời tuyết cũng rơi rất nhiều, nhiều đến nỗi đường sá đều không thể đi lại được. Bà nội phá lệ im lặng, không đánh cũng không chửi.

Sau khi chôn cất mẹ hắn, chỉ ít ngày sau hắn bị bán đi làm nô dịch cho đám thợ mỏ ở phương bắc. Những ngày ấy cho dù phải làm việc vất vả đến cả người đều rã rời hắn vẫn không dám ngủ. Mỗi khi nhắm mắt lại thì hình ảnh gương mặt bị rạch nát của mẹ hắn lại xuất hiện.

Hắn sợ phải đi ngủ, sợ những cơn ác mộng luôn luôn đeo bám hắn.

Thế rồi hắn gặp nàng, ngày được nàng cứu sống, lần đầu tiên trong một khoảng thời gian dài hắn có thể ngủ an ổn không sợ hãi. Trong mơ hắn nhìn thấy gương mặt nàng, thấy đôi mắt bạc lấp lánh ánh sáng dường như còn rực rỡ hơn cả mặt trời.

Hắn vì nàng mà chờ đợi chừng ấy năm. Hắn muốn quên đi đoạn quá khứ đầy khổ sở kia. Tiêu Phàm yếu ớt đã chết kể từ ngày hôm ấy, hắn muốn mình mạnh mẽ, muốn trở nên tài giỏi để có thể đứng cạnh nàng.

Khi hắn ôm theo bao hy vọng tới phương bắc tìm nàng thì lại thấy nàng và Diệc Hàn ở cạnh nhau, bức tranh hài hoà tuyệt mỹ ấy hoàn toàn không có chỗ cho hắn. Hắn thất vọng tới cực.

Hắn không biết mình nên tiếp tục cố gắng vì ai, vì điều gì. Điểm tựa duy nhất của hắn đột nhiên biến mất khiến hắn không sao thích ứng nổi.

Lúc ấy hắn vô cùng thấu hiểu cảm giác của Trương Bắc Nạn. Hắn vẫn biết Trương Bắc Nạn một lòng vì cung chủ, hắn từng khuyên cô ta bỏ cuộc nhưng Trương Bắc Nạn kiên quyết không nghe. Hắn nói “Bắc Nạn, người đúng là mù quáng!”, thế nhưng hoá ra hắn cũng chẳng hơn gì. Cho dù biết trong lòng người ấy không có mình hắn vẫn không thể từ bỏ được.

Cung chủ muốn mang Bắc Nạn đi. Tiêu Phàm chưa bao giờ thấy Trương Bắc Nạn khổ sở đến vậy. Cô ta vừa uống rượu vừa khóc, không biết đã uống hết bao nhiêu bình Trương Bắc Nạn liền ôm chăm lấy hắn, nói rằng muốn ở bên cạnh hắn. “Ta sẽ quên cung chủ, người cũng quên người kia đi, từ nay hai chúng ta cùng ở bên nhau!”.

Trương Bắc Nạn đối với hắn giống như người thân, ngoài mẹ hắn, cô ta là người duy nhất cho hắn sự ấm áp, che chở bảo vệ hắn. Hắn không biết thứ tình cảm ấy gọi là gì, nhưng hắn không nỡ nhìn cô ta chật vật đau đớn.

Ngày hôm sau, trước mặt tất cả mọi người hắn tuyên bố Trương Bắc Nạn đời này là người của Tây Thần, tuyệt đối không thể gả cho ai khác. Hắn thành công cứu Trương Bắc Nạn không cần xuất giá nhưng lại khiến cho mối quan hệ của hai người họ trở nên mập mờ khó xác định.

Trương Bắc Nạn chủ động gần gũi hắn, cô ta làm những món hắn thích, thuê khăn tay cho hắn, làm túi thơm tặng hắn. Có lẽ đối với cung chủ Trương Bắc Nạn đã hoàn toàn tuyệt vọng. Còn hắn thì sao? Đôi lúc hắn tự hỏi phải chăng hắn thật sự muốn bỏ cuộc? Hắn không nghĩ đến nàng nữa, không có tìm hình bóng nàng qua dáng vẻ của Trương Bắc Nạn nữa, cũng không ngờ ngăn mà chú ý đến những người mặc đồ trắng đi trên đường nữa. Nhưng hắn không thể quen nổi với việc coi Trương Bắc Nạn là người mình yêu, cứ giống như mình đang làm chuyện loạn luân vậy. Cô ta có thể là mẹ, là chị, là

em gái, hẳn có thể vì cô ta vào sinh ra tử, chỉ duy nhất việc yêu cô ta là không thể.

Rất nhiều ngày trôi qua hẳn không nghĩ đến nàng, có lẽ việc quên nàng cũng không khó khăn như hẳn tưởng. Thế nhưng chỉ một bức tranh của Lương Đông Vân, dây tơ hồng thành khó khăn lắm mới dựng được trong lòng hẳn đã nhanh chóng sụp đổ.

Trương đại phu cầm cây đèn bão đi đi lại lại trước cổng, lo lắng nhìn bầu trời đen kịt.

Nếu dựa theo tính toán của bọn họ thì giờ này Tiêu Phàm phải về tới đây rồi mới phải, chỉ e có bất trắc.

- Trương Ký! –Tiếng gọi khàn khàn của Tiêu Phàm làm Trương đại phu giật mình.

Tiêu Phàm cả người đầy tuyết, còn ôm theo một người khác. Vì người này được bọc kĩ trong áo khoác nên Trương đại phu không nhận ra là ai. Ông ta vội vã chạy đến giúp hẳn.

Vừa đưa được Tế Tuyết vào nhà thì Tiêu Phàm không trụ nổi, ngã gục xuống đất. Trước khi bất tỉnh hẳn chỉ kịp túm lấy vạt áo Trương Ký, thều thào hai chữ: “Cứu nàng!”

Bầu trời mùa đông xám xịt ảm đạm. Từng cơn gió thổi qua mang theo hơi lạnh của tuyết.

Từ Y an tĩnh ngồi trước bàn đá, bàn tay với mười ngón thon dài khéo léo tách lớp màng mỏng bên trong một thân tre ra. Loại màng này có tác dụng cầm máu rất tốt, Từ Y dùng chúng để giết thời gian, hẳn cố không suy nghĩ lung tung về việc mình bị cầm chân ở Trúc gia trang.

Đã mười mấy ngày kể từ khi hẳn đến đây, rốt cục thứ mà Tế Tuyết muốn Trúc trang chủ giao cho hẳn là cái gì, vì sao ông ta lần nữa nhiều ngày như vậy?

Một a hoàn mang trà nóng đặt lên bàn cho Từ Y, còn liếc trộm hẳn một cái. Từ Y lúc này đột nhiên ngừng tay, ngẩng đầu lên hỏi cô ta:

- Trà này vừa mới mang về phải không?

- Dạ phải, Phạm đại nhân vừa từ tây nam về mang theo.

Từ Y lập tức đứng dậy ra ngoài. Phạm đại nhân từ tây nam tới Trúc gia trang nhất định là có tin tức quan trọng.

Đã mấy ngày nay hẳn luôn thấy bức rứt khó chịu, cảm thấy có chuyện không ổn nhưng lại không có tin tức gì. Lần này phải hỏi Phạm đại nhân cho rõ.

Từ Y vừa đi đến gần rừng trúc thì có tiếng nói vọng đến, hẳn núp mình vào sau một bụi trúc lớn.

- Trúc trang chủ, ngài nghĩ có khi nào Phụng Thiếu Lăng đang giam giữ vương gia không?

- Ta nghĩ không thể, Mộc Thiệu Đình vì chuyện lần này đã làm loạn lên rồi, Phụng Thiếu Lăng không thể không dè chừng hẳn. Nếu Phụng Thiếu Lăng thật sự dám động tới vương gia thì Mộc Thiệu Đình nhất định sẽ làm phản ngay lập tức. Vương gia để Mộc Thiệu Đình vào quân đội chính là vì ngày hôm nay.

Phạm Thái không cho là phải, Tế Tuyết mất tích trên thành, không rõ sống chết. Khi quân đội của Phụng Thiếu Lăng kéo đến thì trên đó còn kinh khủng hơn bãi chiến trường bên dưới. Sở dĩ bọn họ cho rằng Tế Tuyết vẫn còn sống vì không phát hiện bất cứ mảnh áo quần nào của nàng ở hiện trường. Nếu nàng đã chết thì ắt phải để lại dấu vết gì đó.

- Giả như vương gia thật sự đã... nhưng bị người ta giấu thì thế đi thì sao? –Phạm Thái e dè nêu giả thiết.

- Cũng có thể, nhưng người đã nói lúc ấy có người kéo vương gia lên thành, còn giết chết Ngũ hoàng tử, không chừng người đó đã cứu vương gia cũng nên.

- Nếu thế thì vì sao lại bất vô âm tín?

- Ta không biết, chúng ta hiện tại chỉ có thể chờ thôi. Vấn đề bây giờ là Từ Y công tử, không thể lưu hẳn lại đây lâu hơn nữa, ta nghĩ hẳn đã bắt đầu nghi ngờ rồi.

Giọng nói lạnh lùng vang lên khiến cả Phạm Thái và Trúc trang chủ giật mình.

- Trúc trang chủ, người nên có lời giải thích thỏa đáng, nếu không mặt trời ngày mai có mọc hay không ta e là người cũng không biết đâu.

tu y8

Từ Y mở chiếc hộp Trúc trang chủ đưa, ông ta nói rằng Tế Tuyết đã dặn ông ta giao nó cho hẳn.

Bên trong hộp là Đông trùng hạ thảo của Đế điệp, quảng mộc hương vạn năm và Hắc khổ sâm.

Từ Y cười chua chát. Nàng đã chuẩn bị tất cả, đêm ấy nàng nói với hắn những lời ấy... bảo hắn sau này tìm một cô gái tốt rồi sống an ổn đến hết đời. Thứ này là dược liệu để chế thuốc bách độc bất xâm. Nàng đã dự tính rồi bỏ hắn.

Chỉ có mình hắn ngu ngốc cứ tưởng rằng sau khi trở về có thể nói rõ ràng với nàng, còn bảo nàng chờ hắn...

- Tề Tuyết, ta hận nàng, hận nàng... Tốt nhất là nàng chết đi, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt ta nữa! – Từ Y gào lên điên cuồng. Hắn bóp nát tất cả dược vật trong hộp, biến chúng thành những mảnh vụn tan nát trên sàn nhà.

Vì sao? Hắn ở cạnh nàng nhiều năm như thế, hắn chỉ hy vọng nàng có thể chờ hắn một lần...

Nàng rơi vào tay Tề Khắc chắc chắn đã rất khổ sở, nhất định là bị chúng tra tấn chết đi sống lại. Mười mấy năm hắn coi nàng như viên ngọc, cẩn thận che chở nàng... thế mà nàng lại để cho bọn chúng có cơ hội đẩy đoạ nàng.

Nàng có từng nghĩ đến cảm nhận của hắn không? Có từng nghĩ hắn sẽ vì quyết định ngu ngốc ấy của nàng mà đau đớn đến tê tâm liệt phế không?

Hắn là không, trong mắt nàng vĩnh viễn chỉ có Tiêu Phàm.

Khi ấy rõ ràng hắn đã nghi ngờ nàng có chuyện giấu hắn, nhưng hắn lại bị sự thân thiết của nàng lừa gạt. Ở vào thời điểm ấy nàng thà rằng lừa hắn, đẩy hắn đi cũng không sẵn sàng tin tưởng hắn.

Nàng viết trong thư dặn Trúc trang chủ tìm cách cảm chân hắn ở Trúc gia trang càng lâu càng tốt. Nàng không muốn hắn tham gia vào bất cứ chuyện gì tiếp theo.

Từ Y cười ngửa rồi khỏi Trúc gia trang giữa đêm, hắn không biết nên đi đâu. Quay lại chỗ Tề Tuyết? Giờ này nếu nàng còn sống thì có lẽ đã ở cạnh Tiêu Phàm. Người có thể đột nhập lên thành rồi giết sạch đám binh lính, biến chỗ đó thành một bãi nhảy nhuta nhất định là Tiêu Phàm.

Nàng đã có người nàng muốn, hắn trở về hay không cũng đâu còn ý nghĩa gì. Hắn đột nhiên nhận ra rằng ngay một chỗ để đi hắn cũng không có.

Trên đời này có ai thật sự cần hắn hay không?

Cha hắn chỉ muốn có hắn để duy trì dòng dõi Phùng gia, những người xung quanh chán ghét thân thể đầy chất độc của hắn nhưng lại phải nể sợ hắn vì hắn sẽ là cóc chủ tương lai.

Bởi vì nàng chưa từng sợ hắn, chưa từng chán ghét hắn, chưa từng nghĩ sẽ mưu cầu điều gì ở hắn, vì thế mà hắn muốn ở bên nàng.

Hắn hy vọng ít nhất trên đời này có người cần hắn chỉ bởi vì bản thân hắn, không liên quan đến việc hắn sẽ mang lại lợi ích gì, không ngờ điều ấy hoá ra lại quá mức xa xỉ.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

Chỉ duy nhất loài hoa nhài trắng muốt kia

Nở rộ dưới ánh trăng non màu hổ phách

Cho dù đã mất hết sức mạnh để yêu

Em cũng không bao giờ sợ hãi

Bầu trời toả ánh sáng màu nhiệm

Soi rọi những hư vô hoang mang

Em đi tìm duy nhất một ước mơ trong đồng tàn tích đổ nát

Bức tượng đá ngàn năm canh giữ khoảng thời gian thần bí

Nước sông xanh trong vắt sẽ dẫn lối cho em

Vượt qua phong ba thoát khỏi mọi trở ngại

Kiên trì nuôi hy vọng để bước tiếp

(trích Hoa trong mộng)

tt 9

Từ rất lâu về trước, người ta lưu truyền một câu chuyện về rừng sương mù.

Nghe nói khi sương mù mới bao phủ khu rừng, màn sương dày đặc gấp nhiều lần so với bây giờ, dày đến nỗi ánh mặt trời không lọt nổi xuống đó, khiến cho nơi ấy ban ngày thì chìm trong màu xám nhò nhò, đêm xuống thì hoàn toàn tối đen như mực. Người mặt đối mặt cũng khó nhìn rõ nhau.

Vào một năm nào đó không ai còn nhớ rõ, có hai anh em cùng vào rừng kiếm củi. Vì sương mù quá dày đặc nên bọn họ bị lạc mất nhau, không người nào tìm thấy đường ra, đành phải ăn quả dại sống qua ngày trong rừng. Nhiều năm trôi đi, sau những ngày sống cô độc buồn bã, người anh trai tình cờ gặp một cô gái, vì màn sương dày đặc nên họ chẳng thể nhìn rõ mặt nhau. Nhưng qua mỗi lần tiếp xúc, họ nảy sinh tình cảm và chung sống như vợ chồng.

Một ngày, không hiểu sao sương mù đột ngột tan hết, ánh sáng rực rỡ của mặt trời soi rọi khắp nơi. Hai người nhìn rõ mặt nhau thì vô cùng kinh hãi, cô gái mà người anh chung sống bấy lâu hoá ra lại chính là người em gái đã thất lạc.

Hoảng loạn, đau khổ, nhục nhã. Hai người họ nhảy xuống một vực sâu trong rừng mà chết.

Sau ngày hôm ấy, màn sương dày đặc lại tiếp tục bao phủ khu rừng. Vực sâu mà hai anh em nhảy xuống bốc lên làn sương màu đỏ nhạt. Người ta gọi đó là vực Ly biệt. Họ còn đồn đại rằng vực Ly biệt là nơi bị nguyên rủa. Bất kì ai đến đó sẽ vướng phải lời nguyên, vĩnh viễn không bao giờ được ở cạnh người mình yêu.

- Nàng tin câu chuyện này không? – Tiêu Phàm nắm lấy tay Tế Tuyết, ánh mắt loé lên một tia kì lạ.

Từ trên lầu Không Trước nhìn về phía tây có thể thấy mờ mờ làn sương màu đỏ. Tế Tuyết nhíu mày suy nghĩ. Nàng đã nghe hàng đồng truyền thuyết ma quái về Hàn Băng cung, có điều nàng sống ở đó bao nhiêu năm nay đã phát hiện ra một sự thực rất dễ hiểu.

- Câu chuyện cặp huynh muội ấy có thực hay không chỉ trời mới biết, nhưng rõ ràng là người lan truyền nó không muốn có ai lai vãng tới cái vực kia, chứng tỏ ở vực Ly biệt nhất định cất giấu một bí mật rất quan trọng. – Nàng nhìn hắn, trong mắt ẩn chứa ý cười. – Chàng hỏi ta chuyện này xem ra chàng đã biết ở đó giấu thứ gì phải không?

Tiêu Phàm gạt đầu, vòng tay ôm lấy nàng. Hơi thở ấm áp của hắn phả vào bên tai làm Tế Tuyết hơi buồn.

- Nàng đoán đúng, ta đã xuống vực Ly biệt rồi, thứ giấu ở đó thật sự rất đáng giá, nàng muốn biết không?

Hắn chỉ vào môi mình, cười gian manh.

- Biểu hiện chút xem, nếu ta hài lòng thì sẽ nói cho nàng biết!

- Ai cần chứ, ta không bán thân!

Tiêu Phàm nhanh như chớp áp lên môi nàng, hôn đến đất trời điên đảo. Tế Tuyết mãi mới có cơ hội hít thở không khí, nàng tức giận trừng mắt với hắn.

– Dưới vực đó cất cái gì, mau nói đi, hôn cũng hôn rồi!

Hắn bẹo má nàng, bật cười.

- Ha ha, nàng mới nói là không cần mà, nàng không cần vậy ta nói làm gì!

Lại bị Tiêu hồ ly lừa rồi, Tế Tuyết làm mặt lạnh quay đi, không để ý đến Tiêu Phàm. Hắn dựa cằm lên vai nàng, không ngừng giả giọng đáng thương gọi nàng.

- Tế Tuyết, nàng giận gì chứ, được rồi, cùng lắm ta đây chịu thiệt... cho nàng hôn lại là được chứ gì.

Không biết là ai chịu thiệt nữa! Nàng nhất quyết không trả lời hắn.

“Tế Tuyết, Tế Tuyết...”

Tiếng gọi tha thiết đầy bi thương giống như từ một nơi rất xa vọng về làm nàng không khỏi xót xa.

Thanh âm quen thuộc đến thế, dường như đã gọi tên nàng rất lâu. Nàng cảm thấy mình đang ở giữa một vùng mịt mờ không xác định. Xung quanh là lầu Không Trước vắng lặng, chỉ có mình nàng cùng biển sương mù mênh mông.

Lông mi nàng hơi run rẩy, nàng hé mắt ra, ánh sáng đột ngột tràn vào làm nàng hơi khó chịu. Cổ họng khô khốc, cả người không còn sức lực. Nàng khẽ động ngón tay, cảm giác đau đớn ở tay trái không còn rõ ràng như trước.

Bên giường, một nam nhân đang ngồi nhìn nàng chăm chú, gương mặt tiêu tụy hốc hác, ánh mắt vừa hoảng hốt vừa mừng rỡ.

Người này... nàng không ngờ so với trong trí nhớ của nàng hẳn lại gầy đến vậy, giống như chỉ còn da bọc xương.

- Tiêu Phàm! –Nàng gọi hắn.

Tiêu Phàm run rẩy nắm lấy tay nàng, đột nhiên hắn tự tát vào mặt mình một cái. Tề Tuyết ngạc nhiên kêu lên:

- Chẳng làm gì thế?

Tay nàng chợt ẩm ướt, nước mắt của Tiêu Phàm từ từ rơi xuống. Hắn ngơ ngẩn nhìn nàng một lúc lâu, cuối cùng áp mặt lên gương mặt nàng, nghẹn ngào lắm lắm.

- Không phải là mơ, không phải là mơ! Ta không dám ngủ, ta cứ sợ ngủ rồi sẽ không phân biệt nổi nàng là thực hay mộng. Cuối cùng nàng cũng tỉnh. Ta chờ nàng lâu lắm rồi, nàng biết không, cứ như đã qua một đời rồi.

Tề Tuyết muốn an ủi hắn nhưng lại không tìm ra từ ngữ gì. Nàng cứ nghĩ mình sẽ chết, bây giờ nàng không những còn sống mà còn ở ngay bên cạnh hắn.

Nhưng nàng cũng không biết gặp lại đối với hắn và nàng là may mắn hay bất hạnh.

Trương Ký xem mạch cho Tề Tuyết, bình tĩnh nói:

- Tình hình đã tốt hơn nhiều rồi, chỉ cần tĩnh lại sẽ không đáng lo nữa. –Ông ta quay sang nhìn Tiêu Phàm, xẵng giọng bảo hắn. –Người yên tâm đi ngủ rồi chứ?

Tiêu Phàm không trả lời, vẫn ở một bên nhìn Tề Tuyết như sợ nàng sẽ biến mất, hoặc giả như nếu hắn ngủ xong tỉnh dậy mới biết đây chỉ là mơ.

- Tiêu Phàm, chàng lại đây!

Nàng gắng dịch người vào trong, chừa ra một chỗ trống cho hắn. Tiêu Phàm nằm xuống cạnh nàng, tay hắn còn nắm chặt lấy tay nàng rồi mới mệt mỏi nhắm mắt lại.

Trương đại phu sột soạt viết gì đó trên giấy rồi giờ lên trước mặt nàng.

“Ta sẽ đốt mê hương cho hắn ngủ, loại này chỉ có tác dụng với nam nhân, kể từ lúc hắn tỉnh lại thì chưa chợp mắt chút nào, chờ hắn ngủ say rồi ta có chuyện muốn nói.”

Chỉ một lát, mùi thơm thoang thoảng của hoa quế tràn ngập căn phòng. Tề Tuyết quan sát gương mặt khi ngủ của Tiêu Phàm, thấy lông mày hắn vẫn chau lại, nàng giờ tay trái lên, dùng ngón tay cái còn lành lặn miết nhẹ lên trán hắn.

Một bé gái khoảng 8 tuổi bê thuốc và cháo loãng vào phòng. Cô bé muốn lên giường đỡ Tề Tuyết dậy liền bị nàng xua tay ngăn lại.

Tề Tuyết chặt vật chống tay tìm cách ngồi dậy, nàng không muốn cô bé kia lên đây, sợ cử động mạnh sẽ khiến Tiêu Phàm tỉnh giấc. Hôn mê đã lâu nên cơ thể nàng gần như kiệt quệ, ngồi dậy được cũng mất không ít sức lực.

Nàng nhẹ nhàng rút tay khỏi Tiêu Phàm, đỡ lấy bát cháo. Trương đại phu im lặng quan sát Tề Tuyết, vẻ mặt vô cùng phức tạp.

Đợi đến khi nàng uống xong thuốc, ông ta vẫn không nói gì. Tề Tuyết lấy khăn lau miệng, thần nhiên lên tiếng:

- Ta còn bao lâu?

Bầu không khí trong phòng rơi vào trầm mặc, chỉ có làn hương lượn lờ mờ ảo.

- Thương tổn ngoài da đã lành lại nhưng vết thương ở tim thì ta chỉ có thể không chế tạm thời, nó quá nghiêm trọng. Về mặt thời gian, có thể là một năm, điều dưỡng tốt, tránh mệt nhọc, giữ tâm trạng vui vẻ thì có thể kéo dài hơn.

Một năm! Nàng nhìn Tiêu Phàm mang vẻ mặt mệt mỏi đang ngủ say, nghĩ đến ánh mắt vừa hoảng sợ vừa vui mừng của hắn khi nàng tỉnh lại, nghĩ đến hắn cố chấp không chịu ngủ vì sợ nàng biến mất.

Nước mắt không kiềm được rơi xuống gương mặt hắn. Ly biệt... vốn là tương lai đã được báo trước!

Hiên nhà tựa vách núi, phong linh tựa biển xanh

Ta ở đây, mãi đợi chờ một cánh nhạn quay trở về

Số mệnh đã an bài, chẳng thể nào thay đổi

Nàng ra đi trong im lặng

Câu chuyện xưa ở ngoại thành, nơi sương mù phủ mịt mù

Chẳng thể nào nhìn rõ

Tiếng thờ dài của ta, nàng chẳng thể nghe thấy

Vì gió đã ngừng thổi từ lâu...

(trích Ngàn dặm xa)

tp25

Tiêu Phàm đỡ Tề Tuyết ngồi xuống chiếc ghế ở hiên nhà. Hắn cẩn thận khoác thêm áo cho nàng.

Cả hai đều im lặng, không khí có chút xấu hổ. Kể từ khi nàng tỉnh lại hắn vẫn luôn quan tâm tới nàng từng chút một. Nàng không nói với hắn về những gì nàng biết, mà hắn cũng ra vẻ như chưa có chuyện gì xảy ra.

Bây giờ bọn họ như đang đi trên lớp băng mỏng, chỉ cần một người lên tiếng, tất cả sẽ vỡ tan.

Sự thực quá tàn khốc khiến ai cũng sợ hãi phải đối mặt.

Ráng chiều hôm nay không hiểu sao lại mang màu đỏ hồng tuyệt đẹp, phủ lên cảnh vật sắc hồng nhạt như gương mặt tân nương.

Tề Tuyết ngắm nhìn cảnh vật trong sân, vài đoá hoa nở sớm dù bị tuyết lạnh phủ lên vẫn rực rỡ khiến người ta không thể rời mắt.

- Mùa xuân gần đến rồi. – Tiêu Phàm làm như vô tình nói.

Tề Tuyết không thấy vui mừng chút nào.

Mùa xuân năm sau, liệu nàng còn có thể cùng hắn nhìn hoa nở hay không?

Nàng chết rồi hắn phải làm sao đây? Hắn yêu nàng như thế, có thể vì nàng làm tất cả... mà nàng lại chẳng thể cho hắn một tương lai.

Sớm biết có ngày hôm nay, có lẽ không nên bắt đầu.

Trương đại phu sai Tiêu Phàm ra ngoài mua hộ ông ta chút dược liệu, hắn vốn không muốn đi nhưng Trương Ký tức thì thở vắn than dài rằng đó là để cho Tề Tuyết dùng, Tiêu Phàm không hỏi đến câu thứ hai lập tức ra khỏi nhà.

Hắn đi rồi ông ta liền quay sang cười với Tề Tuyết;

- Cô nương có chuyện muốn hỏi ta phải không?

Nàng cảm thấy Trương đại phu này thật sự rất hiểu ý người khác, nhân lúc không có mặt Tiêu Phàm nàng liền hỏi Trương Ký về Lệ quý. Ông ta dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn nàng, cuối cùng chậm rãi lên tiếng:

- Lệ quý là một loại thuốc gây ảo giác, có hình dạng như một miếng băng, nó tan vào trong máu sẽ bắt đầu phát tác, khi người bị đau đớn vì lý do nào đó, Lệ quý sẽ khuếch trương nỗi đau đó lên vài trăm lần, khiến cho người uống thống khổ sống không bằng chết. Tác dụng của lệ quý thường chỉ kéo dài trong bảy ngày... nhưng làm sao người lại biết nó?

Câu trả lời ngoài ý muốn khiến nàng kinh ngạc. Thuốc gây ảo giác? Thảo nào cơ thể nàng không chống lại được, nó căn bản không phải là thuốc độc.

- Ta đã uống nó, có điều tác dụng của nó kéo dài tới vài tháng chứ không phải bảy ngày.

- Không thể nào, người chịu đựng được vài tháng sao?

Trương đại phu lắc đầu suy nghĩ. Chuyến đi lần này quả nhiên mang đến cho ông ta quá nhiều bất ngờ.

Nhớ lại quá khứ nhiều năm trước, Quý y Trương Ký chỉ là một đứa trẻ bị bỏ rơi trong rừng được sư phụ nhặt về nuôi. Suốt mấy chục năm, ông ta không biết tên thật của sư phụ là gì, chỉ biết người họ Mạc. Lệ quý là một trong những loại thuốc chỉ có sư phụ mới biết điều chế. Năm Trương Ký 23 tuổi, sư phụ đột nhiên ra đi, chỉ để lại một bức thư ngắn nói rằng mình sẽ không trở về. Ông ta đợi rất lâu, rất nhiều năm đến khi hoàn toàn tuyệt vọng mới rời khỏi nơi đó, chu du thiên hạ.

- Tuyết Nhi, đi đi!

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.